

Begyik Tibor OCDS

Az Istenanya guadalupei megjelenésének története

Elektronikus kiadás, PDF változat

ISBN 978-615-82062-3-5

Budapest, 2023

Begyik Tibor magánkiadása

A szerző

Begyik Tibor OCDS

a <https://szeretetlang.blog.hu> üzemeltetője.

*Ez a könyv a szeretetlang blogon harmincnégy részletben megjelent írás egybeszerkesztett változata.
Letölthető és módosítás nélkül tovább is adható. Nem tölthető föl fizetés letöltő oldalakra, nem cserélhető és értékesíthető.
Az írás üzleti célú felhasználása minden esetben a jogtulajdonos írásbeli engedélyéhez kötött. © Begyik Tibor*

A szerkesztő előszava

A guadalupai jelenésről egyházunk december 12-én emlékezik meg. Noha a jelenés emléknapiját az 1970-től életbe lépett liturgiai reform is megtartotta, nálunk a legkevésbé ismert Mária-ünnepek közé tartozik.

Tőlünk térben távol van a jelenés helye, és a jelenés kulturális közege is idegen. Azték-spanyol kultúrkör, indián emberi főszereplő – természetes módon gondolhatja egy európai ember, hogy ez nem igazán nekünk szólt. A jelenés közvetlen szociális és vallási hatása tényleg kevésbé érte el Európát. Van azonban néhány olyan körülmény, ami miatt a guadalupai jelenés hitéleti szempontból egészen biztosan az ismertté vált jelenések közül a legjelentősebb.

Az első az, hogy a guadalupai jelenésnek teljesen meggyőző, szaktudományosan elismert bizonyítékai vannak. Ráadásul a tárgyi- és tudományos bizonyítékok napjainkban is mindenki számára hozzáférhetőek. Egyetlen más Mária-jelenés sem hagyott maga mögött ilyen döbbenetes erejű tárgyi bizonyítékokat!

A második különleges jelentősége ennek a hatalmas csodának az, hogy nem csak a hitéletre, hanem a társadalmi élet egészére erőteljes hatást gyakorolt. Ennek most csak két vonatkozására utalunk. Az egyik, hogy a sátánian kegyetlen hitvilágú azték nép megszabadult a tömeggyilkos bálvány-hitétől. A másik, hogy a mexikóiak megtérése szörnyű vallásukból lehetővé tette az aztékok és a spanyolok közötti megbékélést, és így nem következett be az, ami enélkül biztosan: az azték nép teljes kiirtása.

A harmadik említendő szempont az, hogy ennek a csodának a társadalmi hatásai Mexikóban évszázadokon át, egészen a mai napig érezhetőek!

Ahogy az a Szerző írásaiban már megszokhattuk, különleges érzékkel mutatja be a csoda társadalmi háttérét. Leírása teljesen tárgyilagos, nem képzelődéssel, megalapozatlan érzésekkel, hanem a tényekkel foglalkozik. Nyíltan bemutatja a kereszténység elleni harc brutalitását is a csodát követő századokban.

Magyar nyelven jelenleg nem érhető el egyetlen ennyire alapos ismertetés sem a guadalupai csodáról és annak jelentőségéről. A korábban kis példányszámban kiadott könyvek elfogytak, mindenki számára hozzáférhető, internetről olvasható kiadvány is kevés van, és azok sem ilyen átfogóak.

Ez egy olyan könyv, amit nem csak katolikusoknak, hanem protestánsoknak és nem hívőknek is javasolunk. Bármilyen hitetlen is valaki, sokat tanulhat belőle. Világosan, érthetően megírt, de nagyon alapos munka.

Kelt Budapesten, 2023-ban, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján

<https://szuzanyam.hu> szerkesztősége

Az azték nép története

Tisztelt Olvasóm! Az Istenanya guadalupai megjelenésének történetét bőséges történelmi előzményekkel mutatom be, melyek valamiképp magyarázatot is adnak sok mindenre, messze túlmutatva 16. század eseményein!

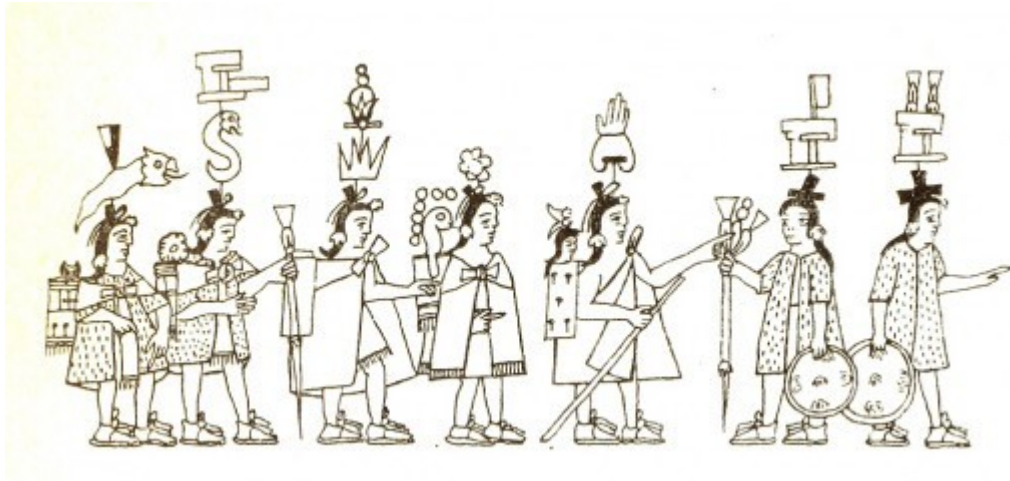
A hét barlang népe

Az azték őshagyomány szerint kiváló szokásokkal bíró népük "hét barlangból" indult el, nem azokban laktak, mert voltak házaik és rendezett vetéseik, jó kormányzatuk, rítusaik, isteneik és szertartásaik. Hagyományuk szerint minden nemzetségnek meg volt a maga kijelölt barlangja.

Az Úr 820. esztendejében a hét népcsoportból hat elindult – nem egy időben – de csak nyolcvan év múltán érkeztek meg ebbe az országba (Mexikóba). Ennek oka az volt, hogy

kifürkészték minden vidéket, hátha rábukkannak azokra a jelekre, amik azt a helyet jelölik, amelyet bálványaik parancsára be kell népesíteniük. Ősi honukat is az ő ösztönzésükre hagyták el. Ez a démoni irányítás volt az oka annak, hogy oly sokáig időztek útjukon, amely a valóságban nem volt távolabb egy hónapi járóföldnél.

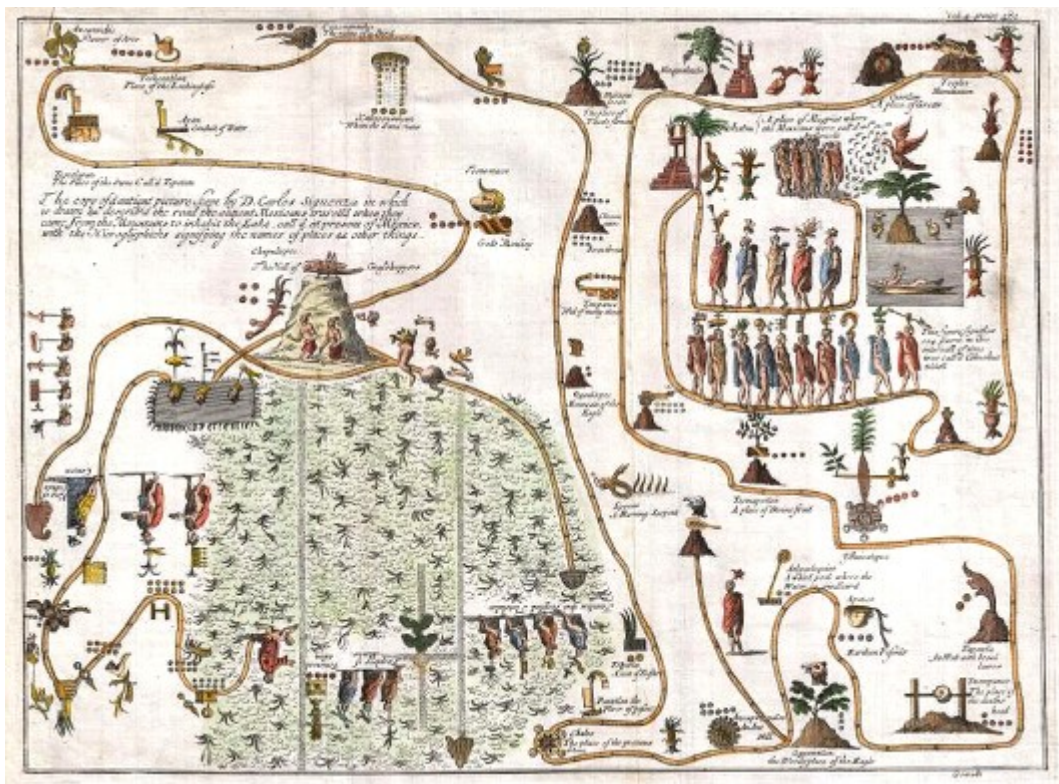
Amikor a különböző turnusokban elindult hat nemzetség megérkezett, benépesítette a vidéket. Indulásukhoz képest háromszázkét év telt el, mire utolérte őket a hetedik barlang nemzetsége, a mexikánok vagy más néven aztékok bátor, harcias, az illemben és helyes viselkedésben járatos népe.

Ezek egész bolyongásaik alatt hordoztak magukkal egy bálványt. A neve Huitzilopochtli volt, ami azt jelenti, hogy "pompás tollú madár balja". Azt állítják, hogy ez a bálvány parancsolta meg nekik ősi földjük elhagyását, azt ígervén, hogy ők lesznek az urai és fejedelmei minden tartománynak, amit csak a hat nemzetség a birtokába vett, annak a földnek, amely oly gazdag aranyban, ezüstben, drágakövekben, ragyogó tollakban, finom köpenyekben és minden másban. Ez lesz számukra az ígért földje, melyet arról ismernek meg, hogy egy tó közepén álló fügekaktuszon egy sas látnak. A tó közelében egy fehér forrás fakad fehér sziklából a környezetében

fehér fűzfákkal.

Nos, ez a "hetedik barlang népe" úgy indult útnak, mint Mózes népe az Ígéret Földjére. Nádból font ládában hozták magukkal az említett bálványt, mint amazok a Frigyládát. A ládát négy őrző vagy pap hordozta, akikkel a bálvány titokban közölte útjuk minden eseményét, tudtukra adva, hogy mikor, mit kell tenniük. Törvényeket adott nekik, hallatlanul véres és babonás áldozatokra és rítusokra oktatta őket. Végére is annyira rabjai lettek e bálványnak, hogy a véleménye és parancsa nélkül egy lépést sem mertek megtenni. Tény, hogy emberfia nem látott, de még nem is hallott olyan démonról, amelyik annyit társalgott volna az emberekkel, mint ez! Joggal hihetjük, hogy maga az emberi nem ellensége irányította ezeket a szerencsétleneket dőreségeikben és kegyetlen áldozataik bemutatásában.

Az exodus ládája

Az aztékok fáradatlan népe arrafelé vándorolt a ládával, amerre bálványuk irányította őket. Nemzetségi vezérük egy bizonyos Mex volt, innen vették nevüket a mexikánok vagy mexikóiak. Ők negyven éven át ugyanolyan hosszú fáradalmakkal bolyongtak, mint a másik hat nép, sok helyen megállapodva, vetettek és begyűjtötték, kivéve, ha a bálványuk másként nem rendelkezett, pl., hogy nyomban hagyják ott az egész termést. Ilyen esetekben magukra hagyták az időseket, betegeket és csak az

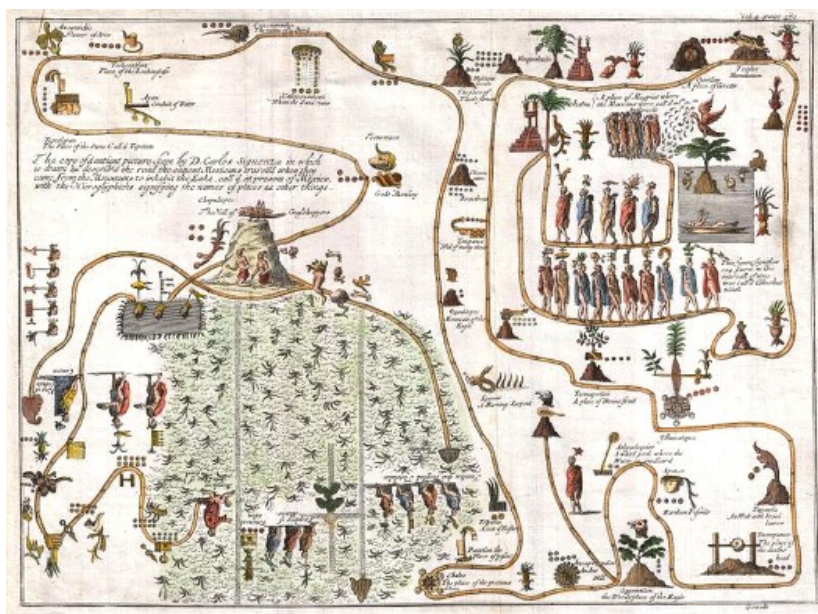
életerősek vándoroltak tovább, nagy engedelmesen. Rengeteg veszélyen és megpróbáltatáson mentek keresztül. Bárhol álltak is meg, első teendőjük az volt, hogy templomot vagy "tabernákulumot" emeltek hamis istenüknek, attól függően, hogy meddig időztek ott. A ládát egy olyasféle oltárra helyezték a tábor közepén, amelyet a keresztény Egyház használ, mert ez a bálvány – mint majd látni fogjuk – "Isten majmaként" sok tekintetben az Egyházat kívánta utánozni.

Volt köztük egy asszony, egy nagy-hatalmú varázslónő, akit istenük nővérének hívtak, aki olyan gonosz volt, hogy még a jelenléte is ártalmasnak bizonyult. Annyi ártalmat, bajt és kárt okozott, hogy mindenki rettegte. Fortélyával azt akarta elérni, hogy istenként imádják. A papok nem tűrhették tovább elvetemültségét, és bepanaszolták őt bálványuknál, aki aztán egyiküknek megjelent álmában, azt mondva, hogy korántsem azért adott hatalmat nővérének az állatok felett, hogy általuk álljon bosszút és veszejtse el azokat, akikre megharagudott. Mert nem az ő parancsára mar a vipera, a skorpió meg a gyilkos pók! Végül, hogy "kedves népét" megszabadítsa nővérétől, megparancsolta, hogy még azon az éjjelen, amikor nővére az első álmába merül, titokban valamennyien kerekedjenek fel és hagyják ott őrzőivel és uraival együtt. A démon – mint kárhozott szellem – még "szerényen" kinyilatkoztatta, hogy ő nem azért jött az emberek közé, hogy varázslattal és szemfényvesztéssel állítsa szolgálatába a népeket, hanem hogy fegyverek, a szív és a

kar vitézsége által nagy nevet szerezzen magának, és a felhőig emelje az azték nemzetet, hogy őket az arany, az ezüst, minden fém, a káprázatos színű tollak és mesés drágakövek uraivá tegye. Házakat és smaragddal-rubinnal ékes templomokat emeltet majd magának – mint a drágakövek és az országban termő kakaó, a finom szövésű takarók urának – amelyekbe testét kívánja burkolni. Csakis ennek köszönhető az ő "áldásos" eljövetele. Ezért vállalta magára, hogy elvezeti őket arra a földre, ahol majd megnyugvást és vigaszt találnak minden megpróbáltatásért, aminek eddig keresztülmentek, ami még ugyan előttük áll – ígérte – de nincs már messze.

A "magánkinyilatkoztatás" tetszett a papoknak, és közzétették a népnek, mire mindnyájuk szíve hálával telt el és megvigasztalódtak, majd a bálvány parancsa szerint otthagyták a varázslónőt, személyzetével és a családjával együtt.

A kezdetektől való gyilkos példája

Ez volt tehát az aztékok táborának második megoszlása, úgyhogy jócskán megfogyatkoztak a korábbi szétválások miatt. Ezért, hogy számban és javakban ismét gyarapodjanak, hosszú időre egy magaslaton telepedtek meg, amelynek a neve Coatepec, azaz "kígyóhegy" volt. Itt letelepedvén, a bálvány megparancsolta a papoknak, rekesztessék el a közelben kanyargó, bővizű folyó útját, hogy a víz szertefolyjék a síkságon, körülkerítve a dombot, amelyen élnek, mert meg akarta mutatni nekik, milyen lesz az a vidék, amelyet megígért nekik. Iszonyatos munkával a gátak elkészültek, a víz megáradt és szertefolyt a síkságon, ahol egy gyönyörű szép tó keletkezett, amelyet hamarosan fűzfák, nyárfák, borókák és egyebek öveztek. Dúsan nőtt itt a sás és a gyékény, emiatt a tavat Tulának, vagyis "a sás vagy a gyékény helyé"-nek nevezték el. Hal is volt bőven és összegyűlt mindenféle vízimadár, mint a kacska, a kócsag, a vízityúk, és valósággal ellepték a tavat, sok más madárfajtaival együtt, mint amilyenek manapság a México-tavon tenyésznek nagy számban. Burjánzott

a nád és mindenféle vizivirág, és sárga meg vörös rigóktól tarkállott a környék. A ligetekben madárdal zengett és fenséges harmónia uralkodott a vidéken.

Ebben az elragadó környezetben a nép jelentős része megfélemlkedett arról, hogy mit is tervezett nekik a bálvány; miszerint ez csupán ízelítő és halvány lenyomata annak a földnek, amelyet nekik szánt. Minél jobban érezték magukat, annál többen hangoztatták, hogy végleg itt kell maradniuk, mert ez az a hely, amelyet istenük, Huitzilopochtli kiválasztott a számukra, innen éppúgy elérhetik minden céljukat, hiszen ő az ura a négy égtájnak... és így tovább. Ennek láttán a démon mérhetetlen haragra gerjedt, és e szókkal fordult a papokhoz: "Úgy látom, egyesek akadályokat akarnak görgetni elhatározásom útjába, és ellene mondanak parancsaimnak. Talán bizony nagyobbak ők, mint én? Mondjátok meg ezeknek, hogy mielőtt eljön a reggel, bosszút állok rajtuk, hogy többé senki ne merészelje kétségbe vonni azt, ami felől én már határoztam, és tudja meg mindenki, hogy csakis nekem engedelmeskedhet!" Rettegve mesélték, hogy amíg a bálvány beszélt, az arca olyan irtóztató és rettenetes volt, hogy valamennyien elborzadtak az őrületes félelemtől és néhányuk megőszült. Mesélik, hogy azon az éjszakán, miután mindenki nyugovóra tért, a tábor egyik felében éktelen sikoltozás, halálhörgés lármája támadt és reggel, amint odasereglettek, holtan találták mindazokat, akik azt mondták, hogy ott kell maradniuk. Valamennyiüknek föl volt hasítva a mellkasa, a szíve pedig ki volt szakítva. Ekkor tették magukévá ezt az istenüknek tetsző iszonyatos áldozati formát, amelyet ettől kezdve műveltek, hogy fölhasították az emberek mellét, kitépve a még dobogó szívet, melyet a bálványnak engesztelő áldozatul felmutattak. Miután Huitzilopochtli kitöltötte a bosszúját, megparancsolta őrzőinek, hogy rombolják le a gátakat, amelyekkel elzárták a víz útját, és az elrekesztett folyót bocsássák régi medrében az útjára, amit nyomban végre is hajtottak.

Ne feledjük, hogy az aztékok különösen barbár vallási szertartásokat is végeztek – volt is kinek – hiszen 200 főistent és 1600 kisebb istent tiszteltek. A legfontosabb számukra a Napisten volt (akinek a fényét végül a guadalupeai csodás képen a Szent Szűz alakja takarja el!). Központi fontossága volt a Holdistennek is (ez a képen Mária lába alatt található!). Az aztékok képesek voltak akár egyetlen hét alatt is több mint 20 ezer embert feláldozni "isteneiknek". Ezért háborúztak állandóan, hogy e célra foglyokat ejthessenek.

Küzdelem és szenvedés a semmiért

Amint a tó vize elfolyt, a vidék ugyanolyan száraz lett, mint korábban. Látták, hogy a hely újra terméketlenné vált és úgy vélték, hogy istenük már megengesztelődött, tehát tanácsot kértek tőle. Ő azt parancsolta, hogy bontsanak táborát és induljanak. Vándorlásuk során a nagy México-tó felé közeledtek, de valahogy cikk-cakkban és széltében-hosszában

távolodva ismeretlen végcéljuktól, hiszen az eredeti indulási pontjuktól légvonalban az egy hónapnyi járásra volt tőlük. Ezzel szemben 40 évig vándoroltak, hihetetlen szenvedések, harcok, viszontagságok és emberveszteségek közt, mert a "jótevőjük" maga volt a sátán, a "hazugság atyja", aki a legkevésbé sem akarja az emberek földi boldogságát, még kevésbé az örök üdvösségét.

Tehát szedték a sátorfájukat, időnként megállva, vetettek és arattak, anélkül, hogy komoly összeütközésbe kerültek volna az arrafelé lakókkal, de ez nem volt mindig így, ezért éberren és harcra készen haladtak előre. Végül eljutottak egy Chapultepec nevű kis hegyhez – jelentése a sáskák hegye. Félelem és aggodalom vett rajtuk erőt, mert a hírhedt tepaneca nép uralkodott ott azidő tájt a többi nép felett. Városuk és székhelyük Azcapotzalco volt, ami "hangyabolyt" jelent. Csupa "biztató" név, megkérdezték tehát istenüket, hogy mitévők legyenek. Válasza az volt, hogy várják ki az eseményeket, ő majd idejében szól és inti őket, mindenesetre nem ez az a hely, amit lakóhelyül kiválasztott, bár az sincs már messze. (Talán ebben az egyben soha nem hazudott, hiszen, ha ez esetben is egyenesen odairányította volna őket, akár egy-két héten belül megérkezhetek volna!) A bálvány válasza félelemmel töltötte el őket és sietve vezért és kapitányt választottak a legkiválóbbak közül, aki majd a harci stratégiát megszervezi. A férfiak éjjel-nappal őrseget álltak, a nők és a gyerekek pedig, a sereg közepén helyezkedtek el, miközben nyilakat, hajítódárdákat, parittyákat meg egyéb harci eszközöket készítettek. Annál is inkább szorongtak, mivel a környező számtalan népből egy sem mutatott irántuk jóakaratot. De a baj csóstól jött!

A magára hagyott varázslónőnek – akit istenük nővérének neveztek – volt egy felnőtt fia, Cópil, aki arrafelé tanyázott hatalmas seregével. Ismerve anyja történetét, másra sem vágyott jobban, minthogy kegyetlen bosszút álljon a népen. Arra tüzelte rabló seregét és a környező népeket, hogy egy szálig irtsák ki az általa ismertnek mondott, elvetemült, háborúskodó és erkölcstelen azték népet.

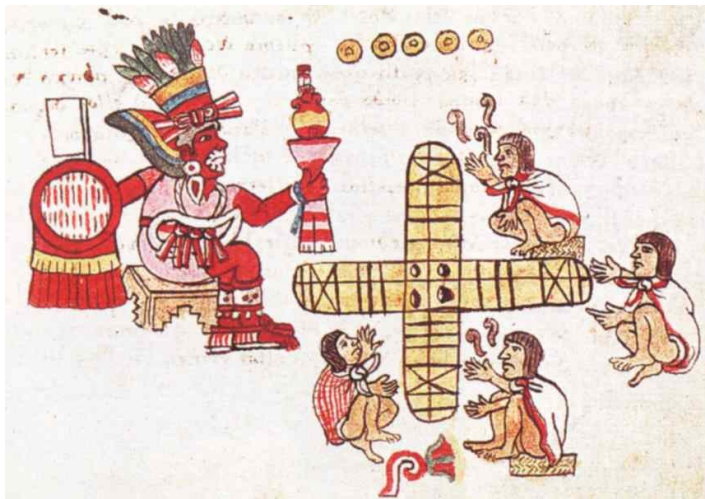
Ennek hallatán mindenki elszörnyedt, és Cópil terve bevált. Ám Huitzilopochtli, a démon, dúlt a méregtől. Magához hívta a papokat és rájuk parancsolt, hogy titokban

menjenek el ahhoz a sziklához, ahol az áruló Cópil a pusztulásukat várja, végezzenek vele és hozzák el a szívét. Úgy is történt. Azték különosztagosok meglepték a gyanútlan Cópilt, megölték és kiszakították a szívét. Amikor a szívét felmutatták istenüknek, újabb parancsa az volt, hogy egyik őrzője vigye a szívét be a tóba és vesse a nádas közepébe. Úgy is lett. Hiedelmük szerint ebből a szívből sarjadt ki az a fügekaktusz, melyre leszállt egy sas és e ritka jelenség helyén épült fel később Mexiko városa. Beszélik azt is, hogy ahol a gonosz Cópil meghalt, máig is működő melegvízű kénes források fakadtak. Innen az Acopilco név.

Az ármányos Cópil halálát követően az aztékok mégsem érezhették magukat biztonságban, mert a rágalmak miatt már mindenki gyűlölte őket. És valóban, szomszédaik hamarosan fegyveres sereggel vonultak ellenük.

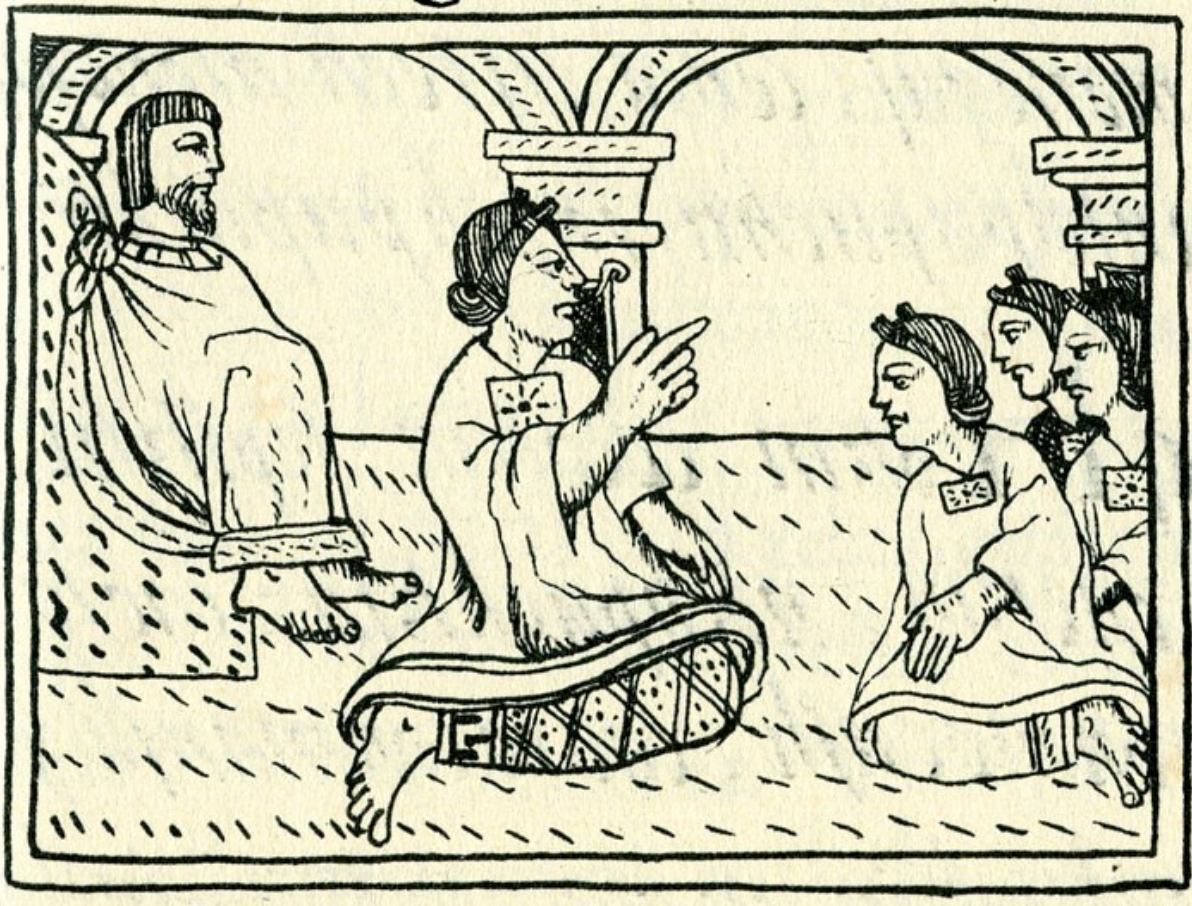

A hazugság atyjának ármánykodása

A tengernyi ellenség láttán az asszonyok és a gyermekek kiáltásban és jajveszékeltésben törtek ki. Ám a férfiak nem veszítették el a fejüket, hanem megkeményítették szívüket és szembeszálltak az ostromlókkal. Már az első összecsapásnál fogságba esett az azték főkapitány, de a többiek nem

csüggedtek, hanem istenükhöz, Huitzilopochlihoz fohászkodtak, közrefogták az asszonyokat, gyermekeket és öregeket, s átverekedték magukat a chalcák seregén. Atlacuehuacan városáig nyomultak, amit elhagyottan találtak és sietve megerősítettek. A chalcák meg a többiek szégyenükben meg sem próbálták üldözőbe venni őket. Beérték annyival, hogy a foglyul ejtett vezért megölték. Az aztékok az elfoglalt városban rendezték a soraikat, és ellátták magukat fegyverekkel. Itt találtak ki egy szigonyhoz hasonló fegyvert, amit úgy neveztek el, hogy adad, a várost meg Adacuehuacánnak. Felszerelve az új fegyverzettel, elindultak a tó mentén, mígnem Culhuacan alá nem értek. Ott Huitzilopochtli megnyilatkozott papjainak: *"Papjaim és őrzőim, látom vesződéseiteket és szorult helyzeteket, de ne csüggedjete, mert éppen azért jöttetek ide, hogy arcotokat és melleteket az ellenségnek fordítsátok. Most küldjete követeket Culhuacán urához, és minden esedezés és udvariaskodás nélkül annyit kérjete tőle, hogy jelöljön ki számotokra egy helyet, ahol meghúzhatjátok magatokat és kipihenhetitek a fáradsalmakat. Lépjete elé bátran, tudom mit beszélek. A szívét meglágyítom, és ti fogadjátok el, amit kínál, akár jó akár rossz az a terület. Azon a helyen állítsátok fel táborotokat és várjátok türelemmel, míg elérkezik a vigasztalódás és megnyugvás órája."* Az aztékok bíztak bálványukban és nyomban hírnököket küldtek Culhuacán urához, akinek színe elé érve előadták békés kérésüket, hogy városalapításra alkalmas kellő helyet és némi földet is adományozzon népüknek, ahol vethetnek és arathatnak, hogy legyen tápláléka asszonyaiknak és gyermekeiknek.

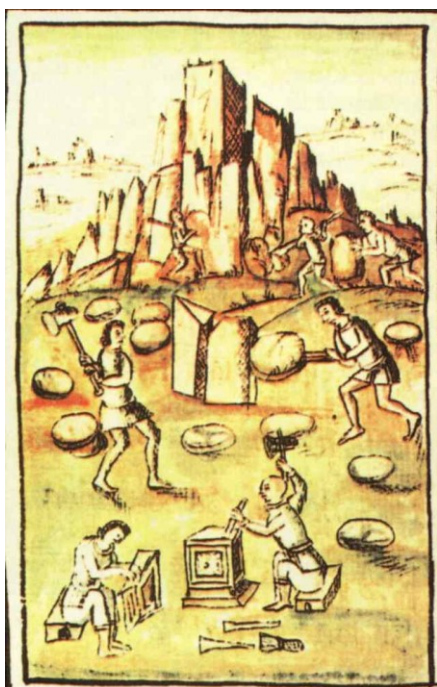
Culhuacán királya igen nyájasan fogadta az aztékok követeit, elszállásolta és igen jól tartotta őket, míg előkelőivel és tanácsadóival megtanácskozta a kérést. Ám azok hevesen ágáltak ellene, és ha a király kifejezetten nem veszi a pártfogásába az aztékokat, semmiképp sem fogadták volna be őket. Heves viták után átengedték nekik Tizaapan környékét, a "fehér vizek helyét". De emögött álnok szándék lapult, a hely ugyanis egy kígyóktól és mindenféle mérges férgekkel hemzsegő hegy lábánál feküdt, ahonnan időről időre szétrajzottak a környékre, emiatt is volt lakatlan. Az aztékok örömmel el is foglalták a vidéket.

Alig kezdtek azonban a táborépítéshez, elárasztották őket a veszedelmes férgek, amitől nagyon megrémültek. De bálványuk megmutatta, hogyan győzhetik le őket és miképp készíthetnek belőlük kitűnő ételmezt. Aztán a mexikánok úgy rákaptak a kobraakra és viperákra meg a nyüzsgő pondrókra, hogy rövid időn belül végeztek valamennyivel.

A szörnyűségek kegyetlen bálványa

Nagyszerű települést építettek, templommal, házakkal és szépen megművelt földekkel. Nem is láttak hiányt semmiben, és sokasodni kezdtek. Évnyi idő után, a culhuacániak úgy vélték, hogy már csak kevés azték lehet életben a sok mérges csúszómászó jóvoltából. Királyuk így szólt: "Menjetek és nézzétek meg, mi történt a mexikánokkal, köszöntsétek a nevében a túlélőket, és kérdezzétek meg tőlük, hogy elégedettek-e a hellyel, amit kaptak?" Elmentek a hírnökök és vidám, elégedett népekre bukkantak. Földjeik gondosan műveltek voltak, állt már istenük temploma, a házakban nyársakon és fazekakban kígyókat sütöttek-főztek.

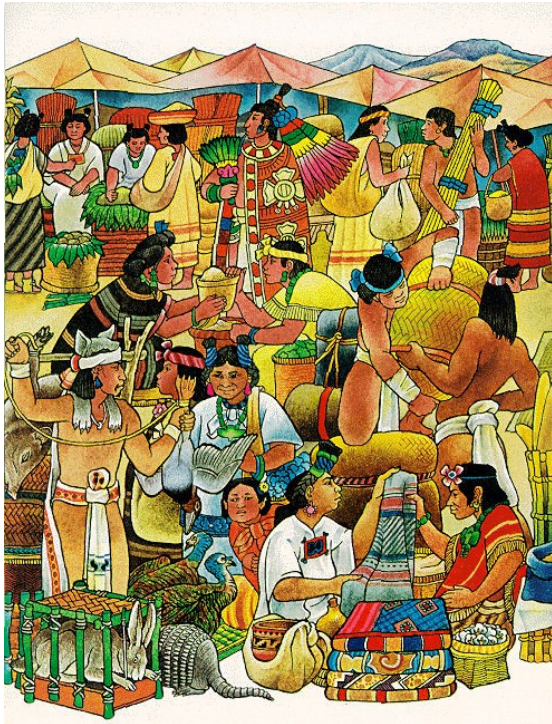

Az aztékok kifejezték nagyfokú elégedettségüket és hálájukat a kegyes király iránt. De két kérés továbbítását kérték a követektől: legyen szabad belépniük a király városába, hogy ott kereskedjenek, azonfelül a király egyezzen bele, hogy lányával való házasság révén a két nép rokoni kapcsolatba kerülhessen egymással.

A hírnökök az aztékok kitartásáról és megsokasodásáról szóló hírekkel tértek vissza a királyhoz. Elmondták mit láttak, és hogy mit kérelmeztek. A király állt le a csodálkozástól, mert ehhez fogható dologról még nem hallott, ám az aztékoktól való féelme megerősödött benne. A

király így szólt embereihez: "Ezt a népet erősen óvja az istene. Amilyen gonoszok,

olyan gonoszak a fortélyaik is; hagyjátok tehát őket és ne tegyetek nekik semmi rosszat, nehogy magunkra haragítsuk őket."

Ettől kezdve az aztékok szabadon kereskedtek Culhuacánban és fokozatosan rokonságba kerültek velük; testvérként, rokonként bántak egymással. A békével és nyugalommal azonban Huitzilopochtli elégedetlen volt, mert úgy találta, hogy a béke nem kedvez szándékai megvalósulásának, elővette hát a véneket és őrzőit: "Keresnünk kell egy asszonyt, akit a viszály asszonyának nevezhetünk, később pedig az én nagyanyámnak. Az ígélet földje még odébb van. Ám ezt a vidéket pedig háború és halál árán kell elhagynunk,

fogjunk végre fegyvert, ragadjuk meg a nyilakat és az íjakat, a pajzsokat és a kardokat, mutassuk meg vitézségünket. Nosza lássátok el magatokat minden szükségessel a védelemre és az ellenég megtámadására. Cselekedjete a következőképp: menjete el Culhuacán királyhoz és kérjete el tőle a lányát, hogy engem szolgáljon. A király oda is adja nektek a lányt és ő lesz a viszály asszonya, amint később majd meglátjátok."

Az istenük iránt mindig engedelmes aztékok legott elindultak a királyához és elébe tárva jövetelük okát, hogy lányát uralkodójuk feleségül és istenüknek nagyanyjául kérjék. A király, minthogy tetszett neki a kérés, beleegyezett, a mexikánok pedig nagy tisztelettel magukkal vitték a lányt, mindkét fél legnagyobb meglepedésére. Aznap éjjel, hogy a lányt a trónjára ültették, a bálvány újabb beszédet intézett őrzőihez és papjaihoz: "Megmondtam már nektek, ez az asszony lesz a viszály asszonya a köztetek és culhuacániak között! Hogy ez beteljesedjék, az a rendelésem, hogy a lányt öljete meg és áldozátok fel nekem, mert mától fogva őt a nagyanyámnak tekintem. Nyúzzátok le a bőrét egészben és adjátok rá egy előkelő ifjúra és öltöztessete fel a lány ruháiba. Ezt követően hívjátok el az apját a királyt, hogy jöjjön el hódolni az istennő lánya előtt, és mutasson be neki áldozatot." Úgy is

történt minden (az asszonyt később az aztékok Tod nevű istennőjüként tisztelték, s a neve azt jelenti "a mi nagyanyánk".)

Borzalmak a végső kimerülésig

A bálvány parancsa értelmében üzentek a királynak, hogy hódoljon és áldozzon a lánya előtt. A király elfogadta a meghívást, kérette előkelőit, megparancsolva nekik, hogy a legszebb áldozati ajándékokat gyűjtsék össze, felajánlandó lányának, a mexikánok istennőjének. Ezekkel megrakodva érkeztek meg az aztékokhoz, akik a lehető legnagyobb pompával fogadták és megvendégelték őket, majd elmondták üdvözléseiket. Miután kipihenték magukat, az aztékok bevezették a királyt Huitzilopochtli bálvány termébe, ahol a királynő lány bőrét magára öltött ifjú állt.

A király belépett a bálvány

félhomályos lakába, ahol meg is kezdte szertartásait. Pompás kismadarak nyakát metszette el áldozat gyanánt, és finom ételeket, tömjént, virágot és más szokásos ajándékokat helyezett az istenek lába elé. És mert a helyiség sötét volt, mindaddig nem látta, kinek mutatja be az áldozatokat, mígnem egy égő parázstartóba tömjént nem szórt, ami fellobbant. A láng megvilágította a helyet, ahol a bálvány és lánya bőrbe burkolt ifjú állt.

A király rádöbbsent a kegyetlen gaztetre, rémülten kiejtette a kezéből a füstölőt és kirohant kiáltozva: "Ide hozzám alattvalóim, toroljátok meg az aztékok irtóztató gonosz tettét! Megölték a lányomat és lenyúzott bőrét egy szolgára adták, engem pedig rábírtak, hogy előtte hódoljak. Vesszenek, pusztuljanak ezek az átkozottak, elvetemült szokásaikkal együtt, hogy írmagjuk se maradjon, de még emlékü se!"

Az aztékok fel voltak erre készülve. Az asszonyok a gyermekeikkel bemenekültek a tóba. Ám a culhuacániak gyors üzenetet küldtek városukba, mire az egész nép fegyverrel a kézben tódult ellenük. A küzdelemben az aztékok csaknem elveszítették a lábuk alól a talajt. Az asszonyok meg a gyermekek kétségbeesett jajveszékésbe kezdtek, de a férfiak nem csüggedtek, hanem újult erővel lendültek a harcba, és

elárasztották az ellenséget szigonyszerű dárdáik záporával, és ezzel oly nagy veszteségeket okoztak, hogy a culhuacániak meghátráltak.

Ettől kezdve az aztékok egyre kijebb nyomultak a tóból, majd megvetették a lábukat a szárazföldön, és elvonultak pihenni a tó mentén. Az asszonyok meg a gyermekek a gyékény és nád közé húzódva, a félelemtől szorongva, rimázkodtak, hogy hagyják őket meghalni, mert már nem bírják tovább. Huitzilopochtli isten látván népe csüggedését, még azon az éjjelen felszólította az őrzőit, hogy vigasztalják és bátorítsák az embereket, mert ez a szenvedés az ára annak, hogy később annál elégedettebbek és boldogok legyenek. Egyelőre pihenjenek egy keveset azon a helyen. A papok megvigasztalták a népet, s így valamelyest visszatért az élet mindenkibe.

Az Ígéret Földjét – a démon akarata ellenére – majdan az üdvösség Fénye ragyogja be

Mind közelebb értek a mai Mexikó városához. A következő szállásuk a mai város bejáratánál volt már, ahol most Szent Antalnak van úti-kápolnája. Innen pedig abba a kerületbe vonultak, amely ma a Szent Pál város része. Eképpen vezette el őket bálványuk lassan arra a földre, ahol szándéka szerint fel kellett épülnie nagy városuknak. Ekkor már a közvetlen közelében jártak a keresett "jelnek".

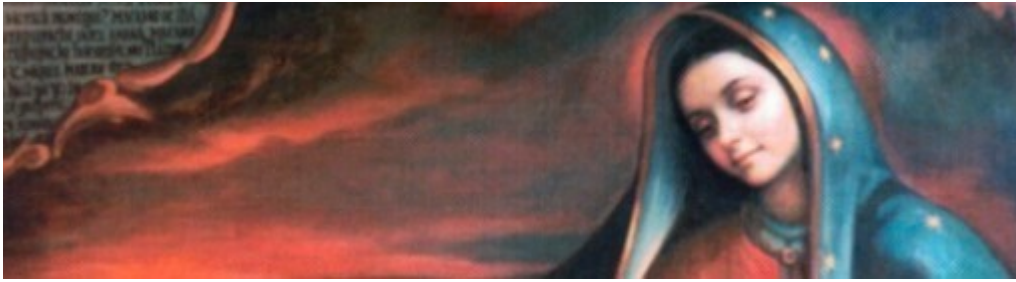
Miközben felkutatták a környéket, s amint az egyik helyről a másikra kóboroltak, a nád és gyékény között egy gyönyörű forrást találtak. Itt pillantották meg azokat a csodálatos dolgokat, amelyekről bálványuk már korábban hírt adott nekik papjaik révén. Az első, ami szemükbe ötlött, egy fehér boróka volt, annak a tövénél fakadt a forrás. Majd látták, hogy körös-körül minden fűz is fehér, nincs rajtuk egyetlen zöld levél sem, és fehér volt a nád meg a gyékény is. Míg ámulva gyönyörködtek, a vízből fehér békák és fehér halak buktak

elő, és közöttük egypár fehér, gyors mozgású kígyó. A víz két szikla közt tört előre, és oly tiszta volt és szép, hogy nézni is gyönyörűség volt. A boldogságtól mámorosan mondták: "Megtaláltuk már az ígéret földjét! Látjuk már a megfáradt azték nép jutalmát és a megnyugvását, nem kell többé epekednünk!"

Már a következő éjszakán megjelent Huitzilopochtli az egyik őrzője álmában, és ekképp szólt: "Beláthatjátok végre, soha nem ígértem valótlan: megláttátok és felismertétek azokat a dolgokat, amelyekről meséltem. Ide is én vezettelek benneteket. Ámde várjatok, mert még többet is fogtok látni. Emlékeztek még, hogy megparancsoltam, öljétek meg Cópilt, nővérem a varázslónő fiát, tépjétek ki a szívét, és hajítsátok e tóba a gyékény és a nád közé, amit ti meg is cselekedtetek. Tudjátok hát meg, hogy a szív egy kőre esett, és egy fügekaktusz sarjadt belőle, egy hatalmas, gyönyörű kaktusz. Annak a csúcán egy sast láhattok ott terjeszti szét gyönyörű, hatalmas szárnyait, ott éri a nap heve és a hajnali frissesség. Reggel menjete el oda, és megtaláljátok. A helynek a Tenochtitlán nevet adom." (Ezt a felépült 300 ezer lakosú gyönyörű várost Cortezék lerombolták és ennek helyén áll ma Mexikó hatalmas városa. Tenochtitlánt lásd alul!)

Másnap reggel a pap egybehívatta a népet, férfiakat és asszonyokat, véneket, ifjakat és gyermekeket, kivétel nélkül. Mikor összegyűltek, eléjük állt és beszámolt nekik mindenről. Hosszú szónoklatban magasztalta istenük jóindulatát, amiben nap mint nap részelteti őket. Végezetül így szólt: "Itt a fügekaktusz helyén találjuk majd meg üdvösségünket, nyugalmunkat és békességünket!" Ezek a megtévesztettségből mondott szavak – az Egy Igaz Isten jóvoltából – megvalósultak 1531-ben, a Guadalupei Szent Szűz csodás megjelenésével!

Az azték kultúra

Az azték népről

Mexikó területén a Kr. előtti századokba visszanyúló magas fokú kultúra maradványai találhatók. Ezt a kultúrát a toltékok, mayák és a nahua népek fejlesztették. Ez utóbbiak legjelentékenyebb törzse az aztékok voltak, akik Amerika

felfedezése előtt néhány száz évvel, északról vándoroltak be Mexikó területére. A nauhatl nyelvet beszélték és a hieroglifákhoz hasonló képírásuk töredékesen fennmaradt. Országuk tartományokra volt osztva.

Társadalmi rétegződésük kasztrendszer jellegű volt, mely az öltözetükön is megmutatkozott. Az egyszerű nép az agave rostokból szőtt un. tilmát (nahuatl nyelven tilmatlit) viselte, mely váll

felett megkötve, elől-hátul "kötény" volt. (lásd a grafikai ábrán!)

Az azték nép honfoglalásának történetéhez hozzátartozik, hogy hosszú évszázadok óta a pokol fejedelmének totális rabságában éltek, és vándorló népcsoportként keresték a letelepedést. Gonosz istenségüket – aki valóságosan irányította őket – vándorlásuk során úgy hordozták maguk előtt (40 évig), mint a zsidók a Frigyládát. A Démon azt a tanácsot adta nekik, hogy majd ott telepedjenek le, ahol egy kaktuszon sast látnak. (Ez Mexikó zászlaján ma is ábrázolva van!)

Emberöltőnyi pusztai hányódtatás után egy helyen, a Texcoco-tó lápvidékének egyik szigetén, (1325 körül) valóban sast láttak egy hatalmas kaktuszon. *(Ornitológusok szerint a sas soha nem tanyázik kaktuszon és egy ilyen szituáció csak akkor állhat fenn, ha a madár már nem tudott sehova leszállni.)* A hely (a mai Mexikó város területe) valóban végeláthatatlan mocsárból állt, és csak helyenként volt egy-egy

kiemelkedés.

Nagy kiterjedésű területet vettek birtokba, és az ott lakó bennszülötteket irgalmatlanul leigázva, jól szervezett birodalmat alapítottak. Hihetetlen emberfeletti munkával lecsapolták a mocsarakat, és Velencéhez hasonló csatornahálózatot kiépítve, gyönyörű várost építettek, Tenochtitlánt. A szigetekre épült város peremkerületeit zöld övezetek, ligetek szegélyezték. A lélegzetelállítóan szép, jól szervezett város, ahol kövekből rakott vízvezetéken csordogált az élető víz a házakba, arannyal fedett gyönyörű palotáival, piramis formájú

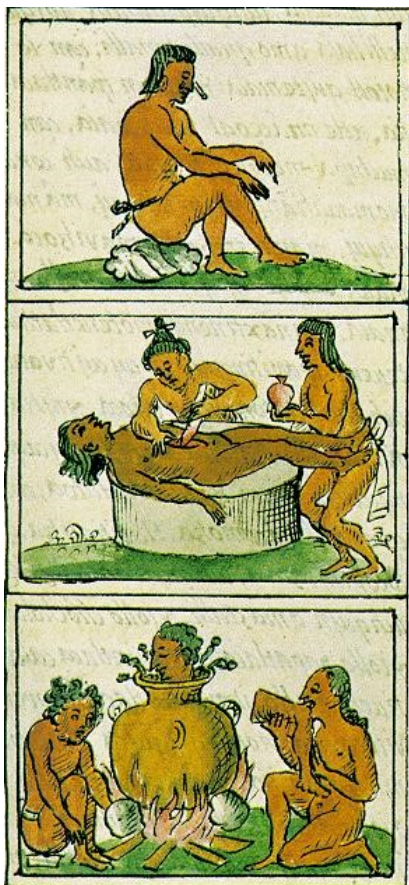
templomaival, kiépített piacaival és ligeteivel, talán a világ első mérnökiileg megtervezett nagyvárosa volt. Sokan irigylik Hernan Cortezt, mert még fénykorában láthatta ezt a háromezázres lakosú metropolist (jóllehet, leromboltatta!). De nem csak építészetük ejtette ámulatba a hódítókat, hanem az aztékok matematikai, orvosi és csillagászati ismeretei is. Tudományaikat sajnos egészen szűk területen művelték és alkalmazták. Például, nem ismerték a tudományos kísérletek és kutatások fogalmát, miként a matematikának is csak egy kicsi szeletét művelték, jóllehet magas fokon. Nem ismertek például olyan számítási képleteket sem, amelyeket a görögök már előttük kétezer éve alkalmaztak. A spanyol hódítás idején a hatalmas Montezuma volt az aztékok császára, aki 1503-ban lépett a trónra. Búskomor, lelke mélyéig babonás, megszállott ember volt. Rendkívül

kegyetlen kormányzási gyakorlata, különösen a meghódított törzsek fölött, számtalan lázadást szított, melyeket példátlan brutalitással toroltatott meg.

1509-ben a császár nővére, Papantzin hercegnő, szokatlan álmot látott, ami valószínűleg döntő hatást gyakorolt az egyébként is fatalista Montezumára. Ez pedig rendhagyó módon történt. A hercegnő egy alkalommal eszméletét veszítve, mély öntudatlanságba esett, és miután azt hitték róla, hogy meghalt, eltemették. Ő azonban mikor felébredt sírjában - a legnagyobb rémületükre kiáltozott, hogy engedjék ki. Miután ez megtörtént és összeszedte magát, elmesélte a "holtában" átélt álmát. Egy fénylő lényt látott, aki őt az óceán partjára vezetve, tömérdek hajót mutatott, a vitorláikon fekete kereszttel. A hercegnő a fénylő alaktól megtudta, hogy a hajókon olyanok jönnek, aki ezt a birodalmat meghódítják és az aztékokat megismertetik az Egy Igaz Istennel. A rettegésre oly hajlamos Montezuma, hatalmának bukását olvasta ki ebből az álomból. Az aztékok sorsa már akkor megpecsételődött, mielőtt a hódítók partra szálltak volna. *(Alább: Tenochtitlan, mérnöki remekműű városa)*

Amikor Cortez 1519-ben 400 spanyollal partra szállt Veracruz mellett, a környező leigázott indián törzseket (akik okkal gyűlölték az aztékokat) maga mellé állította, majd bevonult a fővárosba. A babonás Montezuma hitt a jövendölésnek, miszerint fehérbőrű "megváltó" fog érkezni majd a tenger felől.

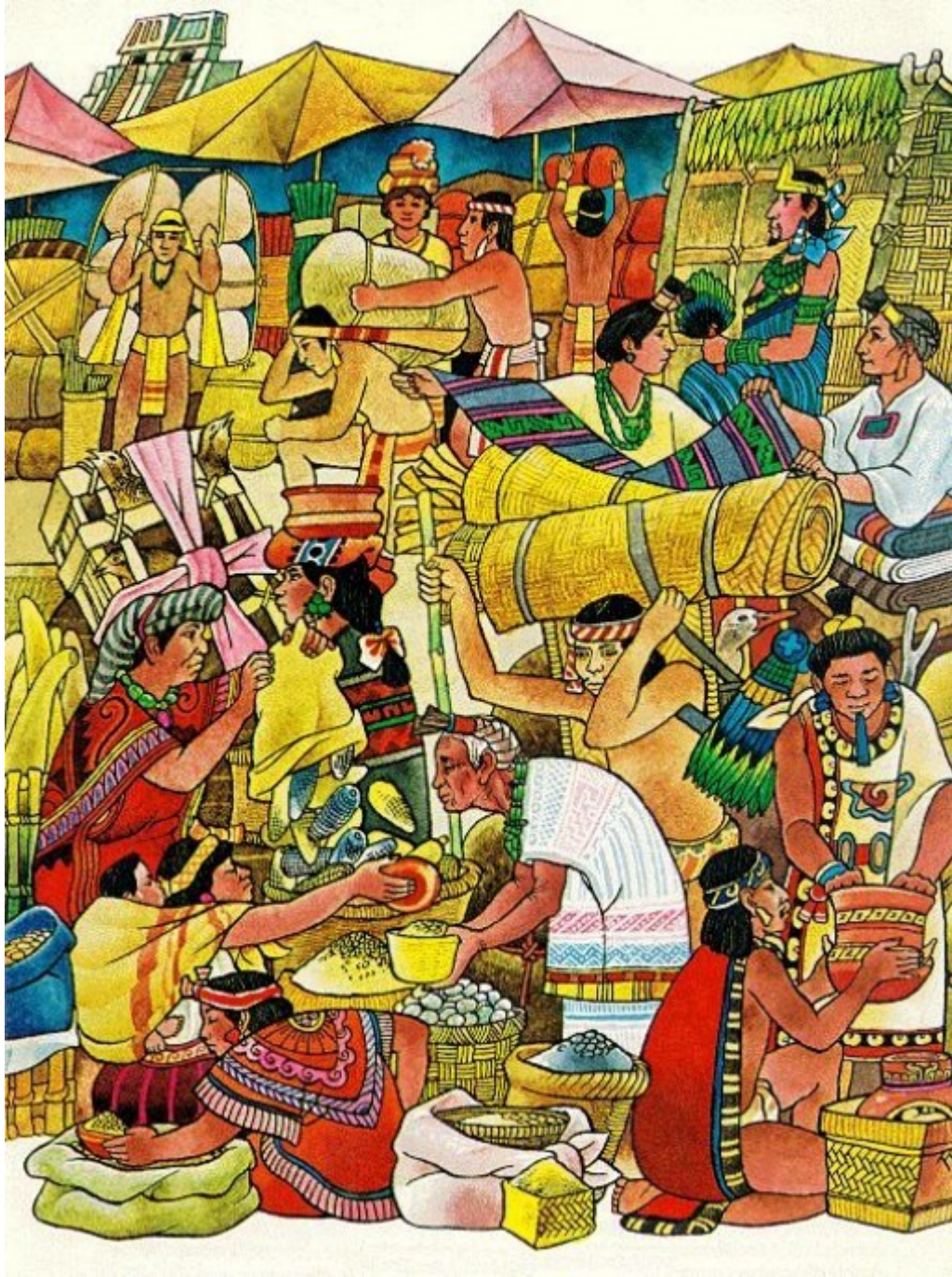

Mivel tudta, hogy ez uralkodásának végét jelentheti, feltűnően kegyesen fogadta Cortezt és kísérőit, akik a legszebb palotájába lettek elszállásolva. Mindkét fél részéről az álságos mosoly bizalmatlanságba csapott át. A nyilvánvaló veszélyhelyzet valami biztosítékot igényelt. A maroknyi spanyol küldöttség ugyanis (adott esetben) a szűk utcácskákban nem vehetett volna fel védhető harci alakzatot, és a többesres azték sereg leszámolhatott volna velük, mind egy szálig. Cortezék egy eredeti – de becstelen – húzással (kvázi) túszul ejtették a vendéglátójukat Montezumát, nehogy az parancsot adhasson ki. A több hónapos "házórizet" közben elismertették vele a spanyol korona fennhatóságát.

Sajnos sok-istenhitük, melyben Quetzalcoatl, a tollaskígyó volt a leghatalmasabb, kiszolgáltatott rabságban tartotta az aztékok lelkiéletét, akik

démonaik tiszteletére ezrével áldozták fel az embereket, kimondhatatlan kegyetlenségekkel. A még dobogó szív kitépése még csak hagyján, mert egyeseket elevenen megnyúztak és a bőrébe belebújtattak egy harcost, akinek nyolc napig magán kellett azt viselnie. Volt olyan alkalom, hogy egyetlen nap alatt húszezer foglyot vagy rabszolgát mészároltak le! Olykor az áldozatok egyes szerveit szertartásosan megették, ez azonban nem tartozott a "rendes táplálkozásukhoz". Határozottan hittek a túlvilágban. A mindennapi életük elválaszthatatlan volt a halál állandó jelenlététől. Ez annyira beleivódott a néplélekbe, hogy máig is szelídített, de igen morbid szokások vannak divatban Mexikóban (pl. apró, koponya formájú cukorkák árusítása).

A két kultúra találkozása

A két kultúra találkozása a világ megítélése szerint nem volt kifejezetten szerencsés, jóllehet az azték nép üdvtörténete szempontjából talán az egyetlen lehetséges esély volt. Az európai keresztény kultúrát képviselő spanyolok azért vetkőztek ki teljesen magukból az indián lakossággal szemben, mert ilyen sötét sátáni pogányságot, amely ilyen nagyságrendű emberáldozatokkal hódolt

pokolbeli isteneinek, rémálmaikban sem láttak.

Amikor 1521-ben Cortez végleg elfoglalta az azték fővárost, a spanyolok egyáltalán nem viselkedtek keresztényien. Ezt korántsem csak a csillapíthatatlan aranyéhségük motiválta, hanem azon felindult bosszújuk is, hogy a nép, amely behódolással vádolta uralkodóját, fellázadt Montezuma ellen, és az elfogott spanyolokat hasonlóképp feláldozták a piramisok tetején, amit persze Cortez emberei kénytelenek voltak végignézni az uralkodói palotából.

Az azték birodalom végső összeomlása után a spanyolok lerombolták a bálványimádás mézárszékeit, és az országot megpróbálták misszionálni a kereszténységre. V. Károly spanyol király a buzgó ferences Juan Zumárraga püspököt nevezte ki Mexikóvárosba. Az Újvilág első püspöke hiába gyakorolt nagylelkűséget a lakosság, különösen a szegények iránt, hiába alapított iskolákat, kórházakat, sőt még egy hatalmas egyetemet is, az őslakosság bizalmatlan maradt a gyarmatosítók vallásával szemben. Viszonylag kevesen keresztelkedtek meg, hiszen az ő

számukra az Üdvözítő szenvedése, a feszület felmutatása, nem keltett részvétet, ugyanis a kínszenvedés látványa nem jelentett számukra semmi különösét! A démonok továbbra is hatalmukban tartották a lelkeket. A lakosságnak a gyarmatosítók vallása iránti ellenérzéseit nagyban befolyásolták azok a túlkapások,

amelyektől a kiszolgáltatott indiánok szenvedtek. Az Egyház meggyőző erejét – melyet Juan Zumarraga püspök és a papság maradéktalanul képviselt –, nagy mértékben csökkentette a spanyol király azon szerencsétlen döntése, miszerint a világi előljárók vezetőjévé egy kegyetlen tirannust, Don Nune de Guzman-t nevezte ki. Az igazság az, hogy ennek emberei az indiánokat um. "ördögi szokásaik" miatt, még kutyába se vették, se asszonyaikat, se gyermekeiket nem kímélték. Ki is irtották volna őket mind egy szálig, ha egy természetfeletti esemény, az Egy Igaz Isten Szentséges Anyjának megjelenésével közbe nem lép! Ehhez azonban az emberi szabad-akaratnak is közre kellett működnie. A továbbiakban erről az eseményről és a fejleményeiről szeretnék beszámolni.

A szörnyű és kegyetlen elnyomás lázadást szított az azték nép körében és érezhető volt a veszély, hogyha a jó kilencmilliós lakosság fölkel, akkor szörnyű emberveszteségek árán ugyan, de írmagja sem marad a spanyoloknak! Zumarraga püspök a Szűzanyához könyörgött, hogy mentse meg mindkét népet és hozza el Krisztus Békéjét. És az események, ha láthatatlanul is, de kezdtek kibontakozni.

Amikor 1524-ben az első tizenkét ferences misszionárius megérkezett Tenochtitlánba, Juan Diego (a gaudalupei történet kiváltságoltja), indián nevén Cuauhtlatoatzin (ami „beszélő sást” jelent), feleségével egyike volt azoknak, akik az elsők között vették fel a Szent Keresztséget és lelkes követői lettek a krisztusi hitnek.

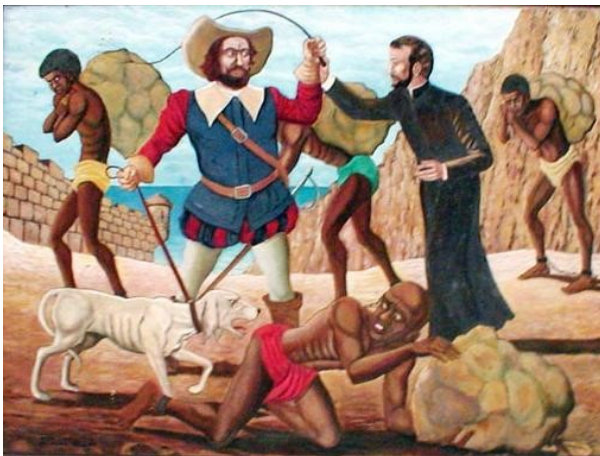
Ez az egyszerű indián 1474-ben született. Bár birtokai révén a közép-osztályhoz tartozott, mégis az egyszerű szegény földművesek életét élte. Gyékény szövésből és napszámosmunkából élt. Pogányként is csendes, alázatos, szerény, elmélyülő, vallásos hajlamú férfinak ismerték. Felesége a Szent Kereszttségben a Maria Lucia nevet kapta. Áttérésük után Tolpetlacba, a tenochtitláni keresztény misszióhoz közelebb költöztek. 1529-ben elvesztette feleségét és nagybátyjával Bernardinóval lakott együtt Tolpetlacban. Bár a korábbi feljegyzések szerint nem volt gyermeke, azonban a

boldoggáavatási dokumentumok kutatásával bizonyosságot nyert, hogy több gyermeke is volt, sőt későbbi utódait is sikerült történelmileg felkutatni. Ennek az egyszerű azték indiánnak – Juan Diegónak ahhoz –, hogy szentmisében és katekézisben részesüljön, tizennégy-tizenöt kilométert kellett gyalogolnia naponta, ő azonban nem sajnálta a korai fölkelést és a fáradságot.

Az Egyház és a gyarmatosítók

A Katolikus Egyház soha nem tartotta igazoltnak azokat a kegyetlenségeket és igazságtalanságokat, melyeket a spanyolok és a portugálok követtek el az Újvilágban, s ezekből bőven volt. Ellenkezőleg: észrevette, és határozottan kipellengérezte őket. Sőt, az egyháziak kifejezetten védték az őslakosok emberi jogait!

Bartolomé de Las Casas (lentebb), spanyol dominikánus már 1512-ben kiadta az ismert értekezését, melyben az indiánok védelmére kelt a gyarmatosítók kapzsiságával szemben. Több pápa így **III. Pál pápa** (1534-1549) is **hivatalosan elítélte és élesen szembeszállt azon véleményekkel**, melyek igazolták a rabszolga-

kereskedést, azon ál-indokkal, miszerint az indiánok tulajdonképpen nem is

emberek. A Pápa élesen elítélte azt a gyakorlatot, hogy rabszolgasorba vetik azokat az indiánokat, akik még nincsenek megkeresztelve, egyes gyarmatosítók ugyanis ezzel igazolták tettüket. III. Pált más pápák is követték, pl. VIII. Orbán és XIV. Benedek (1789 előtt!), és a szavakat tetteik is követték. A 17. század elején a jezsuiták révén létrejöttek az un. paraguayi redukciók, vagyis a paraguayi indiánok telepei, melyek abban az időben egyedülként nyújtottak biztonságos védelmet az indiánoknak a rabszolga-kereskedők ellen. Meg kell említeni, hogy már sokkal korábban megalakultak azok a különleges szerzetesrendek, melyek fő tevékenysége a keresztény rabszolgák kiváltása volt.

Tehát nem a francia forradalom – ahogy azt általában feltüntetik – ítélte el először a rabszolgaságot és kezdte meg a felszámolását. A példák már háromszáz évvel előtte megjelentek.

Ha tehát említést teszünk az azték és az inka kultúra barbár vonatkozásairól, azt azért tesszük, hogy a történelmet úgy lássuk, ahogy volt! Soha nem léteztek jó vagy rossz "vademberek", ahogyan annak idején a "felvilágosultak" mondták, s ahogyan ma a multikulturalizmus hívei állítják. S az Egyház soha nem vett részt az indiánok kiirtásában és nemzeti kultúrájuk felszámolásában. Az indiánok – sajnos –

javarészt egymást irtották ki, jóval azelőtt, hogy az első európai Amerikába érkezett volna. Az a "kultúra" ugyanis nem ismerte a szeretetet, sem isteneik, sem embertársaik felé, márpedig enélkül – az un. kultúra – önmegsemmisítő volt és lett volna, amiként ez más ottani ősi népekkel meg is történt. Az olmékok és a toltékok is kipusztították saját magukat, a fehér ember megjelenése előtt. Ráadásul nem is akármilyen "kulturált" módszerekkel! A Katolikus Egyház mindig azt tanította, hogy minden embernek a fogantatása pillanatától a természetes haláláig végtelen méltósága és értéke van, valamint elvitathatatlan joga az életre és a lelkiismereti szabadságra. Ez az emberi méltóság abból ered, hogy maga Isten is valóságos

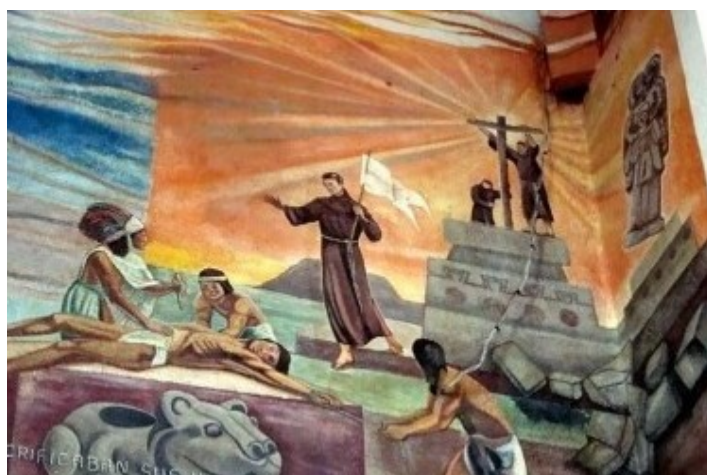
emberré lett. Halálával és feltámadásával megnyitotta az üdvösség kapuját minden ember számára, **kivétel nélkül**. Amerika evangelizációja a barbár szertartások beszüntetését jelentette, és véget vetett a kegyetlen szokásnak, hogy több tízezer emberáldozatot mutassanak be a pogány isteneknek. Az Egyház csakis ebben az értelemben járult hozzá a Kolumbusz előtti (élhetetlen) indián kultúra megszűnéséhez. Ez vitathatatlanul haladás volt. Haladás, amit – paradox módon – a "haladás" lehangosabb hirdetői egyáltalán nem vettek észre.

A kor, és az első - második Mária-jelenés

A világ legnagyobb horderejű Mária-jelenésének története

Meg kell jegyeznünk, hogy a spanyolok kegyetlenkedése kizárólag a néhány, emberileg alkalmatlan vezető részéről nyilvánult meg, az egyszerű spanyol telepesek részéről korántsem! A bennszülöttekkel közösen dolgoztak és egymás közt házasodtak. Arra is fel kell hívnunk a figyelmet, hogy Cortez és utódai ellen felhozott vádak nagy része túlzás vagy hazugság, amelyet egy bizonyos Bartolomé de las Casas Diego Velazquez, Kuba meghódítójának káplánja terjesztett. Ez az ember

elkeseredett személyes ellenségeskedésbe keveredett Cortezzel és számos Mexikóba telepedett honfitársával. A tényleges túlkapásokat Cortezék nyakába varrta, holott ezek Don Nunez de Guzman kormányzónak tudhatók be, de ezek többsége úgy a mexikan, mint az európai

korszellem sajnálatos akkori gyakorlatába "illet"! Ne felejtsük el, hogy ezeket a vádakot aztán igazán a protestantizmus és liberalizmus kezdte széles körben

terjeszteni, akik festményeken, rézkarcokon publikálták túlzó és beteges fikcióikat az állítólagos (tömeges) kegyetlenségekről. Mindezt azért, hogy befeketítsék a katolicizmust, a misszionáriusok állítólagos újvilági erőszakosságával.

Az a protestantizmus vádaskodott, melynek kiemelt vezetője – Jean Chovin (Kálvin) – által irányított véstörvényszék csak 1541 és 46 között 58 halálos ítéletet – lefejezést és máglyát – mondott ki az akkor még csekély lakosú Genfben! És az a liberalizmus beszél tömegmészárlásról, amely kimutatta igazi arcát a francia forradalomban, amikor is egész falvakat gyilkoltak le (gyerekekkel, asszonyokkal együtt) csak azért, mert egyházúiek voltak, miközben Párizsban is átmelegedett a nevezetes nyaktilójuk a folyamatos használatból! De szólhatnánk a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus-hitlerizmus-maoizmus-polpotizmus-enverizmus stb. (több)százmilliós mészárlásairól, melyeknek egyetlen közös vonásuk volt: a megátalkodott ATEIZMUS!

A katolicizmus elleni vádaskodás már eleve azért méltatlan, mert épp az egyháziak védték az indián lakosságot a harácsoló és beteglelkű kalandoroktól (akikből persze volt rendesen). Az azték birodalom lakossága a hódítás előtt 10 millióra volt tehető. Az Európából behurcolt járványok és kórokozók sajnálatosan óriási veszteséget okoztak az indián lakosság körében. Ugyanakkor, az alább taglalt Mária-jelenés hatására 9 millió őslakos megkeresztelkedett! A felkelés elmaradt, és a spanyol királyság rendezetileg deklarálta a bennszülöttek emberi jogait.

Az első és második jelenés (1531. december 9.)

1531. december 9-én szombaton hajnalban Juan Diego szentmisére igyekezett a 15 kilométerre lévő Tlatelolcoba, Mexikó külvárosába. Abban az időben 9-én ünnepelték Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepét. A városhoz közel eső Tepeyac domb közelében csodás muzsikát hallott, amely mintha a domb sziklás csúcsáról áradt volna szerte a vidékre. A jámbor indián egy ragyogó, fehér felhőt pillantott meg a köves domb felett és szinte megigézve elindult felfelé. A dombtetőn egy gyönyörűséges fiatal hölgyel találta szembe magát, aki leírhatatlan szeretettel és

kedvességgel becézgetve a nevéen szólította. A Jelenés megkérdezte, hogy hová megy. Az indián térdre esve válaszolta, hogy templomba igyekszik. A Hölgy helyeslően mosolygott és azt mondta: *Tudd meg legkedvesebb fiam, hogy én a Szeplőtelen és*

mindenkor Szűz Mária vagyok, annak az igaz Istennek az anyja, aki által él és létezik minden, ami az égen és földön van. Az a kívánságom, hogy itt egy istenházát építsenek, ahol megmutathatom az embereknek teljes szeretetemet, együttérzésemet és irgalmamat, s ahol megajándékozhatom őket segítséggel és védelmmel. Mert én Irgalmas Szívű Anyátok vagyok, minden ember anyja, mindenkié, akik segítségül hívnak, szeretnek és bíznak bennem. Itt akarom meghallgatni imáikat panaszait, gondjaikat és fájdalmaikat, hogy nyomorúságaikat megnyhítsam és bajaikat gyógyítsam. Hogy édesanyjai szándékaimat megvalósíthassam, menj el a püspökhöz és mondd el neki, hogy én küldtelek a kívánságommal. Mond el neki, amit

láttál és hallottál. Biztos lehetsz abban, hogy hálás leszek és mindenért megjutalmazlak, ha pontosan végrehajtod azt, amire megkértelek. Most pedig menj kicsi fiacskám, és tégy meg mindent, amit megtehetsz.

Egy ilyen egyszerű indiánnak igen nehéz volt a püspöki palotába bejutnia, különösen a főpappal találkoznia. Juan Diegónak azonban kitartó nagy türelmével sikerült átküzdenie magát a lenézón gúnyolódó szolgák seregén, akik még a kutyák ráuszításával is riogatták. Állhatatos kitartása, miszerint az eminenciás úrral kell beszélnie, meglepte őket. A több órás várakoztatás után Zumarraga – aki a várakoztatásról nem is tudott – igen kedves fogadtatásban részesítette az 57 éves, csak nahuatl nyelven beszélő egyszerű indiánt, akit tolmács segítségével kérdezett ki

jövetele felől. A hallottakon elcsodálkozott és mielőtt elbocsátó áldását adta, kifejezte azon szándékát, hogy egy más alkalommal – amikor több ideje lesz – szívesen látja, hogy még alaposabban kikérdezhesse.

A nap már lemenőben volt, amikor Juan Diego újból találkozott a Tepeyac-nál a Szent Szúzzal, akinek szóról-szóra beszámolt a történekről. Ő maga kudarcnak ítélte meg küldetését és alázatosan kérte a Jelenést, hogy e feladatra válasszon helyette egy jóval alkalmasabb személyt. A Szűzanya szeretetteljesen így szólt: *Figyelj rám, legkedvesebb fiam és tudd meg, hogy sok szolgálóm és hírnököm van, de most éppen te teljesítheted ezt a küldetést. Nyomatékosan kérlek, hogy holnap újból menj el a püspökhöz, beszélj az én nevemben, és értesd meg vele a kérésemet. Ismételd el neki, hogy én, az Isten Anyja küldtelek téged.*

Juan Diego látva a hölgy kimondhatatlanul szép, kérve-kérő arcát

megnyugodott és megígérte, hogy minden esélytelensége ellenére is, szíves-örömmel teljesíti a kérését. Hazafelé menet azonban egyre csak erősödött benne az a fájó kétkedés, hogy másnap bizonyára meg kell majd szomorítania Úrnője édesanyai szívét, mivel a püspök aligha fog hinni egy magafajta szegény indiánnak.

A harmadik jelenés (1531. december 10.)

Másnap a szolgák – "őexelenciája nem ér rá" – hangoztatásával, még faragatlanabb durvaságokkal próbálták a csöndes szavú indiánt elzavarni. Ő azonban alázatosan kitartott a szándéka mellett. Így megint a hideg, szeles udvaron való hosszas várakoztatással próbálták megtörni, mígnem egyszer csak szólították. Zumarrága püspök mitsem tudott a látogatója megelőző viszontagságairól és nagy szeretettel és nem kis csodálkozással fogadta. Most körültekintőbben kérdezte ki. Hol láttad, hogy

nézett ki, milyen volt a ruházata és meddig maradt stb. Az indián beszámolt mindenről és a püspök teljes megdöbbenéssel hallgatta, mígnem arra kérte, hogy a hölgytől alkalmasint, kérjen valami jelet. Az elbocsátáskor azonban megbízta néhány emberét, hogy kövessék az indiánt.

A városból kivezető úton a követés sikeres volt, ám a Tepeyac felé vezető hepe-hupás mély úton, szem elől tévesztették.

Dühükben minden lehetséges sziklahasadékot átnéztek ugyan, de a különös indiánnak még a nyomára se bukkantak. Ő azonban eközben találkozott a Felséges Úrnővel, akinek lába elé borulva, keserves hangon számolt be szörnyűnek ítélt kudarcáról, és hogy a püspök jelet kér! És mégis, a Szűzanya elégedett mosollyal fogadta személyes képviselője beszámolóját és így szólt: *Nagyon jól van ez így kedves fiam. Gyere vissza holnap és megkapod a jelet, amit a püspök kíván! Ettől*

majd hisz a szavaimnak és nem lesz benne több kétely irántad sem. Most haza mehatsz, de holnap itt várok rád.

Harmadnap azonban a háza táján Juan Diegónak súlyos bajokkal kellett szembesülnie. Szeretett nagybátyja, Juan Bernardinó, súlyos állapotban ágyban feküdt. Egyes feljegyzések szerint kereszténysége miatt érte merénylet (lándzsadöfés) lázongó indiántársai részéről, más források szerint azonban a "coclixtlé"-nek nevezett magas lázzal járó halálos betegség vette le a lábáról. Tény, hogy így vagy úgy, de mindenképp a halálán volt. Emiatt Juan Diego egész nap orvosért és orvosságok után rohangált, így elmulasztotta azt a hajnali találkozót, melyet Isten Szentséges Anyja kért tőle!

A negyedik jelenés (1531. december 12.)

Másnap december 12-én, a haldokló Juan Bernardinó sürgősen papot kért, hogy gyónhasson és felvehesse a Betegek Szentségét. Juan Diegó úgy vélte, hogy az idő szűkében jobb, ha megkerüli a Tepeyac-ot és elhozza a papot nagybátyjának, mintegy későbbre halasztva a Szent Szűzzel való találkát. Amint azonban a nevezetes helyszínt messze kikerülve odatekintett, meglepetve látta, hogy az Ég Királynője a dombról lejövet, épp elébe kerül. A Szűzanya így szólt: *Mi történt kedves fiam, hová igyekszel? Juan Diegó zavartan tett néhány lépést úrnője felé és meghajolva mentegetőzött, elbeszélve nagybátyja tragikus helyzetét és azt, hogy most sürgősen papot akar vinni hozzá, hogy ellássa őt a Szent Útravalóval. Közben váltig erősítgette égi Anyjának, hogy a dolga végeztével nyomban visszajön és teljesíteni*

fogja minden kérését.

Az égi Édesanya végig hallgatta fiacskája magyarázkodást, majd így szólt:
"Figyelj rám és vésd szívedbe szavaim! Semmi ne riasszon, semmi ne aggasszon és semmi ne szomorítsa el az arcodat s szívedet. Ne félj se betegségtől, se gondtól, se fájdalomtól. Hát nem vagyok-e én a te Anyád? Nem állsz-e az én árnyékomban, a védelmemben? Nem én vagyok-e a lelki örömeid forrása? Nem tártam-e ki föled eddig is védelmező palástomat? Tán nem tartalak oltalmazó karjaimban? Szenvedsz-e bármily szükségben? Ne aggódj tehát nagybátyád állapota miatt sem, mert nem ebben a bajában fog meghalni, és épp ebben a pillanatban gyógyult meg."

Az aggodalmaktól elcsigázott indán szívét ekkor forróság érzete járta át, mely által megnyugtató bizalom és bátor lelkesedés vett erőt rajta. Soha nem érzett ekkora odaadottságot égi Édesanyja iránt és kifejezte készségét, hogy a kért jel birtokában azonnal a püspökhöz menne. A Szent Szűz mosolyogva ezt mondta: *"Menj fel oda, ahol először láttál engem. Sok virágot fogsz látni, amelyek ott nőnek. Gondosan szedd le és gyűjtsd össze őket, aztán hozd ide és mutasd meg nekem, hogy*

megáldjam!"

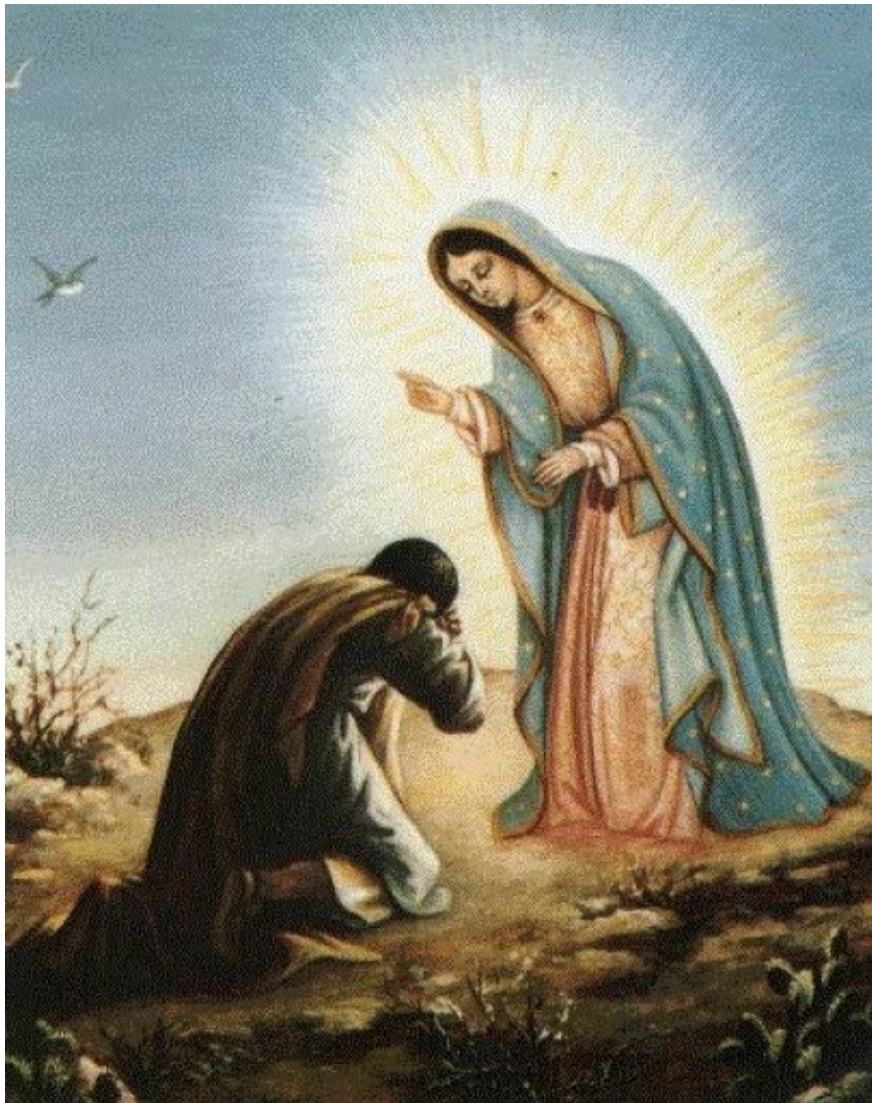
Juan Diegó, amint felért a dombra teljesen elképedt. Ott ugyanis nemesített kasztíliai rózsák pompáztak a fagyos, köves földből kinőve. Nem csak a látvány volt rendkívüli, hanem az a tény is, hogy a rózsák akkor még Mexikóban nem is volt ismert és egy ilyen igényes növény meg sem termett volna azon a sziklás talajon, különösen nem decemberben. Ezek a rózsák azonban csodás illatot árasztva virultak, és a harmatcseppek tündököltek a színes szirmaikon.

Juan Diegó kötényt formált köpenyszerű tilmájából és teleszedte a virágokkal. Lejőve a dombról az ovális fénykoszorúban álló Égi Királynő elé járult, aki a pompázatos virágokat elrendezte és így szólt: *"Legkisebb fiacskám, ezen virágok a jel, a bizonyíték a főpap számára. Beszélj neki az én nevemben, hogy ebből ismerje fel akaratom valódiságát és teljesítse azt. Te légy a követem, aki teljes bizalmamat élvezi. Megparancsolom neked, hogy ne nyisd ki a tilmádat senkinek, csak a püspöknek. Meséld el neki, hogy én küldtelek a dombra, ahol ezeket a virágokat pazar bőségben találtad. Ismételd meg neki óhajomat, hogy itt építse fel Isten házát, amint azt általad kértem".*

Juan Diegó meghajolt úrnője előtt, jelezve, hogy megértette és elindult a város felé. Szíve hevesen vert a lelkesedéstől és a boldogságtól.

Amint a püspöki épülethez ért, a szolgák felháborodva összeszaladtak, hogy elzavarják azt a "senkiházit", aki úgy rászedte társaikat előző napi eltűnésével. Ő azonban könyörgőre fogta a dolgot, hogy most az egyszer még utoljára engedjék be és szóljanak a felséges püspök atyának. A szolgák úgy tettek, mintha nem értenék mit mond és igen durva viccelődésnek tették ki, különösen, hogy nem volt hajlandó

elárulni, mi van a tilmájában. A szóváltásra többen felfigyeltek, kinyitották a kaput és körbe vették fenyegetően. Azt mondták, hogyha meg nem mutatja a dolgot, akkor ők nézik meg! Juan Diego megérezve a veszélyt, hogy végén még rángatni fogják, kissé megnyitotta köpenyét. A szolgáltnak még a lélegzetük is elállt a csodás friss virágok láttán, és a kiáradó illat teljesen elbűvölte őket. Néhányan a virágok felé kaptak, hogy vegyenek belőle, de azok

olyanná váltak, mintha csak hímzések vagy festések lennének a tilma felületén. Egyikük szinte megigézve nyomban elszaladt, hogy hírül vigye a püspöknek a rendkívüliséget. A szolga csak hebegett, amikor elmondta, hogy az indián aki már többször járt itt, jó ideje várakozik az udvaron.

Zumarrága azonnal kérte "azt a derék embert", aki bizonyára a jelet hozta a számára, s melyre igen kíváncsi volt. Juan Diegó amint belépett nem hajtott térdet, csak mélyen meghajtotta fejét, óvatosan tartva köpenyében a virágokat. A püspöknél még két személy volt jelen, Don Sebastian Ramirez y Fuenleal, Mexikó kormányzója és Juan Gonzales, aki a legelső alkalommal is tolmácsolt.

– Kegyelmes uram – szólta az indián – teljesítettem az ön utasítását!

Ezt követően lépésről-lépésre elmesélve a vele történeteket, beleértve a virágszedés körülményeit is.

– A mennyei úrnő saját kezével rendezte el a virágokat, itt vannak – mondta.

Erre lazán elengedte tilmájának két csücskét és csodás illatár közepette a rózsák a földre hullottak. A jelenlévők és maga a püspök is döbbsenten álltak, ám szemük nem a földön lévő virágokra szegeződött, hanem a tilmára, melyen láthatóvá vált Krisztus Szent Anyjának csodálatos képe. Valamennyien térdre estek, egyedül Juan Diegó állt és nem értette azt, hogy mi és miért történik körülötte. Félve nézett kérdően önmagára és csodálkozva ismerte fel annak a hölgynek a pontos képmását, akivel a Tepeyac

dombon négy alkalommal találkozott. Úgy érzete, hogy bizonyos tekintetben az Ég Királynője maga jött el, hogy hitelesítse az üzenetét. *(Csak a 20. században igazolódott az indián ráérzésének helyessége, mivel a csodálatos képmás szemében tükröződő fények vizsgálatával igazolást nyert, hogy a Szent Szűz valóban személyesen is jelen volt, nem csak mint kép!)*

Zumarrága amint felállt térdeléséből, megölelte a derék indiánt, vendégül látta éjszakára és megígérte, hogy másnap elmegy vele a megszentelődött helyre, ahol az Istenanya kérésére templomot kell építenie. Másnap Juan Diegó lovagok és papok díszkíséretében érkezett haza falujába, ahol nagybátyját – amiként a Szent Szűz ígérte – teljesen egészségesen találta. Juan Bernardinó könnyek közt újságolta azt, hogy bizony az Istenanya személyesen jelent meg neki, egyben elmesélve unokaöccse égi megbízatását.

A püspök egyelőre csak egy kisebb kápolna létesítését rendelte el, ahol a csodálatos kegyképet megtekintheti a nép. Juan Diegó, a "Beszélő Sas", elmélyült imádságban élt ott, a kápolna őreként, és a lakosság szent embernek tartotta.

Mindennap részt vett a Szentmisén. A püspök engedélyével hetenként háromszor is szentáldozáshoz járulhatott, ami akkoriban nagyon ritka kivételnek számított. Juan Diegó újra, meg újra, a saját nyelvükön beszélt el a kápolnát fölkereső indiánoknak a vele történt csodát. És lásd, amit nem hittek el a spanyol hódítóknak, elhitték indián testvérüknek. A Beszélő Sas, íme megszólalt és hangját egész Mexikó

meghallotta és szavai, szinte sasszárnyakon emelték az őslakosságot, az Evangélium magaslataira.

Az azték nép csodás és egységes megtérése

A jelenés idején a meghódított bennszülöttek veszedelmesen forrongtak, lázadás kitörését lehetett várni. Nem lehetetlen, hogy Juan Diegó nagybátyjának „betegsége” se volt más, mint lándzsadöfés, amelyet a lázadók egy csoportja ejtett rajta, mint "kollaboráns". (Az adatok e tekintetben nem egészen biztosak!) A mennyei Úrnő szentélyének megépülése után azonban a felkelés elmaradt, és az indiánok tömegesen tértek meg, egyben a hódítók is megjámorodtak.

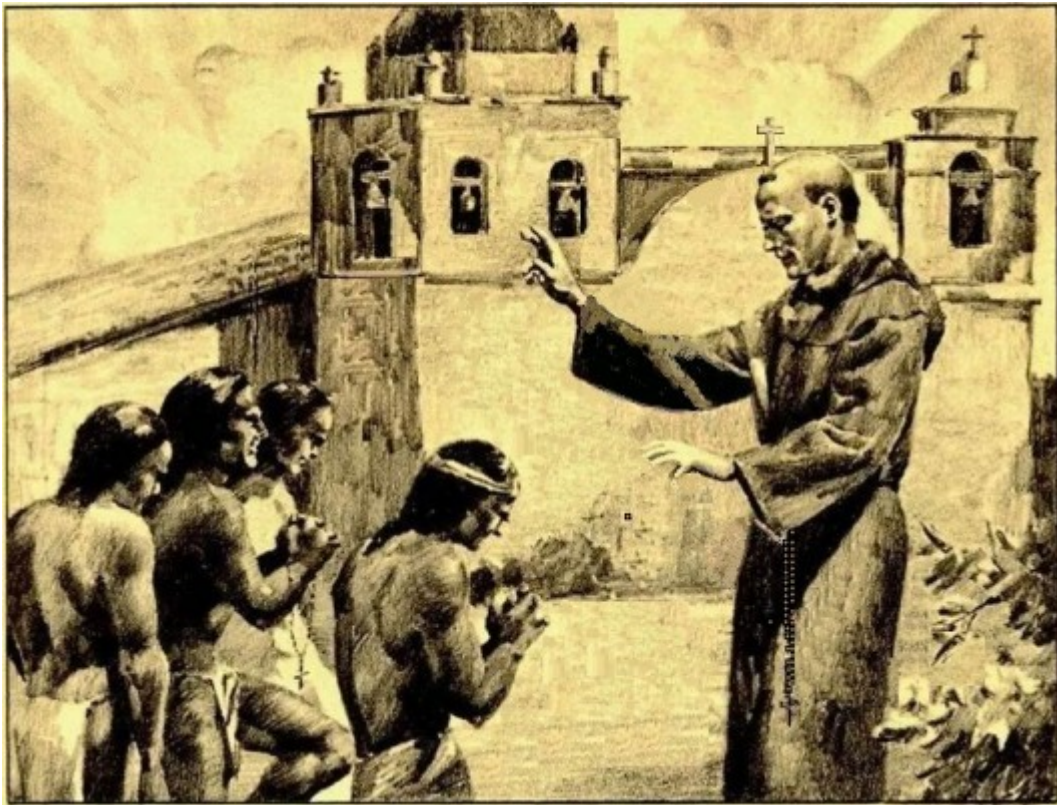
Addig éves viszonylatban a megtérések száma a százat sem érte el – az Istenanya csodás közbeavatkozása révén – 1531. decemberét követően, néhány év leforgása alatt kilencmillió azték keresztelkedett meg, erejük határán túl is terhelve a misszionáriusokat. A történelmi dokumentumok azt írják, hogy a misszionáriusok reggeltől estig keresztelték a sorban várakozó napi több ezer indiánt, sőt kit-kit a Házasság Szentségében is részesítettek. Pl. egy Torbidó nevű ferences pap feljegyzése szerint a társával együtt öt nap alatt 14.200 lelket keresztelt meg. És ugyanez történt valamennyi missziós központban!

Tudnunk kell, hogy a Szent Keresztség egyedi szentség és csak személyesen lehet kiszolgáltatni. Az általános paphiány és egy ilyen tömeges igény mellett, ezt csak különleges pápai felhatalmazás mellett és nagyfokú ötletességgel lehetett végbevinni. A keresztelendő tömege előtt a közös fogadalmakat és az exorcizmust egységesen végezték, majd ezek után egyes sorba állították az embereket. A keresztség felvétele úgy történt, hogy egy diakónus a keresztnevek könyvéből, minden egyes személy előtt felolvasott egy nevet, nyomban egy másik segédlet tálat tartott a keresztelendő elé, és a pap megkeresztelte őt (az egyes embert) az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!

Juan Diegó tanúságtétele az inkultúráció csodája! A Beszélő Sas indián mivolta természetfölötti misztériummá lényegült, hiszen ő az egyszerű azték Cuauhtlatoatzin (Juan Diegó), végső soron nem csak Mexikó népének, de az egész amerikai földrésznek evangelizátorává vált. A Szent Szűz megmentette tízmilliónyi azték gyermekét nemcsak a démoni rabságból, de örök elégedetlen elnyomóik túlkapásaitól is, hiszen eltűnt az indiánok és spanyolok közti kölcsönös gyűlölködés. Az indiánok krisztianizációja, de a hódítók lelkületi átalakulása is egy villámgyors folyamat volt.

Kétségtelenül az Istenanya közbenjárása – vagyis egy Mária-jelenés hatására – ez volt az emberiség történelmének eddigi legnagyobb csodája, mintegy példaként a jövődőknek, hogy érdemes a Szűzanya oltalmában bízunk!

A guadalupe-i Mária-jelenés története egyértelmű és nyomatékos példát ad nekünk magyaroknak is, hogy népünk életét és jövőjét kinek a kezébe kell helyeznünk maradéktalan bizalommal. *(Szent Istvánunk és a magyar szentek világosan tudták ezt!!!)*

A Szent Szűz spanyol elnevezése

A "Guadalupe" elnevezés a nahuatl nyelv hangzásán és a spanyol fül félreértelmezésén alapul.

A tény az, hogy az azték indiánok nem tudták kimondani a "g" és "d" hangokat, hogyan mondhatták volna ki, ha a Szűzanya valóban Guadalupénak nevezte volna meg magát? A megkérdezett indián nők, akik csak a nahuatl nyelvet beszélik, mindig azt válaszolták, hogy Jelenés neve "Coatlaxopeuh" (kvatlaszupe) amely azt jelenti, hogy: aki a kígyót eltapossa. ("Coalt Lope", "Ő, aki szétzúzza a kígyó fejét". Ezt látszik igazolni mind a Teremtés könyve, mind pedig a guadalupe-i jelenés lényege, a Tollas-

kígyó fejének eltiprása! A Szent Szűz egyébként Juan Bernardinónak mutatkozott be nahuatl nyelven, akár a fenti módon, akár esetleg "Tlecuauhtlapcupeuh"-ként, ami "égbe szárnyaló tüzes fényt" jelent (lásd: Hajnal Szép Sugara).

Mindenesetre a spanyol fülnek bármelyik hangzás, a spanyolországi Guadalupe nevű Mária-kegyhely elnevezésére hasonlított. Nos, ez a félrehallás lehetett forrása a kegyhely mai elnevezésének.

Nem csoda, ha a korai években, maguk a spanyolok is inkább Virgen de Tepeyac-nak (a Tepeyac-i Szűznek) hívták!

A spanyolországi Guadalupe szentély története

Egy Szent Lukácsnak tulajdonított 'Mária a Kisjézussal' szobrocska hosszas viszontagság során a sevillai székesegyházhoz került, ahol tisztelet övezte egészen a 711. évi arab hódításig. Az arabok elől menekítve, márvány ládában elásták a Sierra de las Villuercas-hegység egyik patakja mellett. X. Alfonz király (1252-84) idejében egy Gil Cordero cáceresi tehénpásztor elveszett tehenét keresve, harmadnapra találta meg a tetemét. Mintegy elfogadva Istentől ezt a csapást, keresztet rajzolt a tetem bőrére. Erre az állat felkelt.

E pillanatban jelent meg neki Szűz Mária, aki arra kérte a boldog pásztort, hogy majd térjen ide vissza emberekkel és mesélje el nekik a csodás esetet. "Amikor ide fogtok érkezni – folytatta a Szent Szűz –, kezdjétek ásni és egy Mária-szoborra fogtok lelni,

melyet ne vigyetek el sehová, hanem építsenek fölé egy kápolnát. Később majd itt igen fontos templom fog állni és egy nagy város fog épülni". Ekként szólt a Madonna kívánsága és jövendölése, amely be is igazolódott. Amikor azonban Gil hazatért, a kisfiát holtan találta, a gyászoló rokonság már össze is gyűlt. Ekkor a pásztor térden állva kérte a Szűzanyát, hogy adja vissza fia életét, hogy mások számára is tapasztalható csodával erősítse meg a neki adatott kinyilatkoztatást. A fiú életre kelt. A jelenlévők Gillel kimentek a megjelölt

helyre, ásni kezdtek, és egy föld alatti üregben megtalálták a márványládát és benne a kis Mária-szobrot. Fel is építettek fából egy kis kápolnát, később kőkápolnát emeltek, őrzésére Gil a családjával oda költözött. A hagyomány szerint mindez 1325-ben történt. A modern kutatások szerint a szobor a 6. sz. előtt libanoni fekete cédrusból készült. A mórok elleni egyik győzelmét XI. Alfonz ezen Senora de Guadalupe-nek nevezett Mária-szobor pártfogásának tulajdonította, ezért 1340-ben a zsákmány feléből templomot és zarándokházat építtetett. 1341-ben a kegyuraságot a toledói érsekségnek adományozta. Az iszlám alóli fölszabadulás nemzeti zarándokhellyé tette. 1348-62-ben épült az erődszerű főépület a Szent Gergely harangtoronnyal és hozzá vendégházak kórházzal. Végül az egész objektumot a jereom-remetékre bízta, akik számára kolostort emeltek. A kegyhely még a királyokat is zarándoklatokra

készítette. A Madonna-szobor tisztelete a 15-16. században érte el csúcspontját, amikor a spanyol földről induló felfedezők, útjuk kezdete előtt, szinte kötelezően járultak a a Guadalupei Szent Szűz (Senora de Guadalupe) elé, közbenjárását és oltalmát kérve.

A kegyhelyen monostorváros alakult, amelyben a hieronimiták szigorú kontemplatív lelkisége kézműves és karitatív tevékenységet fakasztott.

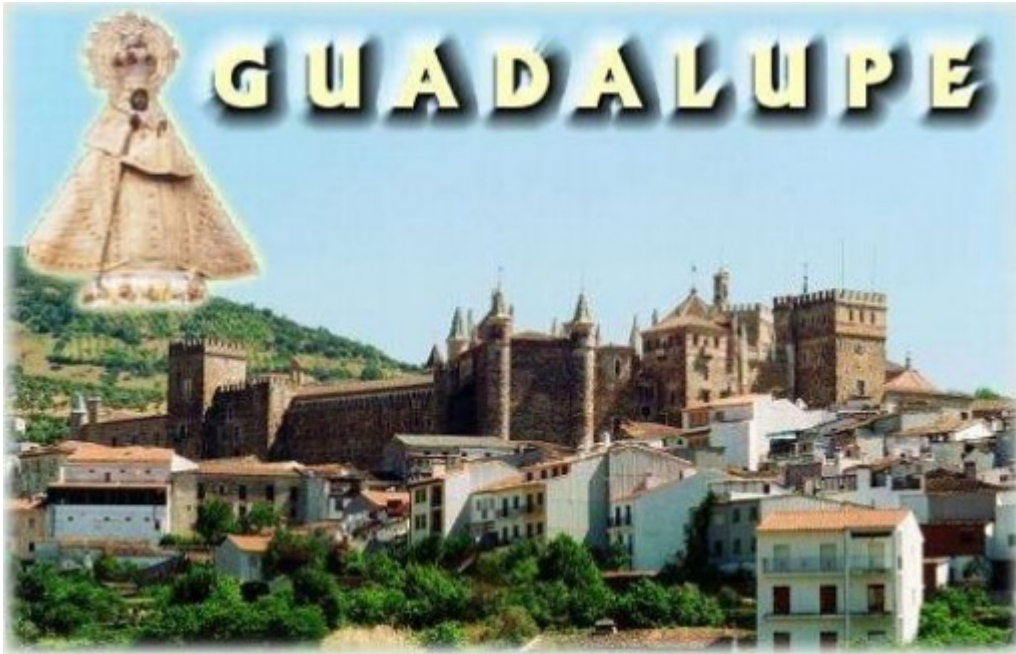
A Guadalupei Szűzanyát főként az extremadurai fölfedezők és hódítók királynőjeként és édesanyjaként, valamint, minden spanyolok patrónájaként (Reina y Patrona de la Hispanidad) tisztelik. A hieronimiták,

akik híresek voltak gyógyításaikról, minden különbségtétel nélkül fogadták a betegeket, maguk készítették a gyógyszereket, és nagy gondot fordítottak a cellák és kórtermek tisztaságára.

1907. március 20-án a Guadalupei Szent Szűz egész Extremadura fő patrónája lett, a szobrot 1928. október 11-ben megkoronázták. A spanyol polgárháború idején a Fantasma, 'rémkép' nevű köztársasági hadoszlop és más baloldali erők (*érdekes!*) elszántan meg akarták semmisíteni a nemzeti kegyhelyet. Három napon át ádázul ostromolták a monostort, amelyben melleleg 5000 menekült tartózkodott. A nemzeti hadsereg heves küzdelem és nagy véráldozatok árán szabadította föl Guadalupét.

1954-ben Extremadura püspöke a tartományt följánlotta a (mexikói) Guadalupei Miasszonyunknak.

II. János Pál pápa 1982. november 4-én látogatta meg a spanyolországi Gaudalupét. (Lásd alább!)

A tilma és a csodás kép

A tilma ma is megvan. Az agave-rostokból szőtt anyag élettartama legfeljebb 10-20 év, és a legszegényebb népréteg viselete volt.

Ez az egyszerű indián öltözet az, amelyen a 143 cm magas Madonna kép csodás módon létrejött, tudományosan mindmáig megmagyarázhatatlan módon és tulajdonságokkal! Közel 500 év alatt sem ment tönkre, nem porladt szét, amiként az efféle anyagoknak természetes úton történnie kellett volna.

Egy az 1789-ben ugyanilyen szövetre elkészült másolat nyolc év alatt kifakult, ezzel szemben az akkor még szabadon kihelyezett eredetin nem okozott kárt 116 évnyi sós- nedves levegő, az emberi lehelet, a csókok és simogatások, az UV-sugárzás és a közelében meggyújtott sok százezer viaszgyertya kormos füstje. A tudósok nem tudnak természetes magyarázatot adni sem az agave-rostok tartósságára, sem pedig a gyönyörű színekben pompázó kép keletkezésére. A Kodak szakemberei a képet színhatása tekintetében, egyenesen fénykép jellegűnek tartják, mely azért is nagy elismerés, mert egy zsákvászon-szerű durva felületen képződött. A NASA kutatói, viszont nem kevesebbet voltak kénytelenek elismerni, mint azt, hogy sem az agave-rostok felületén, sem az anyag belsejébe szívódva, semmiféle festék nyoma nem található! A tilmán lévő kép épp oly titokzatos és megfejthetetlen a tudomány számára, mint a Torinói Lepel.

Miként Krisztus halotti leple, úgy a guadalupai csodás tilma is minden korban újabb és újabb felismeréseket kínál, egyben felvetve az újabb és újabb megválaszolatlan kérdéseket.

1979 májusában a NASA szakemberei – Jody Brant Smith esztétika és filozófia professzor (Pensacola Főiskola) és Philip Serna Callahan biofizikus (University of Florida) – infravörös sugárpásztázással megállapították, hogy a színek színeképspektruma egyetlen, eddig ismert (Mengelejev-táblázati) elem színeképevel sem azonosíthatók. Úgy tűnik, hogy a színhatások nem festékanyag, hanem különböző spektrumú hangolások eredményei. A szemlélőnek az a benyomása a képről, hogy selymes és sejtelmes kisugárzása van, amely mintha önmagából eredne, minden külső fényhatást nélkülözve.

A NASA tudósai szerint is a tilmán látható színek nem állíthatók elő semmilyen

ma rendelkezésre álló eszközzel. A festés lényegében a szövet felett lebeg, anélkül, hogy ahhoz hozzáérne.

Ezt látszik igazolni a kép nehéz (reprodukciós) fényképezhetősége is, mivel egészen csekély nézőszög-változás esetén is, a kép színe változik! Egyazon felület egyszer kék, más szögből zöld, rózsaszín vagy sárga, sötétlila vagy fekete stb. Ám, a Guadalupei Szent Szűz csodálatos képe nem csak a színeivel, nem csak az arany metszés törvényszerűsége szerinti esztétikai tökéletességével ejti ámulatba a szemlélőt, hanem jelrendszerével is. A guadalupei kegykép egy "isteni festmény"!

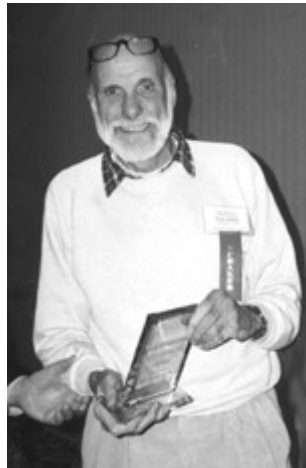

A tilmán csodásan keletkezett kép a lehajtott fejű, imára kulcsolt kezű, dicsfényel övezett, félholdon álló Szüzet ábrázolja. A félhold alatt a Szűz alakját egy angyal tartja. Mária arcvonásai, bőrszíne nem azonosítható sem európidként, sem

indiánként, sem palesztinaiként. Se nem színes bőrű, se nem fehér. Az imára összetett kezei közül egyik világosabb a másik sötétebb, ami talán az indián és a fehér lakosság békés egységét jelképezi. A Guadalupei Boldogságos Szűz Mária különösen fontos jelkép a mexikói indiánok számára, hiszen a Szűzanya Mexikóváros közelében a Tepeyac-dombon, az azték mitológia földanyaistennője, Tonantzin lerombolt templomának helyén jelent meg Juan Diegónak. Az aranyködbe burkolózó nőalak arra szólította föl az indiánt, hogy menjen a püspökhöz, s közölje: „Azt akarom, hogy templomot emeljenek ezen helyen”. A helyen megépült a Miasszonyunk-székesegyház, ahol máig is őrzik Juan Diego csodás tilmáját.

Elképesztő a különös kép színeinek tartós élénksége, és az is, hogy semmilyen szennyeződés nincs rajta, bár több mint száz éven át védőüveg nélkül függött, különböző romboló hatásoknak kitéve: pl. tömjénfüstnek, illatos olajoknak vagy a több tízezer égő gyertyából származó koromnak és viasznak. Az ismert mexikói festő, Miguel Cabrera leírja, hogy 1753-ban látta, amint két óra leforgása alatt a zarándokok mintegy ötszázszor érintettek a képhez különböző magukkal hozott tárgyakat. Bármely más kép hasonló körülmények között nagyon gyorsan tönkremenne, megfeketedne, és felismerhetetlenné válna. De a guadalupai képen nyoma sincs sérülésnek. A kutatások kimutatták, hogy a Szűz Máriát ábrázoló anyag megmagyarázhatatlan okokból taszítja a port, a rovarokat, a baktériumokat és a penészgombákat.

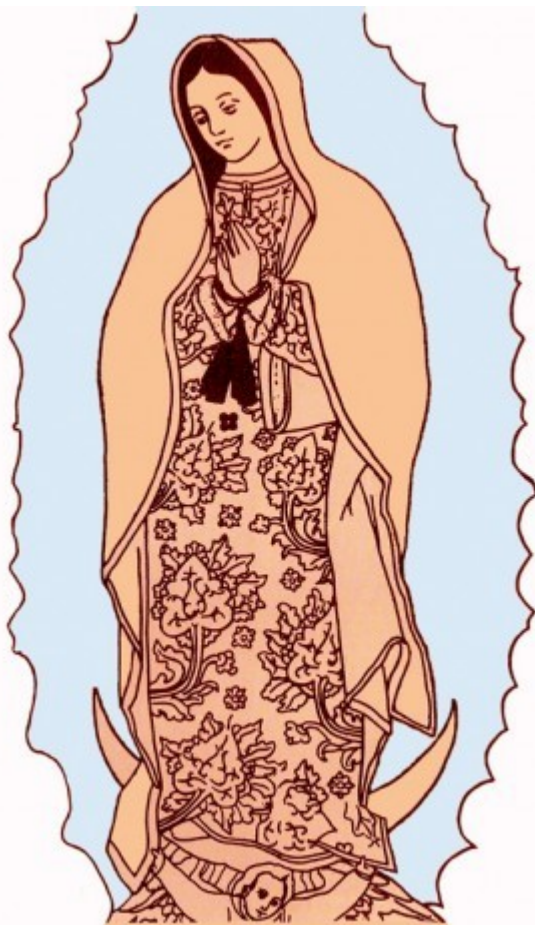

A Floridai Egyetemen dolgozó Philip Callahan professzor, aki 1979-ben vizsgálta meg a guadalupai képet, jelentésében azt írta, hogy egy égő gyertya több mint 600 mikrowattot sugároz ki. Egy zárt térben, ahol több száz égő gyertya és több ezer zarándok van, akkora a szennyeződés, hogy attól a színek rövid időn belül teljesen kifakultak volna, és a kép megsemmisül.

Úgy tűnik azonban, hogy a Guadalupei Szűzanya kegyképe teljesen ellenálló minden káros hatással szemben.

Korunk tudományos világa mániákusan keresi az univerzumban fellelhető "életjeleket", és csak azt (dollar milliárdos költségvetéssel)! Görcsös akarásukkal, milyen vehemensen próbáltak "fehérjeláncot" beleláttni egy marsi kőzetmintába és világszenzációt csinálni – hiába – mert nem az volt! Ugyanakkor képesek elhallgatni a Turini Lepel-, a guadalupai- és manopellói kép, a Lourdes-i csodás gyógyulások, a Lancianó-i vagy a Buenos Aires-i Eucharisztia-csoda kézzel fogható, tudományosan már igazolt tényeit! Vagy ez is csak következetesen istenellenes koncepció? Bizony az!

A képírásban kulturálódott indiánok, meglátva a Szent Szűz csodás képét, nyomban felismerték, hogy a „Mindenség Anyját és Királynőjét” látják, aki messze nagyobb a Tollaskígyónál és a misszionáriusok által hirdetett Isten Fiának az Édesanyja.

Ruhájának fakó vörös színe az életet adó felkelő Nap színe, a kékeszöld köpeny pedig az isteneknek és uralkodóknak fenntartott színeket egyesíti, de jelenti a termékenységet és az életet, a növekedést és a pusztulást, miként csillagábrázolásával az egész univerzumot is. Amiként a sötétlila szalag a dereka fölött az anyaságára utal, az pedig, hogy a hercegnői méltóságú alakját egy angyal tartja a vállán, ez egyértelmű utalás istenanyai mivoltára. Ezt még pontosítja a ruhája nyakát összefogó, keresztet ábrázoló kitűző, mely az Üdvözítő Krisztushoz való szoros kötelékére utal. Az imádkozó testtartás félreérthetetlen célzás az ábrázolás (keresztény) eredetére.

II. János Pálról azt mondják, hogy amikor a kép egy másolatát meglátta, bizalmasan megjegyezte: „Vonz ez a kép, mert hívogat ez a gyengédségtől és egyszerűségtől sugárzó arc...”

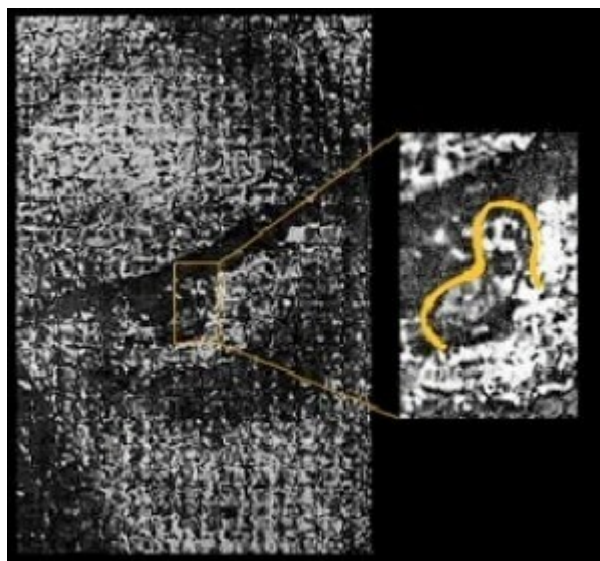

És valóban, a pápát rögtön az első zarándoklata 1979-ben Mexikóba vitte – ő maga ezt az utazást később pontifikátusának következő éveire nézve iránymutatónak nevezte – 1990 májusában pedig Juan Diego boldoggá avatásakor Mexikóban a következőket mondta: „Mária, a Szent Szűz arra választotta ki Juan Diegót a legalázatosabbak közül, hogy megmutassa nekünk a Guadalupei Miasszonyunk kedves és bájos képét. Az anya szelíd arca, amelyet ajándékként a szent képen ránk hagyott, mindig erre fog emlékeztetni”. Szemorvosok megállapították, hogy mindkét szem szaruhártyáján hasonló fényvisszaverődés látható – mégpedig olyan elrendezésben, ahogyan az az emberi szem esetében csak az 1880-as évtől ismert. Már 1929-ben Alfonso Marcué nagyításai révén megállapították, hogy egy "szakállas alak" tükröződése látható a Szent Szűz jobb szemében, a helyi egyháziak azonban nem tartották helyesnek közzétenni a publikációt erről a felfedezésről, jöllehet Marcué dokumentációját elhelyezték a bazilika levéltárában. 1951-ben azonban egy karikaturista, fotós José Carlos Salinas Chávez, engedélyt kért a tilma üveg nélküli vizsgálatára. Ezt meg is kapta és ellenőrizhette az addigi szóbeszédék és feltevések valódiságát. Egy nyilatkozatban így beszélt erről: "Úgy néz ki, hogy a Szent Szűz szemében tükröződő kép a csoda azon pillanatát mutatja, amikor a résztvevők arcát mintha a hajnal sugarai ragyogták volna be, mintegy halvány narancssárga fényvel." Ezt a szenzációs felfedezést természetesen nem kapta fel a világsajtó. Ha egy marsi meteor közet tízezerszeres nagyításán fehérjelánc-szerű hasonlóságot találnak, akkor bezzeg éjt-nappallá téve csámcsog rajta a tudományos világ, mígnem beigazolódik, hogy hamis információkról volt szó! A Guadalupei Madonna rejtélye azért mégis

foglalkoztatta a tudományos műhelyek érdeklődését, ha másért nem, a "klerikális propaganda" cáfolatára. A szenzációt csak 1953 és 1956 között közölte az Impact magazin és a neves helyi újság, az Excelsior, bőséges helyet adva a titok "újráfelfedezésének" anélkül, hogy megemléítették volna Alfonso Marcué nevét. 1958-ban felfedezték a Mária-kép szemében az úgynevezett Purkinje-Sanson-képeket, amelyek azt mutatják, hogy a tárgyak mindig két egyenes és egy fordított állású képként tükröződnek vissza az emberi szem különböző rétegein.

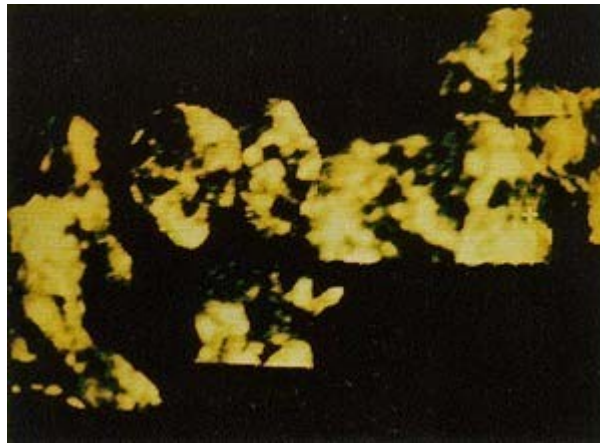

1979-ben a legmodernebb NASA-technológia segítségével kétezer-ötszázszorosára nagyították Mária íriszének és pupillájának mikroszkopikus méretű részleteit.

Az Észak-Amerikában tanító perui tudós és a digitális fototechnika szakértője, José Aste Tönsmann úgy vélte, hogy a Szűzanya szemében nemcsak egy férfialak

körvonalait, hanem egy tizenhárom főből álló csoportét is látni – még hozzá olyan módon eltolva, ahogyan két emberi szem egy képet a valóságban lát.

Mivel az ember szemei néhány centiméterre helyezkednek el egymástól, és mert a kötőhártya domború, a két szem különbözőképpen tükrözi vissza a képet. Ez a jelenség megismétlődik a Szűzanya szemén.

Kísérletileg többször is igazolható annak ténye, hogy a Szent Szűz szemei a kétdimenziós kép ellenére, háromdimenziós élő szemként vizsgálható szemészeti eszközökkel. Megállapították, hogy a fénytörés megfelel az optika háromszoros törvényszerűségének és az hűen adja vissza a perspektivikus tükröződések is. Fokozza a csodát, hogy fölfedezték: erős nagyítással a tilmán lévő kép szemében három arc tükröződik, Juan Diego, a tolmács Juan Gonzales és az események idején frissen kinevezett mexikói kormányzó, valamint Ramirez y Fuenleal arca. (Őket festmények nyomán azonosították.)

A szemben tükröződő perspektivikus kép egyértelműen igazolta, hogy a rózsza-csoda pillanatában, a Szent Szűz nem csak képként volt jelen a püspök szobájában!

A szakértő a következőképp vélekedett ezzel kapcsolatban: *„Emberi pupillák esetében ismert ez a jelenség, de sík képek esetében teljességgel megmagyarázhatatlan”* Más szóval: **a kép „fényképszerűen” pontos, anélkül, hogy fénykép lenne, és úgy hat, mintha „festve” lenne, holott nincs ember, aki így tudna festeni.**

Adatok a Wikipédiából: A NASA szakemberei is vizsgálták a legkorszerűbb berendezésekkel:

- **A tilmán található 'festés'** nem ér hozzá a szövethez, "a szövet felett lebeg", ugyanakkor a színek a mai technológiával nem hozhatók létre.
- **A szövet hőmérsékletét vizsgálva** arra jutottak, hogy az egy élő emberhez hasonlóan folyamatosan 36,6 fok.
- **A csillagok elhelyezkedése Mária köpenyén** azonos a Mexikó fölött, téli napfordulókor láthatóakkal.
- **Szemorvosi eszközökkel** való megfigyelések során arra jutottak, hogy összehúzódik a szem ideghártyája.
- **Sztetoszkópos vizsgálat során Mária övénél** percnként 115 pulzust észleltek, mintha az egy élő magzat pulzusa volna.
- Adolfo Orozco kutató fizikus beszámolója szerint nincs természettudományos magyarázat a tilma megmaradására. 10 év alatt tönkremennek a hasonló szövetek a helyi sós-nedves levegőn. Például az az 1789-ben készített másolat, amit az akkori legfejlettebb technológiával készítettek és védő üveg mögé helyeztek, teljesen kifakult 8 év alatt. Ezzel szemben az eredeti, sokáig védelem nélkül kihelyezett tilmát több mint száz év alatt sem károsította az UV-sugárzás, a sós-nedves levegő és a közelében meggyújtott több tízezer gyertya.

A művészet valamennyi szakértőjét és ismerőjét épp az ejti igazán ámulatba, hogy a vásznon lévő képen a színek lágyága tökéletesen megőrződött, a maguk teljes gazdagságában és üdeségében. Számos szkeptikus és racionalista, miután szembesült a kép vizsgálatakor megállapított tényekkel, leborult a láthatatlan Isten csodája előtt. Például az ismert mexikói építész, Ramírez Vázquez, aki 1975-ben azt a feladatot kapta, hogy tervezze meg az új bazilikát Guadalupében, engedélyt kapott, hogy tüzetesen megvizsgálja Szűz Mária képét. A vizsgálatok eredményei láttán lelkileg és intellektuálisan is úgy megrendült, hogy **agnosztikusból buzgó katolikussá lett.**

Szűz Mária képének természetfölötti eredetéről tanúskodik csodálatos ellenálló képessége is, amely hosszú története alatt megvédte őt a megsemmisüléstől a különféle szerencsétlen balesetek és merényletek során.

A képet az évszázadok során sokszor vetették alá speciális vizsgálatoknak.

Tudósok és a festészet szakértői azt akarták megállapítani, hogy a kép létrejöhetett-e természetes úton. A mikroszkóppal, infravörös sugárzással és más korszerű módszerekkel végzett összes vizsgálat kimutatta, hogy a képet nem emberi kéz festette.

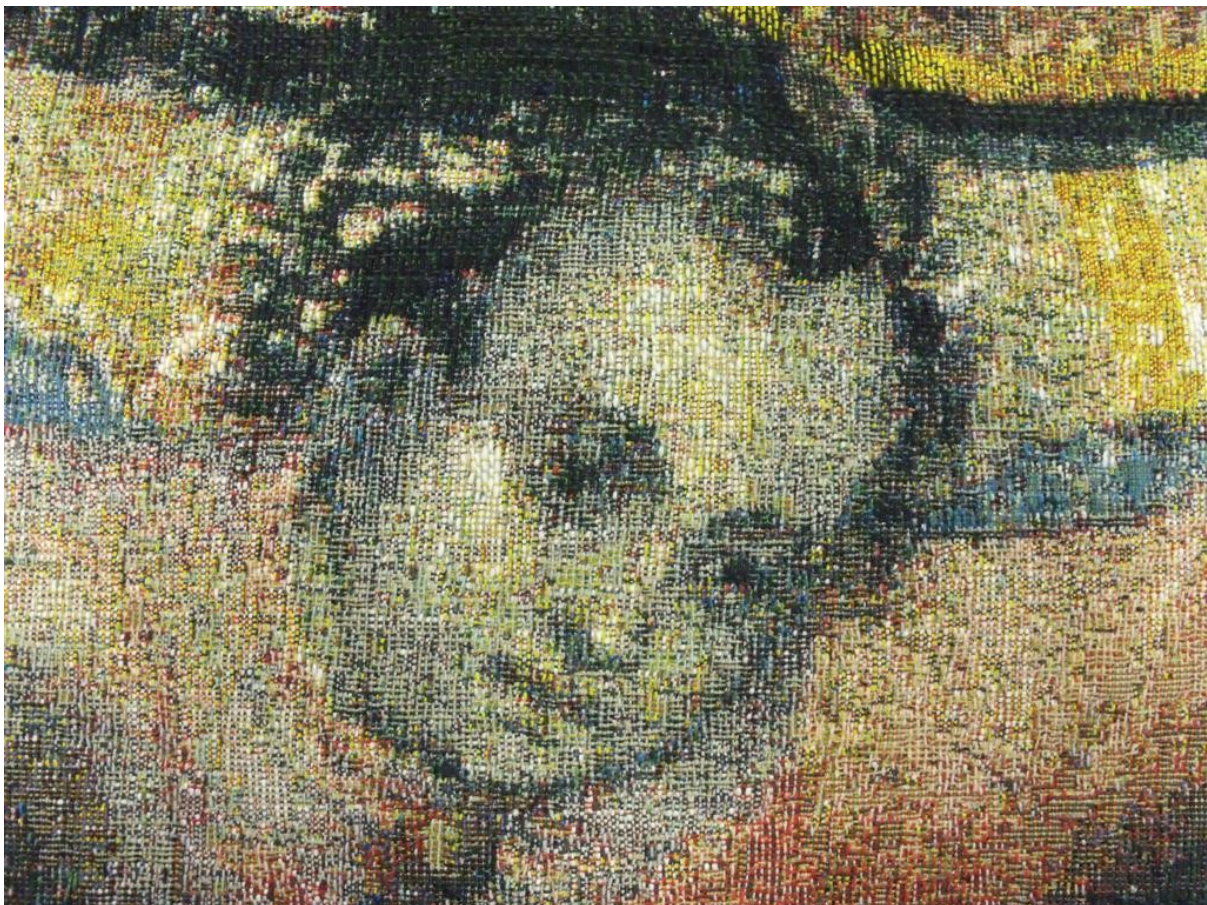

1936-ban a heidelbergi Richard Kuhn, kémiai Nobel-díjas német professzor, egy igen alapos vizsgálatnak vetette alá a Guadalupei Szűzanyát ábrázoló vászonból vett szálakat. Megállapította, hogy a képen használt festék se nem szerves, se nem szervetlen alapú, de még csak nem is szintetikus eredetű, és a tudósok előtt teljesen ismeretlen.

A kép 1946-ban végzett mikroszkópikus vizsgálatok alátámasztották, hogy semmilyen ecset- vagy vázlatnyom nem látható a képen, miként festői aláírás sincs. Mindezt a tudomány megmagyarázhatatlannak találja. Phillip Callahan a 'University of Florida' biofizikusa felfedezte, hogy a kép textúrája más és más színt mutat, attól függően, hogy milyen távrolról vagy milyen szögből nézzük! Ugyanezt támasztották alá az 1954-es és 1966-os vizsgálatok is, melyeket egy másik tudóscsoport végzett Francisco Camps Ribera professzor vezetése alatt. A szakértők megegyeztek abban,

hogyan a Guadalupei Szűzanya képe olyan "műalkotás", amelyet még a legzseniálisabb festő sem lenne képes megfesteni. Ezt megerősítették a KODAK cég szakemberei is azzal a többlettel, hogy a kép egy fénykép valamennyi tulajdonságával bír, kivéve persze a különböző megvilágítási- vagy nézőszögből tapasztalható színárnyalatokat, amely fénykép esetén lehetetlen.

A floridai Egyetem két ismert amerikai tudósa, S. Callaghan és J. B. Smith 1979-ben, infravörös fotókat készítettek a képről. Ez a technika, mindent kimutatna a "festék és a vászon" között, ilyen azonban nem volt felfedezhető. Viszont döbbenet állapították meg, hogy a rózsaszín árnyalat, nem verte vissza az infravörös fényt, ami teljesen megmagyarázhatatlan!

(A Szent Szűz lába alatti holdsarlót tartó angyal kinagyított képe)

A tilma és a csodás kép 5 (22. rész)

Egy hivatásos fényképész, Alfonso Gonzales, már 1929-ben sokszorosán felnagyította Szűz Mária arcát és megállapította, hogy a szemeiben tisztán látható egy szakállas emberi arc tükröződése. Ezt a későbbiekben Dr. Charles Wahling

megerősítette, sőt további alakokat fedezett fel. (1) képen: Juan Diego, 2) képen Zumárraga püspök tükröződése a Szűzanya szemében.)

E felfedezés után egész sor részletes vizsgálatot végeztek Szűz Mária szemeivel kapcsolatban a huszadik század ötvenes-nyolcvanas éveiben. Valamennyi tudós egyetért abban, hogy Szűz Mária szemei olyanok, mint egy élő ember szemei, és rendkívüli mélységük van. A fény úgy verődik vissza bennük, ahogyan csak élő emberek szemében képes, s ezt még a legtökéletesebb festészeti technikákkal sem lehet megalkotni.

1979-ben a kép vizsgálatánál első ízben használtak digitális technikát. Azokat a berendezéseket vették igénybe, amelyeket a NASA alkalmazott a szatellitfelvételeknél. Ez 2500-szoros nagyítást tett lehetővé. Ekkor a tudomány egy megmagyarázhatatlan rejtéllyel szembesült. Szűz Mária szivárványhártyája és pupillája tüzetes elemzése során egy egész jelenetet fedeztek fel a szemben. Azt, amikor Juan Diego a püspökkel találkozott, amikor a tilmán létrejött az Istenanya képmása. A képen még felfedezhető többek között a püspök tolmácsa - González, egy ülő indián, mások gyermekkel és egy Mária nevű rabszolganő (akit a püspök szabadított fel) összességében mintegy 13 fő. A Nican Mopohua leírása is alátámasztja ezen csoportosulás jelenlétét!

A Mária szemeiben lévő kép annyira tökéletes, hogy olyan részletek is láthatóak rajta, mint például a meghatottság könnyei, a fülbevalók, a zsinórok az indiánok szandáljain, egy kopasz ember fehér szakállal, egy sasorrú, szakállas indián archoz simuló bajusszal stb.

A mikroszkopikus kép precíz tökéletessége kizárja annak lehetőségét, hogy ezt a képet ember festette volna. A tudósok egyetértenek abban, hogy hasonló jelenséget nem sikerült egyetlen képen vagy fényképen sem megörökíteni. A vizsgálatokat az optika és a szemészet neves szakemberei végezték: Charles Wahling professzor, Francis T. Avignone professzor és H. G. Noyes professzor a New York-i Columbia Egyetemről, Edward Gebhardt telekommunikációs mérnök és fényképész a National Broadcasting Company-től, Alexander Wahling szemsebész professzor, Italo Mannelli professzor a Pisai Egyetemről és sokan mások.

A Guadalupei Szűzanya képének részletes vizsgálatai a kép titokzatos és tudományosan megmagyarázhatatlan eredetére utalnak. (Forrás: SZERESSÉTEK EGYMÁST katolikus magazin 10. szám, 2014)

Kételyek és támadások

Kételyek, hitetlenség és támadások

Isten Szentséges Anyja 1531-es megjelenésével létében mentette meg a mexikói népet. Nem csak a hódítók túlkapásait fékezte meg, hanem az üdvösség reményét kínálta fel sokat szenvedett gyermekeinek. A mexikói nép ki is fejezi háláját Krisztus

Királynak és a Guadalupei Szent Szűznek. Ez a bensőséges hit nem tetszik az egyházellenes erőknek, mert így nem képesek kifejleszteni azt a "szocialista embertípust", amelyet a liberál-marxista utópisták elterveztek. Mint ismeretes, sokszor és sokakat képes megtéveszteni a "hazugság atyja", hogy pusztulásba vigye az egyéneket és társadalmakat. Napjainkban is ádáz harc folyik minden egyes lélekért, bevetve a csábítás és megtévesztés minden eszközét! Érdekes jelenség, hogy a sátán és csatlósai, mindenkor a Római Katolikus Anyaszentegyház létében látja és láttatja győzelmének akadályát. Nincs mexikói család, amelyben ne lenne központi helyen a Guadalupei Szűzanya csodálatos képe.

Még 1666-ban készült 'Informaciones Jurídicas', egy interjú gyűjtemény, amely a Cuautitlán, Juan Diego városa közelében lefolytatott "tanúságtételeket" rögzítette. Ez az irat jól jött a századok folyamán, de még a 20. században is, mivel akadtak történészek, még klerikusok is, akik kétségbevonták az egész tepeyaci jelenés történeti hitelességét, amiként ezt tette az amerikai pap-történész Stafford Poole, a mexikói történész Joaquín García Icazbalceta, vagy a guadalupei bazilika volt apátja, Guillermo Schulenburg is. Különösen Schulenburg kavart nagy vihart, amikor 1996-ban egy interjúban azt nyilatkozta a katolikus Ixthus magazinnak, hogy Juan Diego "csak egy szimbólum, nem pedig valóságos személy", akit a misszionáriusok találtak ki, hogy személyével megérinthessék a bennszülöttek szívét.

A kételyeket főleg az táplálta, hogy a jelenés és az első fennmaradt nyomtatott beszámolók közt több, mint száz év telt el, jóllehet a Nican Mopohua kézzel írott lejegyzése, már a jelenést követő néhány évtizeddel később elkészült, sőt az írója, még személyesen ismerhette Juan Diegót. Ezen Codex eredetiségének védelmezői okkal hivatkozhatnak azokra a tudományos vizsgálatokra, amelyek megállapítása, hogy a Codex eredeti 17. századi dokumentum. A legdöntőbb bizonyíték azonban, maga a

minden kétséget eloszlató tilma megléte! Juan Diego boldoggáavatási eljárásának kutatómunkája során azonban sikerült olyan korabeli feljegyzéseket és tanúságokat feltárni, amelyek, ha meg nem is győzték az ellenzőket, de legalább elhallgattatták! Hozzáállásuk sajnos az egyházban egyre inkább teret hódító modernizmus és liberalizmus következménye, amely sajnos megnyilvánul a katolikus Mária-tisztelet ellenzésében is!

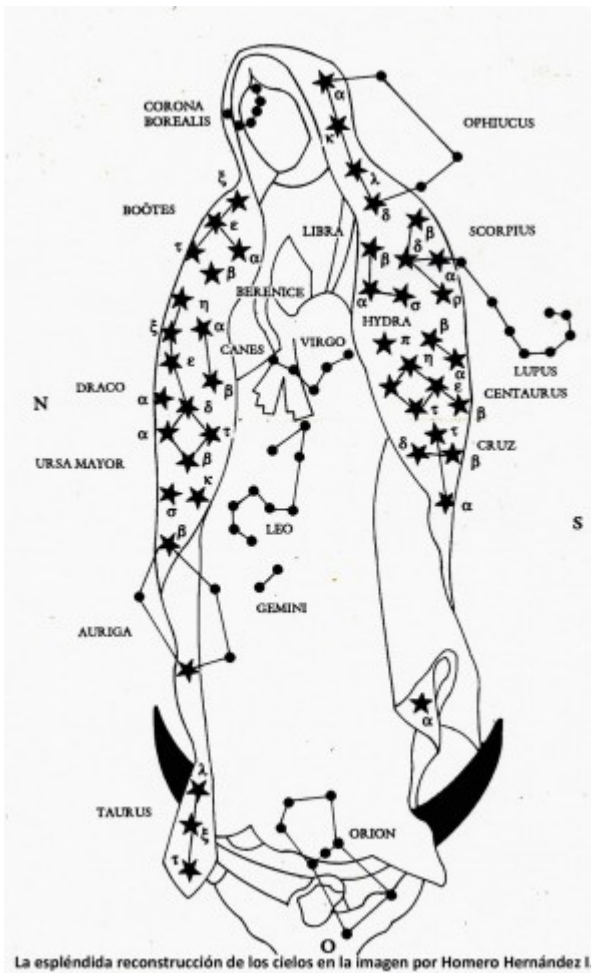
N I C A N
M O P O H V A,
M O T E C P A N A I N Q V E N I N
Y A N C V I C A N H V E I T L A M A H V I Ç Ö L T I C A
M O N E X I T I I N Ç E N Q V I Z C A I C H P O C H T L I
S A N C T A M A R I A D I O S Y N A N T Z I N T O Ç I -
H V A P I L L A T O C A T Z I N , I N O N C A N
T E P E Y A C A C M O T E N E H V A
G V A D A L V P E .

A c a t t o p a q u i m o t t i t z i n o ç e
 maçehualtzintli itoca Iuan Diego; Auh çatepan mo-
 nexiti initlaçò Ixiptlatzin ynixpan yancuican Obispo
 D. Fray Iuan de Sumarraga. Ihuan inixquich tlama-
 huiçolli ye quimochihuilia. —

E iuh màtlac xihuitl in opehualoc in
 atl in repetl Mèxico, ynycomoman
 in mitl, in chimallì, in ye nohuian
 ontlamatcamani in ahuàcan, in tepe-
 huàcan; in macaçan yeopeuh, yexo-
 tla, ye cueponi in tlaneltoquiliztli,
 iniximachocatzin inipalnemohuani
 nelli Teotl D I O S. In huel ìquac inipan Xihuitl mill
 y quinientos, y treinta y vno, quiniuh iquez quilhuic
 In metztli Diziembre mochiuh oncatca çe maçehual-
 A tziintli,

Vizsgálati eredmények és merényletek

1980-ban, a La Paz-i Obszervatórium szakemberei megvizsgálták a Szent Szűz köpenyén lévő csillagokat és megállapították, hogy nem csupán díszítőelemek, hanem a mi Naprendszerünk csillagképeit mutatja az 1531. december. 12. reggel 10:26 perckori konstellációnak megfelelően. Az igazi meglepetést azonban az okozta, hogy a Naprendszerünket nem a földünk felől, hanem a "túloldalról" mutatja.

2009 augusztusában az arizonai Phoenixben nemzetközi konferenciát tartottak, amelynek résztvevői, észak- és dél-amerikai szakértők a csodás eredetű guadalupe-i Szűzanya-képpel foglalkoztak. Adolfo Orozco elmondta:

sem a kép keletkezésére, sem a tilma megmaradására nincs természettudományos magyarázat. Hasonló szöveteknek, amelyek olyan viszontagságos körülményeknek voltak kitéve, mint a Szent Tilma (gyertyák, csókok, dörzsölés, pára stb.) tíz év alatt teljesen tönkre kellett volna menniük. „Az agavérostokból készült anyag egyik legkülönösebb jellemzője az, hogy míg a visszája durva, érdes tapintású, a színe olyan, mint a legfinomabb selyem” – mondta a szakértő.

A NASA mérnökei további magyarázatot kerestek a tilmával kapcsolatos kérdésekre, a rendelkezésükre álló legmodernebb eszközökkel.

Megállapították, hogy a szövet hőmérséklete állandóan 36,6 fok, mint egy élő ember testhőmérséklete. Mária övéhez sztetoszkópot közelítettek, amellyel tisztán kivehetővé vált a magzat szívverése – 115 pulzus percenként. Szemorvosi műszerekkel is megvizsgálták a kegyképet, és felfedezték, hogy az ideghártya összehúzódik. A Mária köpenyén látható csillagok állása pontosan megfelel a valóságnak, úgy helyezkednek el, mint ahogyan a mexikói égbolton a téli napforduló

idején. A NASA tudósai szerint a tilmán látható színek nem állíthatók elő semmilyen, ma rendelkezésre álló eszközzel. A festés a szövet felett lebeg, anélkül, hogy ahhoz hozzáérne. (Vatikáni Rádió/Magyar Kurír) Ezt látszik igazolni a kép nehéz fényképezhetősége, mivel egészen csekély nézőszög változás esetén is, a kép színe változik!

A tilma két ízben is csodás módon menekült meg a pusztulástól. 1785-ben a kegykép arany és ezüst keretének tisztításához használt 50%-os salétromsav véletlenül a kép egy részére ömlött, lásd a kép jobb sarkában lévő foltot! Természetudományosan megmagyarázhatatlan, hogy nemcsak a szövetnek, de még a kép színes részeinek sem esett semmi baja.

A múlt század húszas éveinek véres egyházüldözése során, Plutarco Calles kormánya alatt pápi szolgálatuk végzése miatt több ezer papot ítéltek halálra. Az ateista, szabadkőműves rendszer minden templomot bezáratott Mexikóban, de a guadalupai bazilikát nem merte bezáratni. Az Egyház ellenségei azonban ördögi tervet szőttek és elhatározták, hogy megsemmisítik Szűz Mária képét és az ott lévő papságot.

1921. november 14-én a kormány ügynöke – egy bizonyos Luciano Perez –, hatalmas virágvázába rejtve 29 rúd dinamitot helyezett a csodás kép alá, időzítővel. A bomba fél tizenegykor robbant fel, pontosan a főpapi szentmise bemutatása közben. Az erős robbanás megrázta az egész bazilikát, még 150 méterrel odébb is tönkretette a

követet, a márványoltárt és az ólomüveg-ablakokat; csoda azonban, hogy senki sem halt meg, csak néhány könnyebb sebesült volt. Amikor a robbanás után leszállt a por, feltárult a csodálatos kegykép, amely sértetlen volt: egy nagy vasfeszület védte meg, melyet a robbanás épp csak meghajlított, mintegy ráhajolva a bombára (!). (A Szeressétek egymást folyóirat 10. számának /2014/, valamint <http://mtncatholic.com/2014/12/11/4-literally-awesome-facts-about-our-lady-of-guadalupe/> felhasználásával!)

Az újságok első oldalán hatalmas betűkkel harsogott a szenzációs jelentés: „Felrobbantották a guadalupai Bazilika Mária-oltárát. – A kép csodálatosan épségben maradt.” A merénylet híre leírhatatlan izgalmat keltett. A guadalupai templom Mexikó nemzeti szentélye, amely még a templomba nemjáróknak is drága és szent hely. A merénylet nemcsak a vallás ellen jelentett hadüzenetet, hanem a nemzet legrégebb történelmi hagyományai ellen is. Hiszen a guadalupai Szűzet még Miguel Hidalgo, a mexikói szabadság első harcosa jelentette ki a szabad Mexikó védőasszonyának. Az emberek az utcán, a hivatalokban, a műhelyekben csoportokba verődve tárgyalták a merénylet részleteit s világfelfogásbeli különbség nélkül élesen elítélték a gonosztettet. Benito Juárez ideje óta a hívők hozzászórtak már a vallási elnyomáshoz. A legszebb templomaikat, kolostoraikat, tudományos egyházi intézményeiket nagyrészt kaszárnyákká, színházzá, mulatóhellyé, sőt istállóvá alakították. A papoknak és az apácáknak szigorúan megtiltották az egyházi ruha viselését a templomon kívül (*máig is!*). Az azonban addig hallatlan dolog volt, hogy valaki a guadalupai szentélyhez vagy a szent kegyképhez mert volna nyúlni. A nép azonnal ezrével tódult ki a főváros szomszédságában fekvő kegyhelyre, azért, hogy saját szemével lássa a rombolást. Sokan sírva borultak a felrobbantott oltár elé és kezüket a Guadalupai Szűz képe felé kitérve hangosan imádkoztak:

- Isten Anyja, ne hagyd el a te népedet!
- Isten Anyja, alázd meg Isten ellenségeit!
- Isten Anyja, mentsd meg Mexikót a hitetlenek kezéből!

(*Bangha: GUADALUPE, 39.o.*)

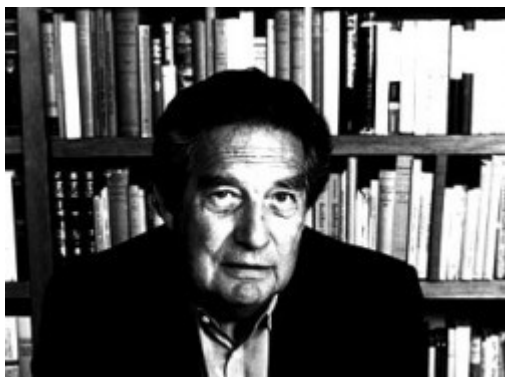
A guadalupe-i csodás tilma Mexikó vegyes etnikumú lakosságának az egyetlen összetartó ereje. Olyan, mint a magyarságnak a Szentkorona!

A tilma üzenete

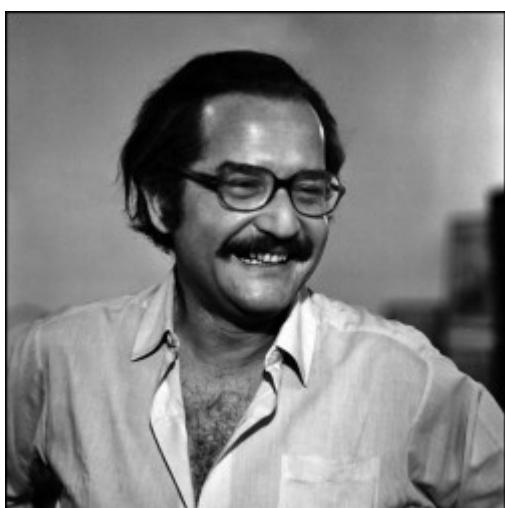
Isten Szentséges Anyja 1531-es megjelenésével létében mentette meg a mexikói népet. Nem csak a hódítók túlkapásait fékezte meg, hanem az üdvösség reményét kínálta fel a sokat szenvedett gyermekeinek. A mexikói nép ki is fejezi hálóját Krisztus Királynak és a Guadalupei Szent Szűznek. Ez a bensőséges hit nem tetszik az egyházzellenes erőknél, mert így nem képesek kifejleszteni azt a "szocialista embertípust", amelyet a liberál-marxista utópisták elterveztek. Mint ismeretes, sokszor és sokakat képes megteveszteni a "hazugság atyja", hogy pusztulásba vigye az egyéneket és társadalmakat. Napjainkban is ádáz harc folyik minden egyes lélekért, bevetve a csábítás és a megtevesztés minden eszközét! Érdekes jelenség, hogy a sátán és csatlósai mindenkor a Római Katolikus Anyaszentegyház létében látja és láttatja győzelmének akadályát. Nincs mexikói család, amelyben ne lenne központi helyen a Guadalupei Szűzanya csodálatos képe.

A tilma üzenete a mának

A Nobel-díjas mexikói író Octavio Paz 1974-ben ezt írta: "A mexikói emberek, több mint két évszázadnyi tapasztalat után, csakis a Guadalupei Szűzben és a Nemzeti Lottóban hisznek."

Carlos Fuentes regényíró pedig így nyilatkozott: "Az megeshet, hogy egy mexikói nem keresztény, de az elő sem fordulhat, hogy nem hisz a Guadalupei Szűzben, hiszen akkor nem lenne mexikói!"

Szent Juan Diego azték indián jelentéktelen személye éppen jelentéktelenségében vált jelentőssé. A Beszélő Sas mély alázatában képes volt azzá válni, hogy rajta keresztül az Ige beszéljen. "Az Ige, amely kezdetben volt, és Istennél volt. Az Ige, amely Isten maga."

1990-ben, II. János Pál pápa boldoggá avatta Juan Diegót.

2002. július 31-én pedig szentté avatta

Mexikóban, a guadalupei Miasszonyunk bazilikában.

Szent Juan Diego Cuauhtlatoatzin emléknapját december 9-én tartja az Egyház, a Guadalupei Boldogasszony emléknapját pedig december 12-én. Előbbi az első jelenés, utóbbi a csodás kép megjelenésének dátuma.

Napjainkban egy csodálatos guadalupei fénykép járja be a világot. Előzménye az, hogy Mexiko-cityben kihirdették a 12 hetes kor alatti magzat anyaméhben történő meggyilkolását engedélyező törvényt. A Bazilikában a törvény életbe lépésének napján, 2007. április 24-én szentmisét mutattak be az abortusz áldozataiért. A Szentmise végén, amikor az emberek sokasága megkezdte fényképezni a tilmán lévő Szűzanya-képet, a kép elhalványult és az áldott állapotban lévő Szent Szűz testéből, összetett kezei alatt, egy intenzív Fény erőteljesen sugárzott. Az emberi szem ezt a

Fényforrást a Szűzanya méhének magasságában látta tündökölni. A Fény embrióformát mutatott, amely fekvő magzat-alakú volt. A jelenlévőket a Fény nagyon megérintette. Felismerték, hogy ez a Mária-kép egyidejűleg a meg nem született Kisjézust is ábrázolja, aki kilenc hónapig az emberek szeme előtt rejtve volt, de mégis az emberek között élt. A Fényforrás Csodájáról készített fényképfelvételeket megvizsgálták. A vizsgálatot végző szakmérnök bizonyította azt, hogy a fényképek előhívásakor manipuláció vagy hamisítás nem történt. Az emberek által észlelt

Fény, szó szerint, a kép (tilma) belsejében keletkezett. A Szent Szűz képéből sugárzott Fény, nem reflex- vagy más fény, hanem természetfeletti, megmagyarázhatatlan jelenség. Az abortusztörvény kezdeményezői, megalkotói, megszavazói, a magzatgyilkossághoz hozzájáruló édesanyák, az orvosok és ápolók fel sem fogják azt, hogy milyen és mekkora halálos bűnt követnek el a Teremtő Isten és az emberi társadalom ellen. (<http://www.szentkoronalovagrend.hu/tisz.htm>)

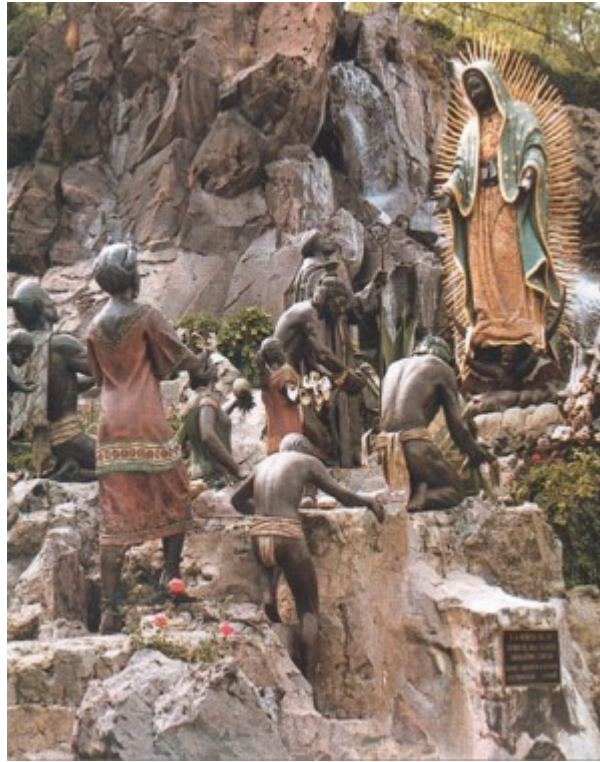

A kegykép története 1531-1785-ig

1531. A csodás képet kiállították a püspök magánkápolnájában, ahol az aztékok ezrei hódoltak előtte. Kis kápolnát építettek a jelenés helyén és december 26-án körmenetben vitték a Szűzanya képét a városból a Tepeyac-dombra. Egy mexikói férfi, akit egy véletlenségből célt tévesztett nyílvesztő halálra sebzett, a kép előtt meggyógyult.

1533. Fölépült egy nagyobb kápolna.

A csodák hírére, özönlöttek az indiánok a csodálatos kép megtekintésére és azért, hogy felvegyék a Szent Keresztséget. Voltak, akik napokat vándoroltak családotul, e vágyuk teljesítéséért és akik ezt látták, álmélkodtak. A rendelkezésre álló adatok szerint tizenöt év leforgása alatt mintegy 9 millió indián vette fel a keresztséget azért, mert megszólította őket a Guadalupei Szűzanya képe. Mindezt annak ellenére, hogy Amerika meghódítói szinte egyáltalán nem mutattak példát a jó keresztény életre! A mexikói nép esetében, nem az ezzel megbízottak evangelizáltak, hanem maga az Ég, az Istenanya által!

1539. Mexikó azték lakosságának a megtérítése lényegében befejeződött. Olyan tömegek jelentkeztek a keresztségért, hogy egyháztörténelmileg egészen egyedülálló módon lehetett csak teljesíteni. Tudnunk kell, hogy a Szent Keresztség egyedi Szentség és csak személyesen lehet kiszolgáltatni! Az általános paphiány és egy ilyen tömeges igény mellett, ezt csak különleges pápai felhatalmazás mellett, nagyfokú ötletességgel lehetett végbevinni. A keresztelendők tömege előtt a közös fogadalmakat és az exorcizmust egységesen végezték, majd ezek után egyes sorba állították az embereket. A keresztség felvétele úgy történt, hogy egy diakónus a keresztnevek könyvéből, az egyes személy előtt felolvasott egy nevet, nyomban egy másik segédlet tálat tartott a keresztelendő elé, és a pap megkeresztelte őt (az egyes embert) az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!

1544. A Tepeyac-ra vezetett gyermekzarándoklat azonnali eredményeként megszűnt a járvány, amelynek már 12.000 ember esett áldozatul. Amikor a püspök kérésére Juan megmutatta a jelenés helyét, csodatévő forrás fakadt.

1544. Juan Bernardino (Juan Diego nagybátyja, akit meggyógyított a Szűzanya), meghalt 84 évesen Tulpetlac-ban (ez volt május 15.).

1545. Egy Antonio Valeriano nevű született indián, megírta a Nican Mopohua-t, a jelenésekről szóló első beszámolót nahuatl nyelven. Régebbi leírást még nem találtak! Az író még személyesen ismerte Juan Diegót, hiszen a jelenések idején 11 éves, a

látnok halálakor pedig 28 éves volt.

✠
N I C A N
M O P O H V A ,
M O T E C P A N A I N Q V E N I N
Y A N C V I C A N H V B I T L A M A H V I Ç Ö L T I C A
M O N E X I T I I N Ç E N Q V I Z C A I C H P O C H T L I
S A N C T A M A R I A D I O S Y N A N T Z I N T O Ç I -
H V A P I L L A T O C A T Z I N , I N O N C A N
T E P E Y A C A C M O T E N E H V A
G V A D A L V P E .

Acattopa quimottititzino çe
maçehualtzintli itoca Iuan Diego; Auh çatepan mo-
nexitj iniclaçõ Ixpilatzin ynixpan yancuican Obispo
D. Fray Iuan de Sumarraga. Ihuan inixquich tlama-
huiçollj ye quimochihuiliz.—

E iuh màtlac xihuitl in opehuac in
atl in tepetl Mèxico, ynycomoman
in mitl, in chimalli, in ye nohuian
onclamatcamani in ahuacan, in tepe-
huacan; in macacan yeopeuh, yeko-
tla, ye cueponi in tlaneltoquiliztli,
in iximachocatzin in ipalnemohuani
nelli Teotl D I O S. In huel iquac in ipan Xihuitl mill
y quinientos, y treinta y vno, quiniuh iquez quilhuc
in metztli Diziembre mochiuh oncatca çe maçehual-
tzintli,
A tztintli,

1548. Elhunyt a látnok Juan Diego 74 évesen, és Juan de Zumarraga püspök 80 évesen.

1548. Kitör a vita arról, hogy a Tepeyac-on megjelent Szent Szüzet, "Tepeyaki Miasszonyunknak" vagy "Guadalupei Szűznek" nevezzék.

1556. Néhány ferences nyíltan ellenzi a "Guadalupe" megnevezést, mert azt állítják, hogy a jelenés helyéről kellene elnevezni, nem pedig egy spanyolországi kegyhelyről. Mexikó második érseke, Alonso de Montufar OP elrendelte a harmadik kápolna építését (a második valójában csak kibővítése volt az elsőnek), ahol csodás kép már 66 év óta zarándokok tömegét fogadja.

1557. Egyházi oldalról hivatalosan igazolták a jelenések valódiságát.

1560. Az Egyház hivatalosan elfogadta a "Guadalupei Szűz" megnevezést.

1570. Az érsek elküldte a kegykép másolatát II. Fülöp spanyol királynak.

1571. A Lepantói csata győzelmét a Guadalupei Szent Szűz képének tulajdonítják, amelyet a király adott át a Dona Andrea nevű vezérhajónak, egyben elrendelve, hogy

az ütközet előtt imádkozza mindenki a rózsafüzért. A csata a többszörös túlerőben lévő török hajóhad teljes pusztulásával végződött.

Szent V. Pius pápa értesülve a győzelemről, hálaból elrendelte a Rózsafüzér Királynője ünnepét és a guadalupai kegykép tiszteletét. 440 évvel ezelőtt Rózsafüzér Királynője megfordította a széljárást, és győzelemhez segítette az egyesült keresztény hadat. Ez tény és nem mese! Ma is megsegíti mindazokat, akik oltalmát kérik.

„Oltalmad alá futunk Istennek szent Anyja, könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején!”

1622. Juan Pérez de la Serna érsek, felszentelte az első templomot, ahol a guadalupe-i képet elhelyezték.

1629. Pusztító árvíz súlytotta Mexikóvárost, 30 ezer ember lelte halálát. Egy rozoga kenun menekítették a kegyképet a Tepeyacról a székesegyházba és ott őrizték 1634. május közepéig, az ár levonulásáig. Lehet, hogy az ennek során történt beázás miatt kellett a tilma alját restaurálni.

1631-1666. Összegyűjtik a tanúságtételeket a kegyképpel kapcsolatban, amelyet elküldtek a Szentszéknek, egyben kérve a Guadalupei Szent Szűz misekánonjának az engedélyezését és a december 12-e egyházi ünneppé nyilvánítását.

1634-ben ünnepélyes körmenetben tér vissza a tilma a Tepeyacra.

1649-ben a "Nican Mopohua-t," Luis Lasso de la Vega lefordította spanyolra és nyomtatásban megjelent mindkét nyelven.

1666-ban kápolna épült az úgynevezett "Cerrito", a rózsaszedés helyén.

1709. Fölszentelték a Guadalupei Szent Szűz Bazilikáját.

1736. Tífuszjárvány 700 ezer ember halálát okozta Mexikóban.

1737. Amikor a felajánlásban kérték fel a Guadalupei Miasszonyunkat az ország pátrónájának, a járvány megszűnt. XII. 12-ét, a 4. jelenés, a virágcsoda és a kép keletkezésének napját ekkor egyházi és polgári ünnepnapnak nyilvánították. A Guadalupei Szűzanyát 1737-ben Mexikó, 1910-ben Amerika, 1935-ben a Fülöp-szigetek védőszentjévé nyilvánították (április 27).

1754. A Rítuskongregáció jóváhagyta a Guadalupei Miasszonyunk ünnepére szerkesztett zsolozsma- és miseszöveget, XIV. Benedek pápa, Mexikó pátrónájának nyilvánította a Guadalupei Szent Szűzet, alkalmazva a 147. zsoltár szavait: „Ezt más

néppel Ő még nem tette!”

1755-ben, egy híres mexikói orvos Dr. Carmona Valle húga, súlyos hashártyagyulladásból gyógyult meg a Guadalupei Szűzanya közbenjárására, egyik pillanatról a másikra.

1756. Miguel Cabrera és más neves festőművészek alaposan megvizsgálták a képet, és kijelentették: lehetetlen tökéletes másolatot készíteni róla.

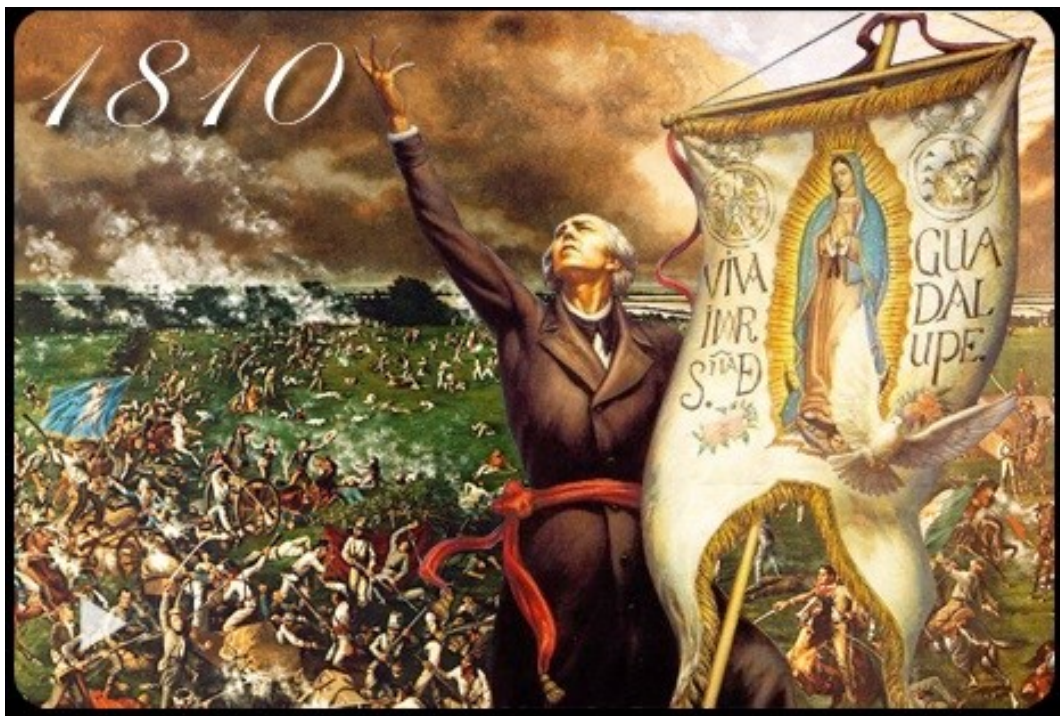
1777. Kápolnát építettek a forrás fölé.

1785. A kegykép arany és ezüst keretének tisztításához használt 50%-os salétromsav véletlenül a kép egy részére ömlött, de nem tett benne kárt, csak vízfoltot hagyott maga után.

A kegykép további története 1800-1929-ig

1802-10. Kápolna épült Juan Diego születési helyén.

1810. Miguel Hidalgo y Costilla a Guadalupei Szűz képével ellátott zászló alatt meghirdette Mexikó Spanyolországtól való függetlenségét, és bár a rákövetkező évben kivégezték, a harc még jó tíz évig tartott!

1821. A mexikói függetlenségi háború végén ünnepélyesen a Guadalupei Miasszonyunk oltalma alá helyezték az országot.

1828. A mexikói kongresszus nemzeti ünneppé nyilvánította dec. 12-t.

1836. december 28-án Spanyolország hivatalosan is elismeri Mexikó függetlenségét.

1837. január 1-én Mexikót Köztársasággá kiáltják ki.

1846 és 1848 között háború folyt Mexikó és az Amerikai Egyesült Államok között, amelynek végeredményeként Arizona, Új-Mexikó és Kalifornia északi része az USA-hoz került. Az un. "Guadalupe Hídalgó" békekötés aláírására a Guadalupei Bazilika sekrestyéjében került sor.

1861. A szabadkőmves kormány minden egyházi tulajdont államosított, kivéve a Guadalupei szentélyt.

1863. Mexikói Birodalom (francia megszállás alatt).

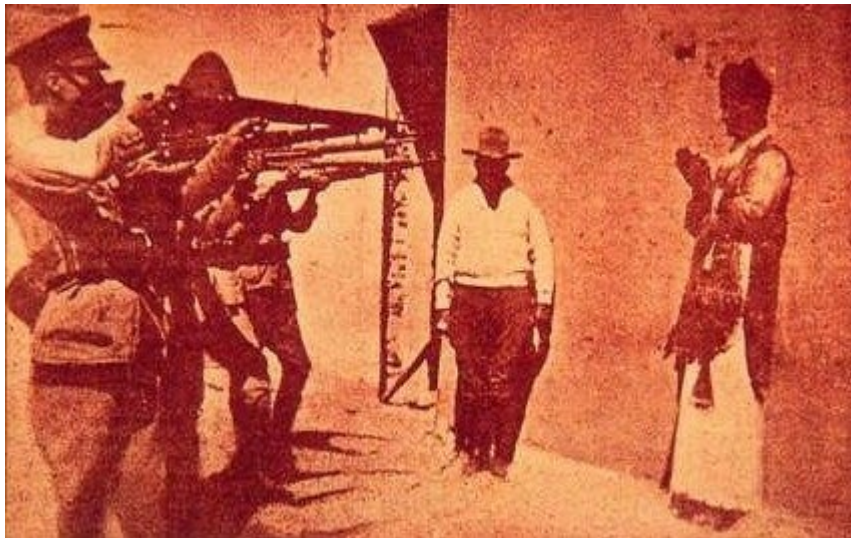
1867. Mintegy kétéves császári próbálkozás után visszaállították a Mexikói Egyesült Államok elnevezést. Ezzel – az USA-hoz hasonlóan – szabadkőműves elnöki rendszerre rendezkedtek be, ám alig volt elnök, aki kiszolgált volna a 4 évét. Ezt követően, a mélyen vallásos nép és a vallástalan liberálisok közti konfliktusok folyvást megismétlődtek.

1895. X. 12-én XIII. Leo pápa ismét felhatalmazást adott a Guadalupei Szűz képének megkoronázására, jóváhagyta

továbbá az új officiumot és szentmisét. A koronázásra verset is írt, amelyet a kép alatti márványba véstek.

1910. augusztus 24-én X. Pius pápa a Guadalupei Szent Szület egész Latin-Amerika égi-pátrónájává nyilvánította. Ez azonban a legkevésbé sem tetszett a mexikói kormánynak. Mexikó újkori története tele van korrupcióval, árulással és polgárháborús helyzetekkel. Többször viselt belháborút, mint külső ország ellenit. A lázadások és polgári engedetlenségek oka pedig az államapparátus részéről féktelen vallásüldözés volt. Hívó keresztényeket és papokat tárgyalás nélkül kivégeztek csak

azért, mert megvallották a hitüket, különösen azért, ha kimondták, hogy Krisztus a Király (CRISTO REI).

1920-30-as években az ateista elnök, Plutarco Elias Calles, megkísérelte, hogy teljesen felszámolja a katolikus egyházat Mexikóban. Több tízezer mexikói halt meg ebben a korszakban a vallási üldözés áldozataként.

1921. november 14-én Luciano Perez egyházellenes merénylő egy csokor virágba rejtett pokolgépet robbantott a kegykép alatt, aminek következtében 150 méterrel odébb megrepedt a márványpadló, a katedrális ablakai betörték, azonban az ereklye és a normál üvegből készült tartója teljesen sértetlen

maradt, jóllehet a kép előtt álló vastag bronz, talpas feszület teljesen meghajlott.

1926-ban Cristero lázadás tört ki a szövetségi kormány ellen.

Néhány pap is fegyvert ragadott a néppel. Több mint 90.000 ember halt meg a harcokban. Az események során a hatóságok meggyilkoltak több ezer katolikus laikust és több tucat papot.

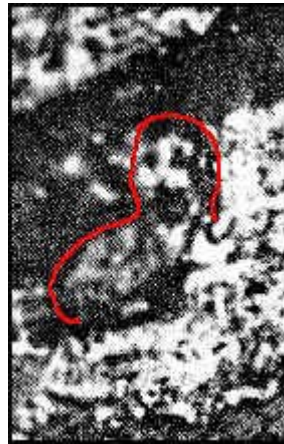
1927. február 4-én Ciudad Victoriában több embert

tartóztattak le a katolikus vallás gyakorlata miatt. A város nőközönségét felháborította a vallási szabadságnak ez az újabb vakmerő megsértése és előkelő hölgyek lépéseket tettek a foglyok kiszabadítása érdekében. Minthogy minden igyekezetük sikertelen volt, a nők tüntető menetben vonultak a városháza elé és követelték a letartóztatott katolikusok szabadon bocsátását. A menet élén egy bátor leány: senorita Chaires Mária Guadalupe haladt. A tüntető nőket a városparancsnok és az épület emeletén elhelyezkedett katonák riasztó lövésekkel fogadták. A mexikói nők azonban nem ijedtek meg, amikor hitük védelméről volt szó. A tüntetők elszántan haladtak előre. A katonák ekkor közéjük lőttek, és a városháza előtti téren golyók söpörtek végig. A nők még ekkor sem hátráltak, sőt rohamban szállták meg a városházát és kiszabadították a foglyokat. Néhány nappal utóbb az üldözők nagyobb számú katonaságot küldtek Ciudad Victoriába, hogy a szégyenletes vereséget megbosszulják. Első dolguk az volt, hogy elfogták Chaires kisasszonyt. Ezt követően

vallatóra fogták "papi felbujtói" felől, ám ő a legnagyobb kínzások közepette sem vallott senkire. Vértanúságot szenvedett.

1926-1929. Azt a gyanút terjesztette a liberális kormány, hogy az igazi köpenyt (tilmát) titokban (ki tudja miért) kicserélte az Egyház, és helyébe egy másolatot helyezett. A rágalmakat azonban a későbbi tudományos vizsgálatok teljességgel cáfolták!

1929. A bazilika fényképésze, Alfonso Gonzales Marcu, felfedezte, hogy a Szűzanya képének szemében egy szakállas férfi visszatükröződő képe látható.

Ajánlom az alábbi angol nyelvű filmeket:

- I. rész <http://hu.gloria.tv/?media=528623>
- II. rész <http://hu.gloria.tv/?media=528722>
- III. rész <http://hu.gloria.tv/?media=528937>
- IV. rész <http://hu.gloria.tv/?media=529140>

Egy vértanú gyermek példája

Hogy fogalmunk legyen a mexikói nép komoly hitéről és Krisztus egyházához való ragaszkodásáról, nem kevésbé az istentelen **liberális kormányzat** brutalitásáról, példaként közöljük az alábbi gyermek mártír történetét.

1928-ban egy mexikói Cotija nevű falucska teljes lakosságával támogatta a Cristero katolikus forradalmi mozgalmat, amelynek célja a teljes vallásszabadság visszaállítása volt. 1927-ben a 14 éves José Luis Sánchez, mint kürtös csatlakozott a mozgalomhoz. Amikor a kormánycsapatok 1928. február 6-án véres harcok folytán elfoglalták a falut, példát statuálendő, többek kivégzése után a kis Josét február 10-én letartóztatták. Nénjének még sikerült reggel nyolckor bevinni neki a Szentostyát. Szüksége is volt a gyermeknek a Szent Útravalóra, mert ezt követően szörnyű tortúrának vetették

alá, azt követelve, hogy kiáltsa: „halál Krisztus Királyra”! Tekintve, hogy ezt minden verés ellenére sem volt hajlandó megtenni, lemetszették (lenyúzták) mindkét talpbőrét és így hajsolták ütlegetve a temető felé. A gyermek mérhetetlen kínszenvedések közepette is csak azt kiabálta, hogy „Éljen Krisztus Király!” (Viva

Cristo Rey!). Számtalan tanúja volt a keresztény fiatal vértanúságának, köztük édesanyja is, aki, amikor a pribékek utoljára kérték fel fiát, hogy életéért tagadja meg Krisztust, az anyja közbekiáltotta: „légy hű fiacskám!”

José Luis Sánchez ekkor utoljára kiáltotta: „Éljen Krisztus Király”, és lelőtték, az egyik katona még le is szúrta.

A megrendítő történet mély nyomot hagyott a mexikói nép életében, a kormányzat pedig még a nevének kiejtését is tiltotta. Vértanúságának hősiesség példája számtalan fiatalot készített papi pályára és Krisztusért való hasonló kiállásra.

II. János Pál pápa 2005. november 20-án boldoggá avatta.

A kegykép további története 1930-1979-ig

1931. A jelenések négyszáz éves centenáriuma.

1932. A mexikói kormányzat igyekszik elnyomni a katolikus zarándoklatokat.

1933. december 10. XI. Piusz pápa ünnepélyesen megkoronázza a Guadalupei képet.

1933. december 12. XI. Piusz pápa a Guadalupei Miasszonyunkat újra Latin-Amerika Védasszonyának nyilvánította.

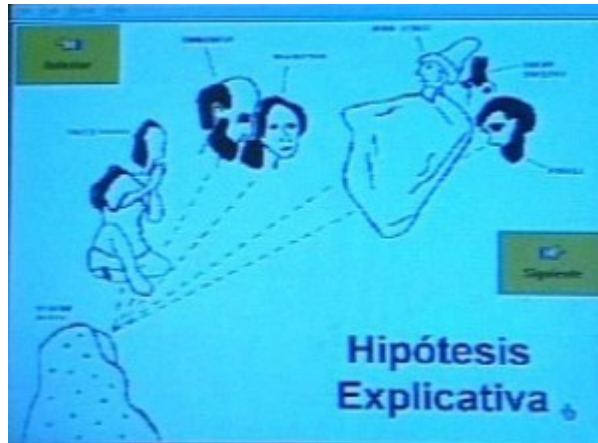
1936-ban a Mexikóban élő Fritz Hahn professzor két rostszálat vett ki a kép anyagából, hogy azokat megvizsgálja, de sem a kép rostszálain, sem magukban a rostokban nem talált festék nyomokat.

1946. Vizsgálatok bizonyították azt, hogy a Guadalupei kegykép nem festmény, mert semmiféle ecsetvonás vagy festék nyoma nem található rajta.

1951. Carlos Salinas megvizsgálta a képet, és a szemekben újabb visszatükröződő „portrékat” vett észre. Ettől kezdve több mint húsz szemészorvos és optikai szakember vizsgálja meg a kép szeméit, amelyek az élő emberhez hasonló háromdimenziós tükröződést mutatnak.

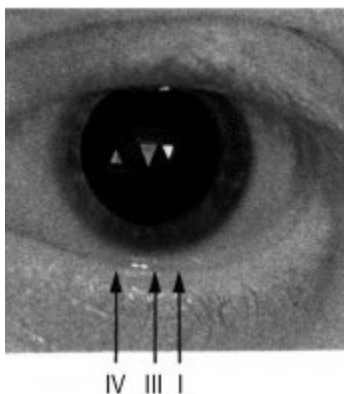

1955. december 11. Közzétették azt, hogy a Szűzanya képének szemében Juan Diego képe látható. A szemekben tükröződő képek alapján világossá vált továbbá, hogy a rózsza-csoda pillanatában jelenlévők tükröződnek a kép szemében, tehát a Szent Szűz személyesen is jelen volt a csodás virágok átadásakor, nem csupán képként.

1956. május 26. Dr. Javier Torroella szemész és sebész aláírta az első orvosi igazolást, amely elismeri, hogy a Szent Szűz szemében tükröződő emberi alakok pozíciója megfelel a "háromszoros Purkinje-Samson" optikai törvénynek. Ugyanebben az évben egy másik szemész, Dr. Rafael Torrija Lavoignet is vizsgálatokat végzett szenttükörrel és igazolta azt, hogy emberi alakok láthatók mindkét szem szaruhártyáján. A pozíció és az optikai torzítás jellemző a normális emberi szem háromdimenziós tükröződésére, egyben megjegyezve azt, hogy megmagyarázhatatlan egy kétdimenziós képen "élő" szemet vizsgálni.

1957. május 10-én Neves szemészek és újságírók (J. Carlos Salinas Chávez, Francisco de la Mora Tapia, Manuel de la Mora Ojeda és Rafael Javier Torroella Torija) aláírásukkal, nyilatkozatban tették közzé az eddigi megállapításokat igazoló vizsgálati eredményeiket.

1958. május 26-án újabb szenttükörözéses vizsgálatnak vetették alá az eredeti kegyképet.

1959. február 21-én Dr. Ernestina Zavaleta aláírt egy kutatási dokumentumot, melyben kifejtette, hogy a Guadalupei Szűz szemének vizsgálatát csak a két szem együttes tükröződéseinek jellemzőivel lehet tökéletesen kiértékelni.

1962-ben Behrens amerikai orvosházaspár vizsgálta meg a Guadalupei Szent Szűz szemét, amelynek során 25 nagyítást készítettek.

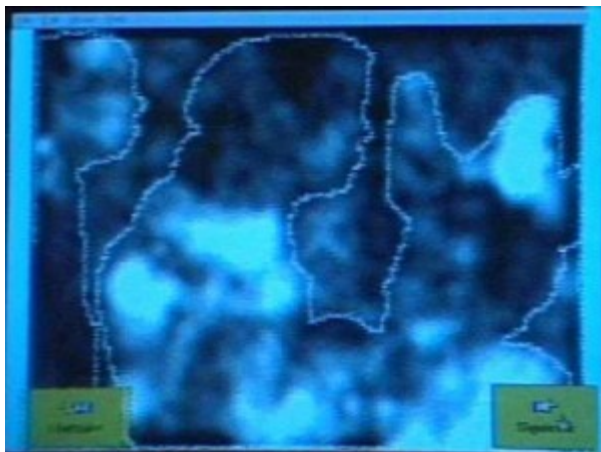
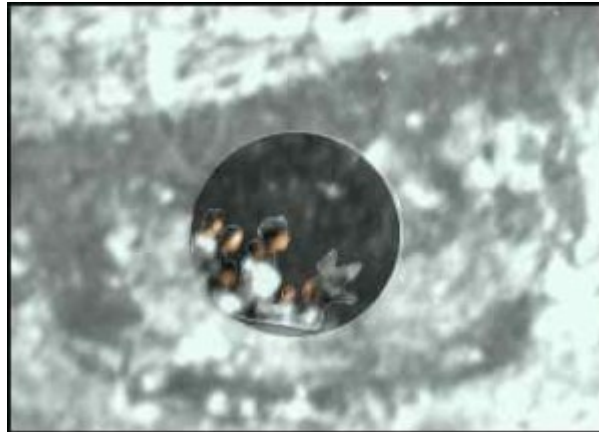
1963. A kormány szobrot emeltetett Juan Diegonak Cuautitlanban a szülőhelyén.

1966. május 31. VI. Pál pápa aranyrózsát küldött a Guadalupei Szűznek.

1975. A képet átvitték a talajsüllyedés miatt veszélyessé vált régi szentélyből a mellette megépült új, modern katedrálisba. A régi épület süllyedése azonnal

megszűnt.

1976. október 12-én a pápa bazilikává nyilvánította az új szentélyt.

1979. februárjában számítógépes mérnökök új digitális képalkotó technológiával kiszűrték a kép "zajait" és sorra vették a "titokzatos alakok" kilétét. Juan Diego szinte félmeztelenül ül, látható még egy idősebb szakállas fej, majd egy kalapos indián és egy fekete fiatalember.

1979. május 7-én Smith és Callaghan tudósoknak hosszas erőfeszítés után sikerült elérnie, hogy a képet az üveg nélkül is megvizsgálhassák.

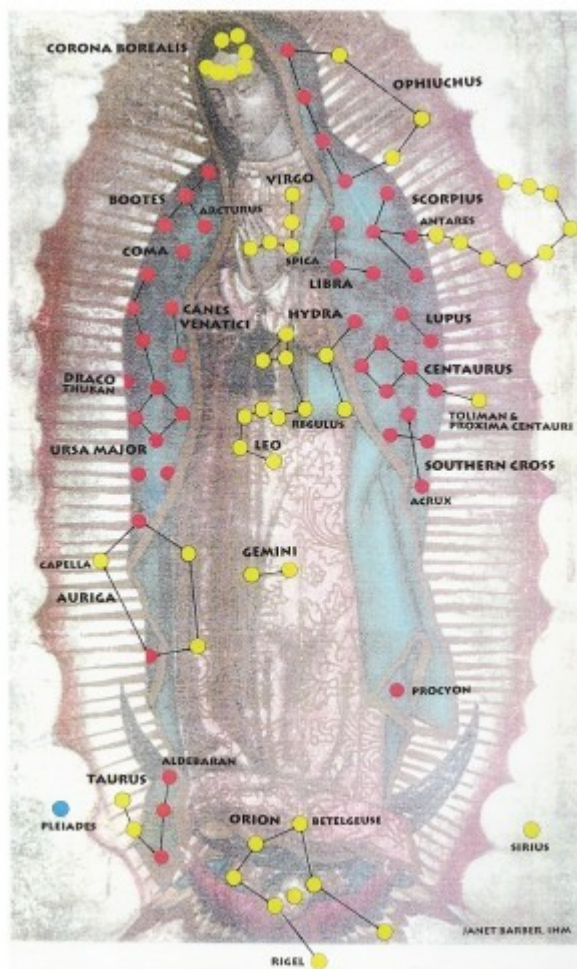
1979. II. János Pál pápa meglátogatta a Guadalupei Szent Szűz kegyképét és egy arany diadémot ajándékozott a Szűzanyának.

1979. májusában a NASA szakemberei Jody Brant Smith esztétika és filozófia professzor (Pensacola Főiskola) és Philip Serna Callahan biofizikus (University of Florida), infravörös sugárpásztázással megállapították, hogy a színek spektruma egyetlen földi elem színekével sem azonosíthatók be. Úgy tűnik, hogy a színhatások nem festék, hanem különböző spektrumú hangolások eredményei.

A kegykép további története 1980-2012-ig

1980-ban a La Pas-i Obszervatórium szakemberi megvizsgálták a Szent Szűz köpenyén lévő csillagokat és megállapították, hogy nem csupán díszítőelemek, hanem a mi Naprendszerünk csillagképeit mutatja az 1531. december. 12. reggel 10:26 perckori konstellációnak megfelelően. Az igazi meglepetést azonban az okozta, hogy a Naprendszerünket nem a földünk felől, hanem a "túloldaltól" mutatja.

1982 júniusában az IBM Tudományos Központjában a legtekintélyesebb antropológusok megállapították azt, hogy az "öregember" baszk faji vonásokat hordoz, amely megerősíti, hogy ő Fray Juan de Zumarraga püspök. **1985**-ben borzalmas földrengés érte Mexikót szeptember 19-én. A fővárosban 500 ház összeomlott, 1000 a súlyos és 1000 a könnyebben sérült épületek száma. Hozzávetőlegesen 30.000 halálos áldozatot jegyeztek fel. Az anyagi kárt 4 milliárd dollárra becsülték. A Tepeyac-dombon épült bazilikát és a szentélyében elhelyezett kegyképet a legkisebb sérülés sem érte, de még a süllyedése miatt elhagyott régi bazilika sem süllyedt tovább!

1990-ben II. János Pál pápa boldoggá avatta Juan Diegót. Az **1990**-es évek közepén a guadalupe-i szentély akkori rektora tagadta Miasszonyunknak a Tepeyac-dombon való megjelenését. Mexikó lakói felháborodtak és tiltakoztak eme szemtelenség ellen. A rektornak egy éven belül mennie kellett.

2002. július 31-én II. János Pál pápa szentté avatta Juan Diegót Mexikóban, a Guadalupei Miasszonyunk-bazilikában.

Szent Juan Diego Cuauhtlatoatzin emléknapját december 9-én tartja az Egyház, a Guadalupei Boldogasszony emléknapját pedig december 12-én. Az előbbi az első jelenés, az utóbbi a csodás kép megjelenésének a dátuma.

2007. április 24-én a Mexikóvárosi Egészségügyi Tanács döntést hozott, hogy egészen a 12. hétig legalizálja az abortuszt. A bazilikában jelenlévők a Szent Szűz hasi tájékán rendkívüli élénk fényt tapasztaltak. A látványt számtalan szemtanú tanúsította.

2008. decemberében a Playboy magazin nagy vihart kavart Mexikóban, mert címlapján a Szűz testét csupán egy angyali fehér lepedő fedi. A decemberi számon Maria Florencia Onori alakítja Máriát. A lap megjelenése a nagy tradícióval rendelkező guadalupeai Szent Szűz ünnepnapját előzte meg. A fejlécben ezt írják: "Imádunk, Mária".

A **2009**-es konferencián Eduardo Chávez Sánchez egyháztörténész, Juan Diego szenttéavatási ügyének posztulátora ismertette a Guadalupeai Szűzanya-jelenés üdvtörténeti jelentőségét, amelynek – mint mondta – célja Amerika evangelizálása volt. Az Újvilág első ferences misszionáriusainak emberfeletti küzdelmet kellett vívniuk azért, hogy megértessék magukat a bennszülöttekkel, ugyanakkor megvédjék őket a spanyol kizsákmányolástól. Úgy tűnt, képtelenek megbirkózni a nehézségekkel. Idézte Juan de Zumárraga püspök korabeli aggódó kijelentését: „*Ha Isten nem küld sürgősen segítséget, ez az ország örökre elvész!*” Ekkor jelent meg a Szent Szűz, mint a Guadalupeai Miasszonyunk.

2009. augusztusában az arizonai Phoenixben nemzetközi konferenciát tartottak, amelynek résztvevői, észak- és dél-amerikai szakértők, a csodás eredetű Guadalupeai Szűzanya-képpel foglalkoztak. Aldofo Orozco elmondta: sem a tilma megmaradására, sem megőrződésének csodás körülményeire nincs természettudományos magyarázat. Hasonló szövetek a helyi sós-nedves levegőn tíz éven belül tönkremennek – ismertette. Hozzátette, hogy az 1789-ben a legfejlettebb technológiával készült másolat nyolc év alatt védőüveg mögött is teljesen kifakult, miközben a védelem nélkül kihelyezett eredetin 116 éven át semmiféle károsodást nem okozott az UV-sugárzás, a közelében meggyújtott sok tízezer gyertya és a sós-nedves levegő. „Az agavérostokból készült anyag egyik legkülönösebb jellemzője az, hogy amíg a visszája durva, érdes tapintású, a színe olyan, mint a legfinomabb selyem” – mondta a szakértő. Ugyanezen a konferencián hangzott el Eduardo Chávez Sánchez egyháztörténész, Juan Diego szenttéavatási posztulátorának megnyilatkozása, miszerint felmérhetetlen a Guadalupeai Szűzanya-jelenés üdvtörténeti jelentősége, amelynek – mint mondta – célja Amerika evangelizálása volt.

2011. december 12-én, a Guadalupeai Szűzanya liturgikus emléknapján délután fél 6-kor XVI. Benedek pápa ünnepélyes szentmisét mutatott be a vatikáni Szent Péter-bazilikában a latin-amerikai és karib-tengeri országok függetlenségének 200. évfordulója alkalmából.

Dátum nélkül: Legutóbb a NASA mérnökei kerestek magyarázatot a tilmával kapcsolatos kérdésekre, a rendelkezésükre álló legmodernebb eszközökkel. A NASA közzétette a Guadalupei Szűzanya kegyképpel kapcsolatos vizsgálatának eredményeit.

A kegyképen szemorvosi műszerekkel történő vizsgálattal megállapították, hogy Mária szemének retinája fény hatására – az emberi szemhez hasonlóan – kitévő és összehúzódik. A tudósok továbbá megállapították azt, hogy a szövet hőmérséklete, amelyen a kegykép látható, állandóan 36,6 fok, mint egy egészséges ember testhőmérséklete.

Sztetoszkóppal is megvizsgálták a kegyképet, ekkor a tudósok Mária övénel 115 pulzus/perc értéket mértek, amely egy magzat pulzusszámának felel meg.

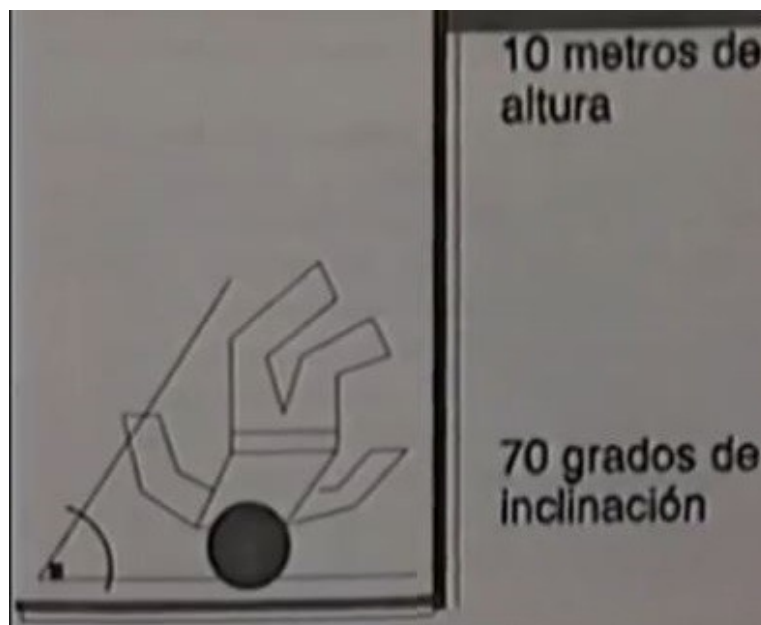
A Mária köpenyén látható csillagok állása pontosan megfelel a valóságnak, úgy helyezkednek el, mint ahogy a mexikói égbolton a téli napforduló idején volt 1531-ben. A NASA tudósai szerint a tilmán látható színek (a "festék") nem állíthatók elő semmilyen, ma rendelkezésre álló eszközzel. A festés a szövet felett lebeg anélkül, hogy ahhoz hozzáérne.

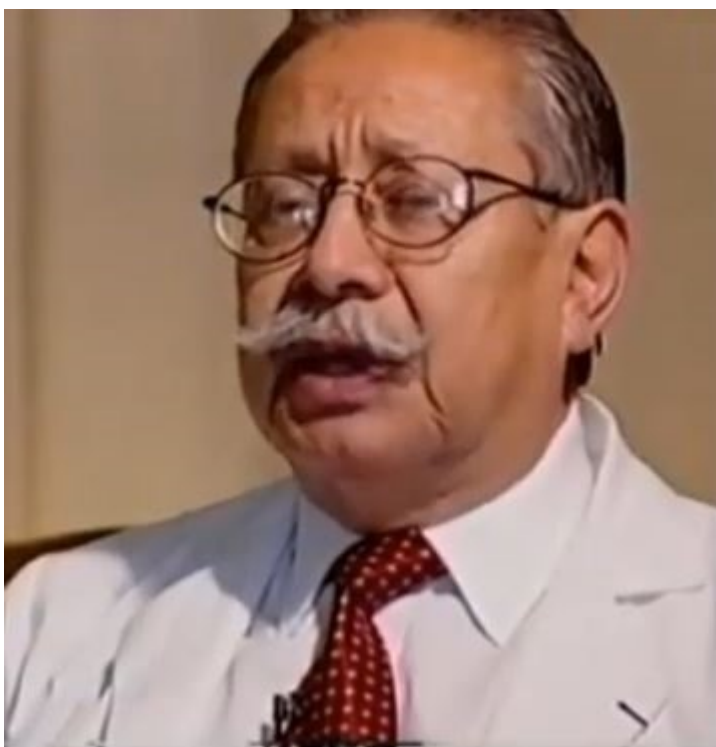
Mexikó nagy napja

Amikor II. János Pál pápa 1990 májusában Guadalupében boldoggá avatta Juan Diegót, egy rendkívüli eset történt Mexikó külvárosában.

Május 3-án egy 20 éves **José Silva Barragan** nevű drogfüggő fiatalember, miután részegen és marihuánás bódulatban hazaérkezett, öngyilkosságot akart elkövetni. Először elkezdte vágdosni magát egy késsel, majd, amikor **Esperanza**, az édesanyja megpróbálta ezt megakadályozni, hirtelen kiugrott házuk harmadik szintű balkonzáról. A kétségbeesett anya azonban az utolsó pillanatban elkapta a nadrágjánál fogva. A fiatalember egyre csak azt ordította, hogy nem akar tovább élni, a szomszédok persze összerohantak azért, hogy mi folyik itt, de a lakásajtó zárva volt.

Miközben az anya tartotta a fiát és hangosan könyörgött Juan Diego segítségéért, tudván azt, hogy a Pápa épp a boldoggá avatására érkezett Mexikóba. Ám, 70 kilós fiát mégsem tudta megtartani és José tíz méter magasról fejjel lefelé a beton kövezetre zuhant. Ennek szemtanúja volt egy barátja Jesus Alfredo Velasquez Ramirez, aki miután látta azt, hogy az orrán-száján és a fülén is

vérzik, halottnak hitte és letakarta. José Silva azonban hirtelen felállt és a lépcsőházba ment, ahol épp édesanyja rohant le. Ekkor bocsánatot kért anyjától, és addig összeölelkezve maradtak, amíg a kihívott mentők megérkeztek.

A mentőben eszénél volt és arról panaszkodott, hogy nem lát, eközben azonban hangosan imádkozta a Miatyánkot.

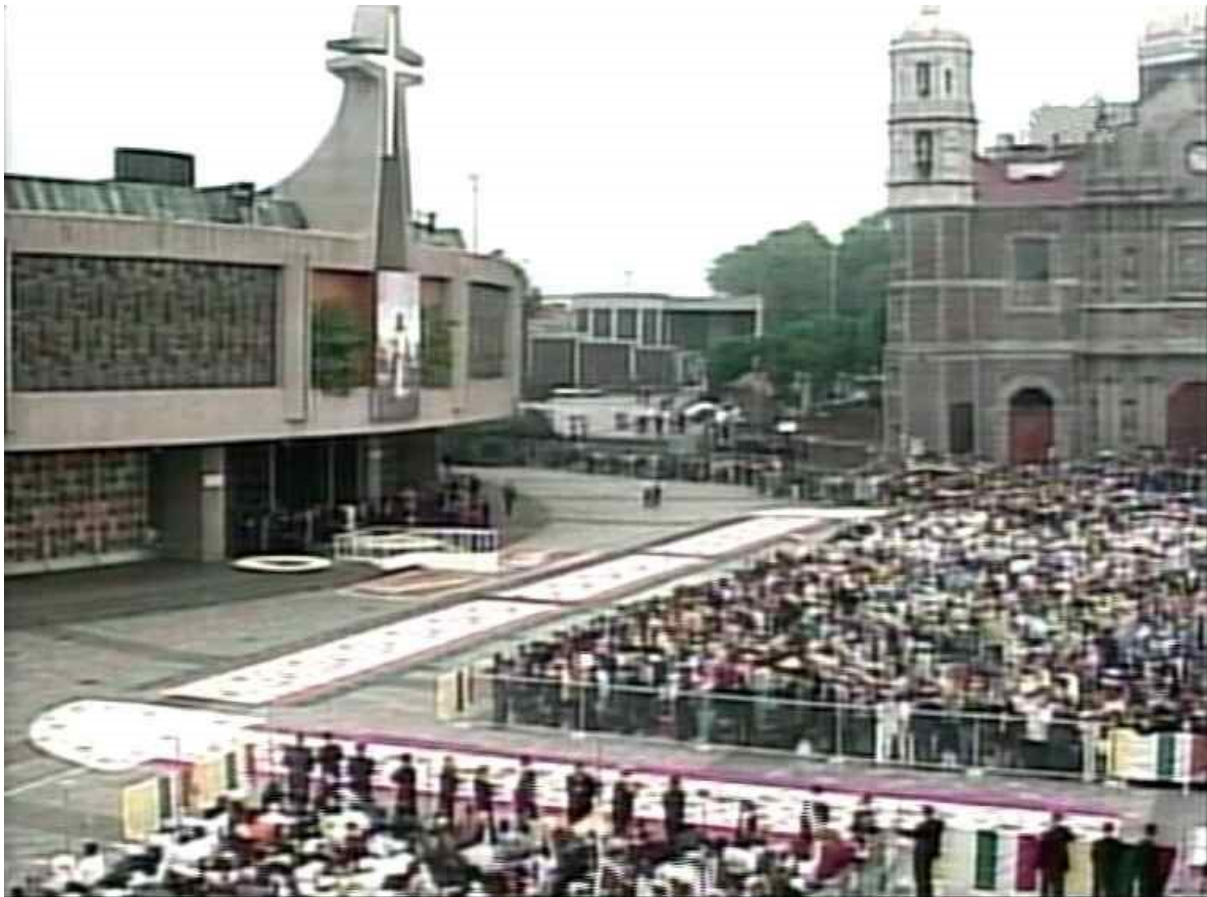
A kórházi állapot-felmérést [Dr. Homero Hernández Illescas](#) és csapata végezte. Megállapításuk szerint, legfeljebb 20% életesélye volt a sérültnek. A legnagyobb csodálkozásuk azonban az volt, hogy a rendkívül súlyos koponyasérülései és az agyi vérömlenyek ellenére a páciens tudott beszélni.

Az orvosok miután alig tudtak érdemben műtétet végrehajtani a sérült koponyán, azon gondolkoztak, hogyan jelentsék be az anyának fia halálát. Harmadnapra, épp amikor a nép II. János Pál pápát éljenezte a boldoggá avatásért, José Silva enni kért és egy egész tálcányi ételt és italt elfogyasztott. Kinyilvánította háláját Istennek, a Guadalupei Szűzanyának és Juan Diegónak a gyógyulásáért, azért, hogy kapott egy esélyt az életre.

Ez önmagában is csoda lett volna, ám egyszeriben a beteg teljesen felgyógyult és se külső, se belső nyoma sem maradt a sérüléseinek. Ezt 15 szakorvos kontrollálta. Az orvosokat valósággal sokkolta ez az orvosi szempontból teljesen megmagyarázhatatlan eset, és a legszkeptikusabb sem talált más magyarázatot, mint

az édesanyja Boldog Juan Diegóhoz történt könyörgésének eredményét.

A vatikáni Szenttéavatási Ügyek Kongregációja által 1998-ban összehívott orvosi konzílium kijelentette azt, hogy José Silva gyógyulása rendkívüli, azonnali és tartós volt. II. János Pál pápa ünnepélyesen kijelentette, hogy *"a tíz méter magasból a betonkövezetre fejjel lezuhant, két tonnának megfelelő erővel becsapódott, számos koponyasérülést, véraláfutást, agyi vérömlenyt és pnemothoraxot szenvedett José Silva rendkívüli, tartós gyógyulását Isten által végbevitt csodának ismerjük el"*.

Mexikó államformája szövetségi köztársaság. Az aktív vallásüldözés megszűnt, de az állam és Egyház különválasztása továbbra is fennáll, továbbra is (a francia forradalom "vívmányaként") állami tulajdonban vannak az egyházi intézmények (templomok) és tilos papi-, szerzetesi ruhában az utcára lépni. Különleges helyzet állt elő a pápai látogatásokkal, hiszen a Szentatya fehér reverendájában utazik. Ezért a szövetségi parlamentnek kivételes törvényt kellett hozni a pápa személyére vonatkozóan! A mexikói kormányapparátus irigykedve szemlélte azt az odaadó rajongást, amellyel a lakosság fogadta Krisztus Király földi helytartóját!

II. János Pál pápa 2002-es apostoli látogatásának fő célja a bennszülött Boldog Juan Diego szentté avatása volt. A Szent Indiánnak nincsen ereklyéje, mert a halálát követően a teste eltűnt!

A július 31-i szertartás színhelye a Mexikóváros közelében fekvő guadalupei Miasszonyunk-kegyhely volt, amely a maga nemében a világ legnagyobb

Mária-szentélye, évente húszmillió zarándok keresi fel. Lelki központja nemcsak Mexikónak, hanem az egész amerikai kontinensnek.

Azon a helyen, ahol 1531. decemberében a Szűzanya megjelent Juan Diegónak, kicsi kápolna épült. 1709-ben készült el a régi bazilika, amely a háborús viszontagságok és földrengések miatt erősen megrongálódott. A mostani modern bazilika építését 1974-ben kezdeményezte a mexikói püspökök. A 12 ezer hívőt befogadó bazilika kívülről

egy óriási sátorhoz hasonlít.

Először 1979-ben látogatott Mexikóba a Szentatya, amikor is boldoggá és szentté avatott sokakat a mexikói nép keresztény harcának vértanúi közül.

Mivel a bazilika előtti tér csupán 100 ezer ember befogadására alkalmas, a mexikói hívek milliói a város útjain köszöntötték a pápát, Péter utódját, aki így módon találkozott Krisztus nyájával. A kanonizációs szentmisére a szentélyben került sor, amelyet a hívek kint a téren óriási kivetítőkön keresztül követhettek.

„Nagy örömmel jöttem e guadalupei bazilikába, Mexikó és Amerika mártír szívébe, hogy szentté avassam Juan Diegót, az egyszerű és alázatos bennszülöttet, aki megszemlélhette a Tepeyac-i Szent Szűz kedves arcát, amely annyira kedves Mexikó egész lakosságának” – kezdte beszédét a pápa, majd hangsúlyozottan köszöntötte a jelenlévő bennszülött zarándokokat, akik az ország népcsoportjait és kultúráját képviselték.

„Ki volt Juan Diego és miért tekintett le rá az Isten?” – tette fel a kérdést a pápa, amelyre először a szentmise olvasmányaival válaszolt: *„Nagy az Isten hatalma és az alázatosak dicsőítik őt, továbbá mert Isten a világ szemében jelentékteleneket és okatlanokat választott saját eszközéül, ahogy Pál apostol tanította.”* A pápa utalt a guadalupei elbeszélésekre, amelyek nagy gyengédséggel írják le azt, hogy Szűz Mária, mint az igaz Isten anyja, megjelent Juan Diegónak, és jelként néhány rózsaszálat ajándékozott neki, és amikor ő azokat megmutatta a püspöknek, felfedezte a köntösén a Miasszonyunk áldott képmását.

„A guadalupeai esemény az evangelizáció kezdetét jelentette olyan életerővel, amely minden várakozást felülmúlt. Krisztus üzenete Anyján keresztül az indián kultúra központi elemeit használta fel, és megtisztítva adta át nekik az üdvözülés jelentőségét. Guadalupe és Juan Diego személye komoly egyházi, misszionárius jelentőséggel rendelkeznek. A helyi kultúrába tökéletesen beágyazott evangelizáció modellje. Juan Diego befogadván a keresztény üzenetet, felismerte az új emberiség mély igazságát, anélkül, hogy megtagadta volna bennszülött mentalitását –

mutatott rá II. János Pál pápa. *Ennélfogva Guadalupe és Juan Diego egyházi és missziós jelleget hordoznak és modelljei a tökéletes inkulturációjú evangelizálásnak. Isten minden emberre tekintettel van, tehát ő nem tesz különbséget fajok és kultúrák között. Juan Diego, miközben nem mondott le saját bennszülött azonosságáról, felfedezte az új emberi-mivolt teljes igazságát, amelyre mindenki meghívást kapott. Ily módon megkönnyítette a két világ közötti találkozást és főszereplővé tette az új mexikói identitást, amely bensőségesen egyesül a guadalupeai Szűzzel, akinek mesztic arcán tükröződik lelki anyasága és átölel minden mexikóit. Ennek alapján kell folytatni a mexikói nemzet építését és előmozdítani a fiai és leányai közötti testvériséget. Ez a nemes feladat, vagyis egy igazabb és közösségi felelősséget hordozó Mexikó és Amerika építése mindenki kötelessége. Különösen fontos napjainkban fenntartani a bennszülöttek jogos vágyakozásait, tiszteletben tartva minden egyes etnikai csoport valódi értékeit. Mexikónak szüksége van a bennszülöttekre és a bennszülötteknek szükségük van Mexikóra.”*

A Szentatya megköszönte a mexikóiak vendégszeretét, Krisztus iránti hűségüket, arra buzdítva őket, hogy járják azt az utat, amelyet a guadalupai Szent Szűz és szentjeik példáznak számukra. A Pápa felkérte a mexikói egyház vezetőit, hogy készíttessenek hiteles másolatokat az Istenanya csodás képéről, érintsék hozzá az eredetihez, és tegyék lehetővé a világ valamennyi államának, hogy rendelhessenek belőle! Szívből megáldott mindenkit, idézve a mexikóiakat, akik a számukra legkedvesebb személyeknek azt mondják: „Isten tegyen téged olyanná, mint Juan Diego.”

Tudni kell, hogy a pápa mindig különösen szoros kapcsolatban állt a guadalupai Szűz Máriával, akárcsak Mexikóval és a mexikóiakkal. Ennek legfőbb tanúsága, hogy az ő személyében látogatott el első alkalommal katolikus egyházfő a Tepeyac-dombra. Itt később hatalmas bronzszobrot emeltek a Szentatya tiszteletére.

A szívek kulcsa

A kulcsokból öntött II. János Pál szobor

A szobor különlegességét az adja, hogy kulcsokból készült, amelyeket a mexikói hívek adományoztak – több mint 7 millió kulcsot használtak fel a műhöz. Mint a felirat elmondja, ezzel fejezték ki a hívek, hogy a szívüket nyitó kulcsot odaadták II. János Pálnak. A szobor talapzatán a Pancho Cárdenas név olvasható, ám a művészt hivatalosan Francisco Cárdenas Martíneznek hívják – a Pancho a Francisco név becézett alakja.

A mintegy 3,10 m magas bronz szobrot 2007-ben avatták fel, és hivatalosan *A hit kulcsa* címet viseli.

II. János Pál 1979-ben ebben a katedrálisban celebrálta az első misét mexikói útja során – ekkor hangzottak el híres szavai: „Mexikó, a mindig hűséges”.

Az óriási miseruha a Guadalupei Szűzanya képmását hordozza, ezzel utal a guadalupei csodás Ikon eredetére, és az abból fakadó hagyományos ábrázolásra.

1754-ben XIV. Benedek Mexikó pátrónájának, majd 1910-ben X. Pius pápa Latin-Amerika pátrónájává nyilvánította a Guadalupei Szent Szület.

December 12. A Guadalupei Miasszonyunk ünnepe

Ezen a napon volt a guadalupei események fő jelenése. Ekkor hangzott el a Szent Szűz ajkáról a hozzánk is szóló édesanyai biztatás: *»Vésd szívedbe szavaim! Semmi ne riasszon, semmi ne aggasszon és semmi ne szomorítsa el az arcodat és szívedet. Ne félj se betegségtől, se gondtól, se fájdalomtól. Hát nem vagyok-e én a te Anyád?»*

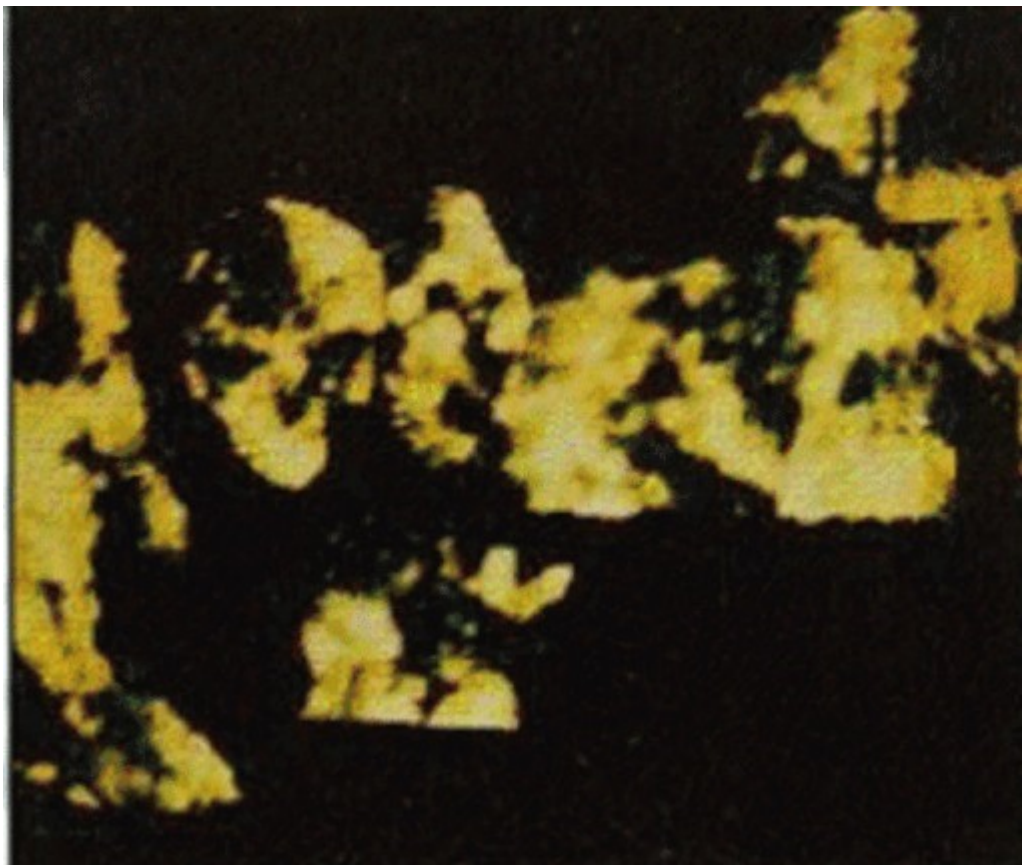
Kedves Olvasóm! Erről az Édesanyáról és a jelenéséről válogattam néhány képet, melyek önmagukért beszélnek, a két utolsó azonban (ld. a 105. oldalon) magyarázatra szorul, melyek a Guadalupei Szűzanya szemében tükröződő képek kinagyított tudományos fotói. Az utolsón a püspök és a jelenlévők tükröződése látható, az utolsó előttin pedig, maga a látnok Szent Juan Diego. A dolog érdekessége – amely sokakban zavart kelt – az, hogy a Tilma Máriája hogyan láthatta pl. a látnokot, akinek lényegében a kötélynén képződött a "Csodakép"? Nos, a képek perspektívájából kiderül, hogy nem a "kegykép látta" önmagát, hanem az Istenanya külön személyként volt jelen, és a kép szemei a CSODA pillanatát ábrázolják perspektivikusan, melyből még az is meghatározható, hogy az adott teremben hol állt a Szűzanya személyesen.

Nehézségeinkben bátran kérhetjük a Guadalupei Szület, mint anyánkat, hiszen Ő maga mondta: "hát nem vagyok-e én a te Anyád?"

Ajánlom az alábbi linket: <http://hu.gloria.tv/?media=535790>

FORRÁSOK

Bangha Béla SJ.: *Guadalupe Szent István Társulat*, Bp., 1941.

Englisch, Andreas: *Isten nyomai. Csodák a katolikus egyházban* Ursus Libris Bt., Bp., 2008.

Tovar, Juan de: *Azték krónika* Helikon Kiadó, Bp., 1986.

Johnston, Francis: *A Guadalupei Szűzanya jelenései* Christianis Kiadó, Bp., 1993.

SZERESSÉTEK EGYMÁST Katolikus magazin 10. szám, 2014. Grzegorz Kucharczyk
cikke

A Vatikáni Rádió, a *Magyar Kurír* és az *Új Ember* cikkei, köztük a következők:

[Magyar Kurír: „A guadalupei kegykép fennmaradására nincs természettudományos magyarázat”](#)

[Magyar Kurír: Nincs magyarázat: a NASA is vizsgálta a Guadalupei Szűzanya kegyképét](#)

<http://www.szentkoronalovagrend.hu/tisz.htm>

Egyéb internetes források:

[http://www.ursuslibris.hu/content.php?content=346\)](http://www.ursuslibris.hu/content.php?content=346)

[http://www.conchiglia.us/UK/UK C lettere/07.67 UK NASA SCOPERTE SULL A TILMA 13.05.07.pdf](http://www.conchiglia.us/UK/UK_C lettere/07.67 UK NASA SCOPERTE SULL A TILMA 13.05.07.pdf)

<http://haivl.6ja.net/videoclipJDzXy5vjT8o/El%20Milagro%20de%20la%20Canoniz acion%20de%20san%20Juan%20Diego>

<http://nucleodelalealtad.blogspot.hu/2010/04/el-milagro-de-san-juan-diego.html>

A képek forrása: Az interneten fellelhető, felhasználási korlátozás alá nem eső képek.